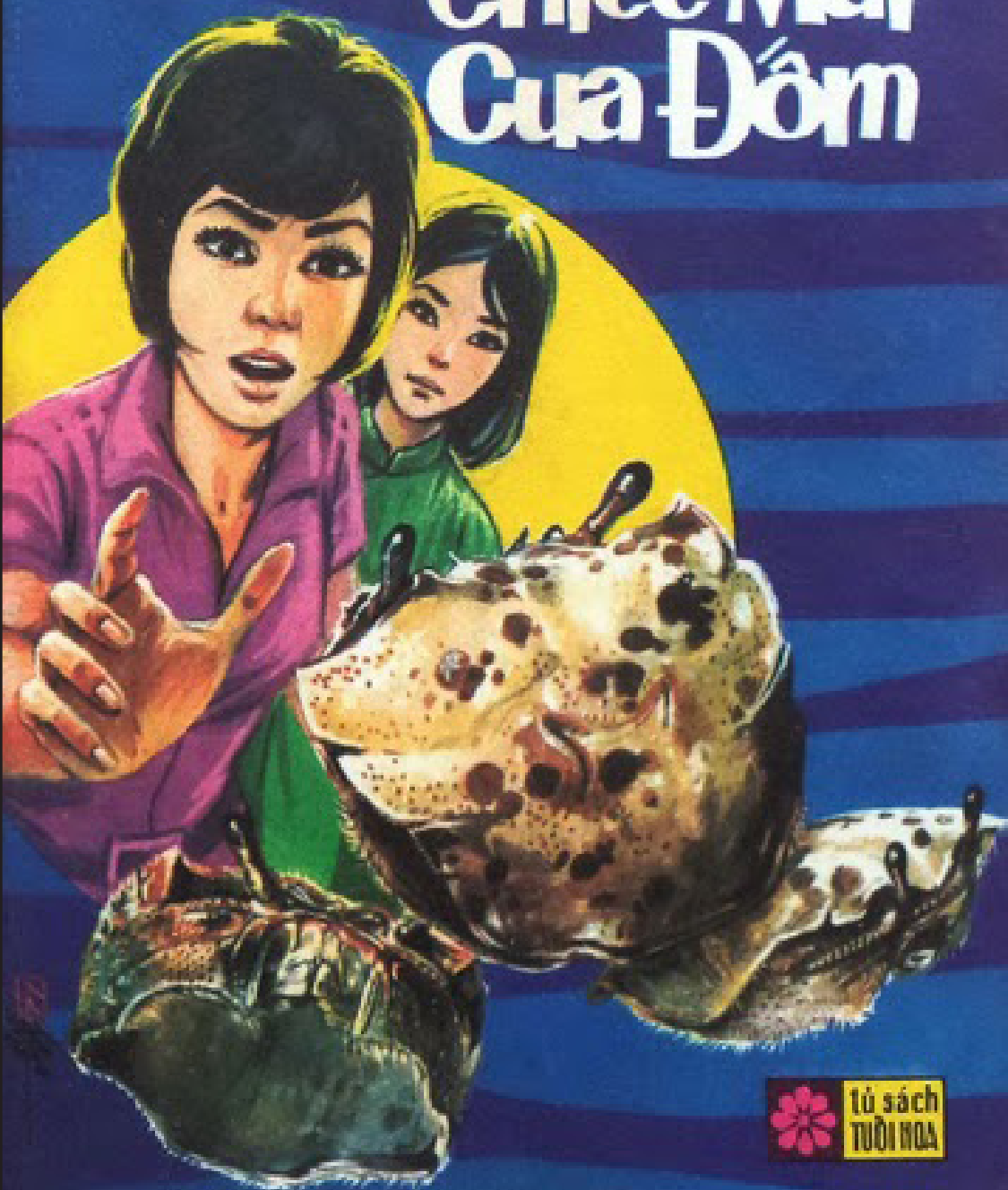

NAM QUÂN

Chiếc Mai Cua Đom

tủ sách
TUỔI HOA

CHIẾC MAI CỦA ĐỒM

NAM QUÂN

@TIEULUN 2024

Chương 1

NGÔI NHÀ CỎ

Lan Trinh mở sắc tay lấy chiếc chìa lùa vào ổ khóa cánh cửa vòng rào bao quanh khu biệt thự.

Cô nữ sinh do dự, ngập ngừng trước hai con đường mòn uốn khúc bò qua cánh rừng thông. Đi đường nào về nhà cho tiện đây ? Lối bên tay mặt xa hun hút, hay con đường tắt lượn theo bờ vịnh ?

Hai phút sau, em đã quyết định đi theo đường tắt, ít lộng gió và quang đãng hơn, không vướng lấp nhiều cây, có thể phóng tầm mắt ra khơi, ngắm vùng trời cao, biển rộng được. Một điều lợi nữa là, thả bộ theo lối mòn đi tắt, Lan Trinh lại hy vọng gặp được cha, lúc này chắc đang lặn mò bì bõm lội trong đám sinh lầy nước đọng, rình rập đàn vịt trời. Ông Nguyễn Ngọc Lâm vốn là một nhà sinh vật học, chuyên khảo cứu về các loại chim chóc.

Dải đường mòn em đang đặt bước, loáng thoáng phủ rêu xanh, hai bên cỏ bông mọc đầy trông như một mái tóc rẽ ngôi, rợp bóng mát nhờ những cây thanh yên mọc đại.

Hoàng hôn xuống thật mau. Nhưng bầu trời vẫn quang; nắng quái chiều hôm còn nhảy múa lung linh

5 | Chiếc Mai Cua Đốm

trên lá cây ngọn cỏ gió đùa. Mùi rong biển hòa lẫn mùi nhựa thông ngát vương trong không khí. Lan Trinh giang rộng hai cánh tay, uốn ngực hít một hơi thật dài. Em cảm thấy một niềm sống vui không bút nào tả xiết.

- Hà ! Chả bù với năm ngoái, nghỉ hè trễ một tháng, giờ này mình còn đang vui đầu vào gạo toán thi... Ủ! Còn anh Trung nữa !... người anh trai thân yêu của mình, nhập ngũ thâm thoát thể mà đã được ba tháng rồi đó ! Mau thật ! Không biết anh mình hiện ở đâu và giờ này đang làm gì đây ?

Lan Trinh vội vã gạt bỏ cái ý nghĩ buồn rầu đó. Rồi đưa mắt thích thú ngắm nhìn cảnh vật bao quanh.

Trước mắt, cánh rừng quang soi dài ra tới mép vịnh, rải rác nhiều bụi sim rừng, những cụm « mua » hoa tím nổi bật trên thảm cỏ xanh êm, thoáng trông như những cái nấm khổng lồ.

Giữa bãi rừng thưa, đột khởi một ngôi nhà lục giác, hình dáng như những loại nhà tròn trong các vườn bách thảo tiện cho du khách khi đói bụng có thể ngả com nắm thịt rim, bánh mì cặp giò chả ra ăn, rồi ngồi nghỉ lấy sức để tiếp tục cuộc du ngoạn; nhưng ở đây có vách tường xây kín, đặc biệt trên đỉnh mái lại làm nhô lên sáu ô cửa sổ quay ra nhìn sáu hướng, lắp toàn ô kính.

Ông Đông, bạn thân của ba Lan Trinh, người đã cho gia đình em mượn toàn khu biệt thự trong vụ hè này, thường lấy căn nhà « tròn » làm chỗ họp mặt với các bạn hữu đi săn bắn gà rừng.

Lan Trinh chợt có ý muốn leo lên chóp lồng kính trên mái. Em thích đứng trên cao ấy để phóng tầm mắt nhìn ra bốn bên xem phong cảnh, nhất là ngắm nước biển nhuộm ánh vàng cam lúc mặt trời lặn.

Thường thường thì căn nhà này vẫn khóa cửa. Nhưng Lan Trinh nhiều lần tinh nghịch lần mò leo trèo qua khe mái xây hở cho thông khói bếp, vẫn vào được.

Chiều nay, theo lối cũ, em lại lọt vào dễ như trở bàn tay.

Bên trong nhà tối sầm, nhất là vừa mới ở ngoài sáng vào. Nhưng Lan Trinh quen lối, vẫn bước đi được dễ dàng. Em chạy lẹ tới chân cầu thang làm bằng gỗ, uốn hình tròn ốc. Rồi, qua ô kính trên chóp mái, em đưa mắt thích thú ngắm làn nước biển sóng êm, loang loáng ánh mặt trời chiều. Một con hải âu bay ngang xẹt dọc, đôi khi sà sát hắt xuống mặt nước kêu lên quang quác. Lan Trinh quét tia mắt lẹ lẹ trong những lùm cỏ lác, lau sậy, vẫn không thấy bóng ông Lâm đâu.

- Ba mình chắc lại chui rúc, nấp kín một chỗ nào đó

7 | Chiếc Mai Cua Đóm

rồi. Ông già chịu khó can không nổi. Sương chiều lạnh thế này, phải kiên nhẫn lắm mới thu thập đủ tài liệu để viết nổi cả một cuốn sách khảo cứu về chim được chứ ! Thương ba ghê !

Loáng tia mắt ôm gọn cả vùng trời trước mênh mông một lần cuối, em dợm chân quay xuống phía cầu thang. Bỗng tia nhìn của Lan Trinh đọng nhằm một vật gì là lạ, khiến em dừng bước.

- A ! Cái gì kỳ quá ta ! Và em cúi xuống lượm, đưa lên gần mắt.

Thì ra vật đó chỉ là một chiếc mai cua bể vẫn thường thấy rải rác trên bãi cát ngoài bờ biển : dài khoảng năm phân, rộng hơn ba phân, trắng mịn như phấn, lốm đốm điểm những chấm nâu, phớt hồng tươi rất đẹp. Lan Trinh chợt nhớ lời cha nói : các tay thợ câu cá biển thường hay kiếm những con cua loại này để làm mồi câu rất tốt. Nếu ở ngoài bãi biển thì không có gì đáng nói. Một cái mai cua, cũng như trăm ngàn vỏ sò, vỏ hến khác, có gì đáng ngạc nhiên đâu. Có điều, nơi đây, tại căn nhà tròn hẻo lánh không người ở này, sự hiện diện của chiếc mai cua đóm, chỉ một chiếc thôi, cũng đã đủ kích động trí tò mò tìm hiểu của người ta rất nhiều. Lan Trinh ngẩn mặt, thù người nghĩ ngợi :

- Quái ! Mới hôm kia mình trèo lên đây, có thấy gì

đâu... ? Chẳng hiểu người nào đã lần mò, lén lút để vào đây ? Ai nhỉ ? Ai mà lại cũng biết lối trèo bí mật qua khe mái, lọt được vào đây ? Và đặt chiếc mai cua ở ngay chỗ cửa sổ này để làm gì chứ ? Hay một chú nhỏ nào... ? Tội nhỏ ? À, mà quanh đây làm gì có trẻ con leo hánh tới đâu ? Lạ thật ! Lan Trinh cảm thấy buốt lạnh hai vai. Căn nhà bỏ hoang chợt có một vẻ gì bí hiểm đe dọa rờn rợn... khiến em rùng mình. Kể thì cũng ngớ ngẩn thật ! Một chiếc mai cua đẹp liệu có gì đáng để phải hải hùng như vậy ? Nhưng, có điểm đáng ngại là... người đã đem mai cua tới đó, nếu y hãy còn lần quất đâu đây, và đang núp trong một xó xỉnh, góc tối nào đó ?

Lan Trinh đứng chết trân tại chỗ, cổ họng khô đắng, hết sức lắng tai nghe ngóng.

Bên ngoài, đêm đã xuống hẳn, trời tối đen như mực. Gió nổi lên, luồn qua tàn cây rậm, găm thét kinh hoàng. Một cánh cửa nhỏ bật chốt bị gió đập vào tường kêu lạch cạch; đôi lúc, mấy cái bàn ghế cũ vứt bỏ lay lắt trong nhà hoang, bị gió lay, lại chuyển mình răng rắc, lẫn với tiếng một đục gỗ nghe kèn kẹt như người nghiêng răng.

Hoảng hốt, Lan Trinh run giọng tự nhủ :

- Trời ơi ! Mình phải chuồn lẹ mới được !

9 | Chiếc Mai Cua Đóm

Rồi tung chân, em chạy sầm sầm xuống cầu thang, nhảy ba bước đã hết sàn nhà dưới, leo tót qua chỗ cũ ra ngoài.

Gió mát lạnh khiến Lan Trinh hơi tỉnh lại.

- Rõ thật ! Có ai đâu nào ? Mình cũng ngốc tộ ! Ủ, nếu có ai lên vào đây thì đã để lại vết chân trên mặt cát chứ !... À, không, không, dù có vết chân thì gió thổi, cát bay, cũng đã xóa lấp mất tiêu rồi còn gì.

Em bình tĩnh móc ổ khóa cũ rỉ vào khoen cửa đập lỗ thông khói.

- Lần sau mình phải mua ổ khóa khác. Có thể mới mong giữ không cho người lạ lọt vào lối này được.

Đoạn, rào bước, Lan Trinh cầm cổ đi nhanh về nhà. Càng về gần tới nơi, em càng thấy bình tĩnh hẳn lại. Và ngấm ngấm quyết định :

- Hừ ! Chuyện chiếc mai cua đóm này có vẻ kỳ lạ lắm. Phải tìm hiểu bằng được mới nghe !

Ba má Lan Trinh đều là giáo sư Trung Học. Ông bà nhận bé Nguyễn Minh Khôi làm con trai nuôi sau kỳ biến cố Tết Mậu Thân tại Huế ! Cha mẹ Khôi đã chết thảm, nhà cửa cháy hết trong vòng lửa đạn vô tình, để em ở lại một mình một thân bơ vơ. Và giờ đây, ông

Lâm đưa gia đình ra nghỉ hè tại bờ biển, cũng là một công đôi việc : vừa lợi cho sức khỏe bé Khôi, vừa tiện dịp cho ông theo dõi sát đời sống của loài vẹt trời cánh xanh đuôi đỏ.

Khu biệt thự của ông Đông mang cái mỹ danh là Dạ Lan Trang, tọa lạc tại một khu vực hình dáng trông như một cái bán đảo, cách tỉnh lỵ Bà Rịa không đầy 10 cây số. Đi sâu vào phía trong nữa chừng ba cây số, là một thôn xóm dân chài đông đúc, có một tiệm tạp hóa rất lớn, bán cả đồ ăn thức uống. Bên trong vòng rào bao quanh biệt thự, đất rộng mênh mông, thông rừng và dạ lan hương to lớn, mọc chen chúc. Ra vào khu vực, phải qua một khung cửa lớn có khóa. Ngoài ra đều vây kín bằng dây kẽm gai. Trừ khi nước thủy triều lên, có thể tiến gần khu biệt thự bằng xuồng, ghe. Nếu không, thì không còn lối nào khác. Khi nước triều rút, bắt buộc phải đi vòng ra phía cửa chính mới vào được. Thêm nữa, khu vực lại ở xa tỉnh lỵ không có đông người chen chúc, việc kiểm soát những kẻ lạ mặt không mấy khó, nên gian phi không thể đột nhập bên trong khu vực Dạ Lan Trang được. Lan Trinh lúc đầu chưa quen với nơi chốn hẻo lánh này. Em thấy lòng buồn vô hạn vì phải xa cách bạn bè. Nhưng vì ba em đang cần nghiên cứu đời sống của loài vẹt trời cánh xanh đuôi đỏ. Mà má em, bà Lâm, vì có một số học sinh xuất sắc yêu cầu bà luyện thêm cho họ về môn toán trong vụ nghỉ hè, phải

11 | Chiếc Mai Cua Đóm

ở lại Sài Gòn, nên không theo chồng con ra hưởng gió bẻ được. Bà đã phải hết sức thuyết phục con gái :

- Xa ba và các con, má cũng buồn lắm ! Ở nhà một mình thui thui, trong khi cha con lại cần có má ở gần bên. trông nom cho miếng ăn, giấc ngủ. Nhưng biết làm sao ! Gây uy tín của mình đối với học sinh không phải là chuyện dễ, đồng thời má cũng muốn kiếm thêm chút ít để kịp sửa chữa lại nhà cửa trước khi mùa mưa tới. Má chỉ còn trông cậy vào con. Chịu khó giúp má một tay : ra ngoài đó, com nước cho ba nghe !

Lan Trinh ngoan ngoãn vâng lời mẹ. Kỳ thật trong lòng em chẳng mấy vui.

Nhưng giờ đây, lâu ngày, ở đã quen, em lại thấy yêu mến cái không khí yên tĩnh bao quanh biệt thự Dạ Lan và vô cùng thích thú trước vẻ đẹp hùng vĩ của rừng cây, trời cao, biển rộng. Tâm hồn em thư thái nhẹ nhàng như một cụm mây trắng lang lang trên nền trời xanh trong vắt. Vậy mà bây giờ lại có vụ mai cua đóm này. Em cứ có cảm giác rằng có cái gì đó không bình thường. Nhưng có nên nói cho ba biết không nhỉ ? Liệu có làm phiền ba vì những cái trẻ con đó không ? Mấy lâu nay em cứ băn khoăn vì thái độ hơi lạ của ông Lâm, cha em. Từ xưa tới nay, ba em vốn vẫn là một người ít nói, chỉ thích nghe nhiều. Nhưng có một điều kỳ quái là từ bữa hai cha con ra trú ngụ tại biệt thự của ông Đông, tức là

nơi đây, ba lại im lìm một cách khác thường. Suốt ngày, từ 6 giờ sáng tới 6, 7 giờ chiều, ông cứ lần mò, tha thẩn, khi thì trên bãi cát, lúc lại bì bõm chỗ sinh lầy um tùm lau sậy, cỏi lác mọc đại sum suê... rình mò mấy con vịt, ngỗng trời, để thu thập đầy đủ tài liệu viết sách.

Trí óc còn vẫn vương vì sự hiện hiện kỳ dị của chiếc mai cua đốm trên thành cửa sổ căn nhà hoang, Lan Trinh về gần sát biệt thự lúc nào không hay. Đột nhiên, em khựng người đứng phắt lại : Trong sân biệt thự, có một chiếc xe vận tải cỡ nhỏ, cũ mèm, cửa sắt cửa kính đóng kín mít và thùng xe quây vải « bạt » bịt bùng. Hừ! Lại cái xe này nữa ! Cửa vòng rào, lối duy nhất để vào khuôn viên Dạ Lan Trang, đã khóa kỹ, vậy cái xe kỳ dị này lọt qua lối nào đây. Khó hiểu thật ! À ! Mà xe kín mít thế kia, chắc chủ xe đã vào trong nhà rồi.

Lan Trinh xoay quả đấm, mở cửa bước vô. Có mỗi mình bé Khôi ốm yếu đang ngồi bật ngựa trên ghế bành giờ sách hình ra coi. Em vui vẻ :

- Bé Khôi ! Ngồi một mình đó hả ?... Này, cái xe «tải» đậu phía ngoài sân của ai vậy ?

Bé Khôi ngẩng đầu ngó chị :

- Ủa xe nào chị Trinh ? Em đâu có biết ! Ủa ! Em có mỗi một mình hà ! Chị Ba đi về rồi, chị ấy có dặn em là

13 | Chiếc Mai Cua Đốm

ba và chị cũng sắp về tới, đừng sợ gì hết !

Lan Trinh bỗng hỏi lớn tiếng :

- A ! Vậy thì lạ thật ! Không lẽ cái xe quỉ kia lại vượt dây kềm gai mà vào ? Tài xế lái nó chắc hẳn cũng chỉ quanh quẩn đâu đây thôi ! Để chị ra tìm thử coi !

Dứt lời, em mở cửa chạy vụt ra, tiến lại gần bên xe. Cúi thấp người xuống, Lan Trinh đưa mắt quan sát tỉ mỉ. Số đăng bộ coi rất lạ, có vẻ như số xe tại DaLat hay Nha Trang gì đó. Mà không biết bên trong chứa hàng hóa gì mà đóng cửa, che tuôn kín bung. Xoay tay cầm để mở, cánh cửa đã được khóa cứng ngắc. Đi dọc theo hông xe, em mò mò chỗ hông định leo vào. Đột nhiên, phía sau lưng vang lên một câu nói ngắn gọn, có vẻ bức tức nhiệm đôi phần dọa nạt :

- Bỏ tay xuống !

Giật thót mình, Lan Trinh quay phắt lại : trước mặt em là một gã thanh niên cao dong dỏng, tóc đen nhánh bông bênh, đôi mắt sáng, tia nhìn loang loáng sau cặp kính trắng trong. Kỳ lạ ! Gã lại cười phá lên thật ròn rã.

Lan Trinh kêu lớn :

- Ủi chà ! Anh Minh Tâm ! Trời đất ! Anh làm gì mà đến đây vậy ? Và anh vào đây bằng cách nào đó ?

Quả thật ! Gã con trai đúng là Minh Tâm, bạn rất thân của Trung, anh ruột Lan Trinh. Người thanh niên cúi thấp người, trình trọng một cách khô hài cố ý, nhiểm đôi phần giễu cợt tinh quái :

- Kính chào Lan Trinh cô nương ! Rất hân hạnh được gặp lại Lan Trinh ! Một Lan Trinh khác khỉnh hơn trước quá xá !

Bất giác, cô nữ sinh hơi cau cặp chân mày :

- Này anh Tâm ! Đừng có chế em đó nghe !

Gã con trai vội vã :

- Ấy ! Lan Trinh đừng nghĩ lầm nhé ! Thực tình tôi không có ý đó. À, em gặp tôi tại chốn này, chắc ngạc nhiên lắm hả ? Thôi được, có dịp tôi sẽ nói rõ để Lan Trinh biết. Giây phút này, sương xuống nhiều, lạnh dữ ! Trinh cho vào nhà sưởi ấm chút xíu thì hay quá ! Tôi chờ lâu lắm rồi đó !

Minh Tâm đưa tia mắt nhìn quanh và nụ cười vui lại điểm trên viên môi tươi,

- Ha ! Đúng là lâu đài của « nàng tiên ngủ trong rừng ». Hà, hà !... À ! Mà Lan Trinh đi đâu về đó ?

Em chợt nhớ bài học về phép xã giao khi có khách tới nhà mà má em đã căn dặn :

15 | Chiếc Mai Cua Đốm

- Ôi chà ! Anh tha lỗi nghe anh Tâm ! Mời anh vào đi! Em vừa ở bờ biển thả bộ về ! Có ý kiếm ba em ngoài bãi cỏ rậm sinh lầy đằng kia mà chẳng thấy. Ông cụ chỉ mãi mê mấy con chim trời ngoài đó hoài. Chị Ba Thù thì đã về nhà trong xóm chài rồi. Ở nhà còn mỗi mình bé Khôi.

Hai anh em vào nhà. Chợt Lan Trinh lên tiếng hỏi :

- Anh dùng cái xe đó chở gì vậy ? À, xe gì mà trông phát khiếp thế hả, anh Tâm ?

Minh Tâm loáng tia mắt nhìn cô em gái bạn thật nhanh :

- À... xe của tôi bị hư máy ! Cho nằm bẹp chờ xem có mua được đồ phụ tùng thay thế không đó. Lan Trinh đừng thấy nó « cà tàng » như vậy mà xem thường nghe! Tốt lắm, được việc lắm nghe ! Bón vỏ bánh xe còn mới toanh hà !

Cô nữ sinh ngây thơ cũng không « căn vặn » nữa mặc dầu câu trả lời của Minh Tâm có vẻ « trật đường rây » hết trơn, chẳng có điểm nào thỏa mãn được trí tò mò muốn tìm hiểu của cô em gái bạn. Nhưng Lan Trinh vẫn không ngăn nổi một câu hỏi đốt cháy môi em nếu không phát ra được thành lời :

- À, nhưng anh làm cách nào mà chạy vào tới tận đây được ! Anh làm gì có chìa khóa mở cổng rào ?

Câu trả lời lại bắt đầu tinh quái :

- À ! Bí mật, bí mật !... Một ngày nào đó, Lan Trinh sẽ biết !

Em phùng miệng, châu môi, tia mắt nguýt dài người bạn của anh :

- Anh Tâm kỳ ghê ! Lúc nào cũng coi em như con nít vậy. Em không thèm nói chuyện với anh nữa đâu !

Lại tiếng cười ròn rã của Minh Tâm. Bé Khôi chột đứng phắt lên, chạy lại, lao vào lòng gã con trai, miệng reo to mừng rỡ : « Anh Tâm ! Kẹo của em đâu ? » - Minh Tâm móc túi lấy kẹo đưa cho bé Khôi rồi hai anh em ngồi xuống ghế bành ríu rít chuyện trò, trong khi Lan Trinh nheo mũi một cái rồi lui thật nhanh xuống bếp.

Em thấy tâm trí bình tĩnh hẳn lại khi bắt đầu chuẩn bị bữa. Lắng nghe, trên nhà đã có tiếng ông Lâm nói cười với chàng thanh niên.

Lan Trinh chép miệng, giọng buồn buồn :

- Hừ ! Ai cũng quý anh Tâm hết... trừ mình. Cứ kể ra thì cũng có thể quý mến anh ấy như anh Trung được

17 | Chiếc Mai Cua Đốm

đấy! Chỉ ghét cái tội cứ hay chế nhạo « người ta », coi « người ta » như con nít vậy !

Tết này là 15 tuổi chẵn rồi, nhưng Lan Trinh nhỏ người, nét mặt xinh xắn hồn nhiên. Và Minh Tâm, bao giờ cũng coi em như một cô bé con, và đùa vui, chế giễu đủ điều cho Lan Trinh tức mình chơi.

Khi Lan Trinh bung khay bánh ngọt, cà phê sữa lên nhà, em được một tràng pháo tay tiếp đón. Miệng nở nụ cười tươi, đôi mắt Minh Tâm hau háu nhìn đĩa bánh ngọt, ly cà phê thơm bốc khói... đứng ngay cái ngưỡng thật dài của Lan Trinh.

Minh Tâm cười ha hả nói với ông Lâm :

- Chà ! Bác ơi ! Bây giờ cháu mới hết hoa mắt và khỏi hẳn cả đau bụng đó bác !

Vừa nói, gã con trai vừa ăn nốt chiếc bánh bông lan thứ sáu, chiêu một hớp cà phê ngon.

Một lúc sau, Minh Tâm đứng lên từ ghế ông Lâm. Lan Trinh sốt sắng hỏi gã con trai định đi đâu bây giờ và có định về nhà ở Sài Gòn không ?

- À không ! Tôi còn quanh quẩn tại vùng này một thời gian để thanh toán xong một công việc cần thiết. Tôi ở trọ ngoài tỉnh, nhưng nếu bác và Lan Trinh cho phép,

thì thỉnh thoảng tôi xin được ghé thăm bác và em. Và... nhất là cảm ơn Lan Trinh về cái món bánh bông lan, cà phê ngon quá xá vừa rồi ! Thôi, anh đi nghe, bé Khôi ! Hôm nào trở lại, anh sẽ chở em đi một vòng, nghe !

Giáo sư Lâm thân hành tiễn Tâm ra đến tận chỗ đỗ xe. Và hai người còn đứng lại nói chuyện gì lâu lắm. Khi cha quay vào nhà, Lan Trinh liền láu hỏi ngay :

- Ba ơi ! Không hiểu làm sao anh Tâm lại có thể chạy xe vào tới tận đây được, hả ba ? Cửa rào đóng khóa mà ? Và hiện thời anh ấy đang bận làm công việc gì ở đây vậy, ba ?

Sau gần một phút ngập ngừng, giáo sư Lâm lên tiếng:

- Ba đã giao cho nó một chiếc chìa khóa riêng vì lý do công việc của nó buộc nó phải vào đây luôn luôn. Và ba chắc là bác Đông cũng đồng ý như vậy. Còn cha con mình thì... khỏi nói rồi.

Cô bé tò mò giương to mắt :

- Công việc ? Mà anh Tâm làm công việc gì đó, ba ? Anh lái cái xe vận tải gì đâu coi xập xệ, kỳ quá hà ! Anh làm công việc gì hả ba, con chịu, đoán không ra ! Hỏi anh, anh cũng không chịu nói gì hết à !

Nét mặt ông Lâm tỏ vẻ đăm chiêu khó nghĩ. Lặng

19 | Chiếc Mai Cua Đóm

thình một lúc lâu, ông mới nói :

- ... Nếu Tâm nó không muốn nói cho con biết ắt hẳn cũng có một lý do riêng nào đó. Nếu là con, ba sẽ thôi không hỏi nó nữa làm gì. Ba chắc nó cũng đang lo làm một công việc gì đó có ích lắm chứ chẳng không đâu. Mà thôi, con còn bé, cũng chẳng cần tìm hiểu nhiều làm chi !

Trí tò mò không được thỏa mãn, Lan Trinh bực mình lắm nhưng chỉ đành hậm hực ngậm ngậm. Suốt bữa cơm chiều em ngồi lặng thình, cầm cúi ăn không nói một tiếng. Bé Khôi ngây thơ cứ láu táu « anh Tâm thế này... », « anh Tâm thế nọ... » khiến em càng thêm ức vì gã thanh niên khó hiểu này, quát lên bắt chú bé im miệng đi.

Cơm xong, Lan Trinh rủ bé Khôi đánh một ván cờ cá ngựa rồi đưa em đi ngủ. Thắc mắc hoài về chiếc xe kỳ quái và hành vi bí mật của Minh Tâm, Lan Trinh quên bẵng ngay chuyện chiếc mai cua đóm.

Khi bé Khôi đã ngủ say, em chợt có ý định ra ngoài đi dạo một vòng quanh vườn. Choàng thêm chiếc áo lạnh, Lan Trinh mở cửa bước ra. Trời sáng trắng vằng vặc in rõ hình từng gốc cây trên đường đi. Gió đêm lành lạnh. Cảnh vật im lặng, vắng vẻ tĩnh mịch. Lan Trinh bước theo con đường mòn dẫn tới những cồn cát nằm sát

ngay bờ vịnh. Mặt biển êm, không một gợn sóng, bóng láng như mặt gương.

Em cảm thấy lạnh, vội vàng bước nhanh trên cát cho ấm người. Trên làn cát ấm, một vật gì trắng trắng phản chiếu ánh trăng lấp loáng. Lan Trinh cúi xuống lượm lên : một chiếc mai cua đốm giống hệt chiếc em đã bắt gặp trong căn nhà bỏ hoang.

Cảm giác rờn rợn lúc chiều chợt trở lại. Em hoảng hốt nhìn quanh. Vừa quay lại, Lan Trinh không ngăn nổi một tiếng la khê vì kinh ngạc : một khối lù lù đen trùi trùi, một nửa rút kín vào bụi, một nửa nhô ra ngoài, ngay dưới chân cồn cát lớn.

- A ! Anh Tâm vẫn còn lẫn quần ở đây, chưa đi !

Đúng thế ! Dưới ánh trăng vắng vặc, rõ ràng chiếc xe cà tàng của gã thanh niên tinh quái : Có điều khác là giờ đây nó không còn bung bít như lúc ban ngày. Tám bạt phía sau mở bung ra, vất lên nóc xe. Nhưng bên trong tối mò không ngó thấy cái gì hết. Ngay bên thùng xe, bóng dáng cao dong dỏng của Minh Tâm đứng sừng sững, im lìm, quay lưng lại phía Lan Trinh. Và hai tay gã con trai giữ một vật gì, đưa lên áp chặt vào tai như chú tâm nghe ngóng.

21 | Chiếc Mai Cua Đốm

Ngây người có tới mấy phút đồng hồ, Lan Trinh chợt có ý định chạy ù lại hỏi xem Minh Tâm đang mải mê làm cái chi vậy. Nhưng, lời cha dặn bỗng văng vẳng bên tai khiến em kìm chân lại kịp. Một lý do nữa khiến Lan Trinh không muốn giáp mặt gã thanh niên : cái tính tình thích khôi hài điệu cợt, nét môi cười tinh quái cùng tia mắt loang loáng sau cặp kính cận của Minh Tâm.

Lan Trinh quay mạnh gót chân, đặt bước đi về biệt thự.

Làn nước mát từ vòi trong bồn rửa mặt chảy ra khiến tay và mặt em mát rượi. Trí óc tỉnh táo, em tự nhủ :

- Chà ! Hôm nay là ngày gì mà lắm cái bất ngờ ! Chắc còn nhiều chuyện lạ nữa đây chứ không đâu !

Gieo mình thoải mái ngồi lên tấm nệm vải căng trắng muốt, một ý nghĩ chợt đến trong đầu óc Lan Trinh như một tia chớp lóe nhanh trong màn đêm tăm tối :

- Hừ ! Hay là anh Tâm có cái gì dính dáng đến chiếc mai cua lạ lùng này ?

Chương 2

HỘI NGHỊ CHIẾN TRANH

Sáng sớm hôm sau, Lan Trinh nhẹ nhàng phóng xe đạp nhắm hướng tiệm tạp hóa Nam Hải trong xóm chài đông đúc. Nơi đó rất tiện cho việc mua sắm đủ thứ, từ hộp sữa bột cho chí cái khăn mặt, đôi dép cao su tắm biển. Em đã dặn chị Ba Thùy, nội sáng nay, phải làm cho xong một chiếc bánh bông lan pha thêm bột gạo, một món ăn lót dạ mà ông Lâm vẫn thích. Và em hăm hờ đạp xe tới tiệm mua gói mứt nho khô để rắc lên mặt bánh ngọt.

Từ ngày ra bờ biển tới nay, Lan Trinh vẫn ưa thích không khí tại tiệm Nam Hải này. Ngoài các món hàng lật vật đủ thứ, ông bà khách nào đói bụng lại có thể gọi ly cà phê thơm nóng, bát phở béo ngậy, hoặc ổ bánh mì giòn nóng cặp chả lụa hoặc patê thơm mùi. Phía cuối gian hàng, một khoảng sân rộng có kê một cái bàn bi da, đối diện là một bàn ping pong sơn xanh viền trắng rất đẹp.

Vừa dựng xe đạp tựa bờ hè, Lan Trinh đã nghe tiếng ồn ào từ phía trong tiệm vang ra như chợ vỡ. Có tới hơn hai chục người, đa số là ngư phủ, có cả mấy tuần viên quan thuế mặc sắc phục đang reo hò theo dõi trận đấu bóng bàn rất gay go giữa hai thanh niên. Đám khán giả

23 | Chiếc Mai Cua Đốm

chắc đã đánh cá với nhau lớn lắm nên họ chăm chú ngó từng đường banh của hai đối thủ qua lại vun vút. Ngay đến cả bà Dần, chủ tiệm, đang xào nấu món gì trong bếp cũng ngoảnh mặt ngó ra. Trong khi đó, cô cháu gái bà ta trạc tuổi Lan Trinh, lúi húi cân đường cho một ông khách trẻ. Lan Trinh cất tiếng vui vẻ :

- Hê ! Bích Thu ! Làm gì đó ? Có gì lạ không ?

Bích Thu, cô cháu gái gọi bà Dần bằng cô ruột, mỉm cười thật tươi đón bạn :

- Thường thôi ! Không có gì lạ !... À, kia ! Chỉ có trận đấu bóng bàn đang hồi gay cấn nhất đó thôi kia ! Sao ! Lan Trinh cần gì đây ?

Em bảo Bích Thu bán cho gói nho và đưa mắt nhìn đám « bóng bàn ». Lan Trinh giật nảy người khi bắt chợt mớ tóc đen nhánh bông bênh và cặp mắt kính dày cộm của... Minh Tâm, một trong hai đối thủ chơi bóng bàn. Kỳ quái thật ! Sao giờ này, còn sớm tinh sương mà Minh Tâm đã có mặt tại đây ? Sao anh bảo là bận công việc gì ở ngoài Bà Rịa kia mà !

Lan Trinh cố gắng nhìn cho rõ mặt Minh Tâm nhưng gã con trai mãi mê đánh, đỡ trái banh nhựa cứ nghiêng mặt chềch đi, thành thử em không nhìn được như ý muốn mà chỉ thấy mớ tóc bông bênh rung lên tơi bời

theo cử động của bàn tay cầm vợt cao su. Nhưng chợt nghĩ lại, Lan Trinh ngại Minh Tâm bắt gặp mình và sẽ giấu vợt vì tính tò mò, một điều em rất khó chịu. Em vội vàng đưa tiền trả cho Bích Thu và dợm chân bước đi. Bích Thu cầm tiền, chồm hẳn người qua quầy hàng nói khẽ vào tai Lan Trinh :

- Này ! có cái này lạ lắm, Lan Trinh ! Nhưng không thể nói ngay đây được. Mười một giờ trưa nay mình đến tìm Lan Trinh ! Nhớ chờ mình ở cổng rào nghe !

- Rồi ! Rồi !... Và nếu Bích Thu rảnh tụi mình sẽ làm một chầu đi dạo chơi loanh quanh ! Trời đẹp ghê, thấy không ?

- Ủ, trời đẹp thật ! Nhưng ngày hôm nay chắc mình không rảnh lắm đâu ! Cô mình bận làm thêm một lô bánh để bán thì mình phải coi hàng là cái chắc rồi. Nhưng, thôi được, từ mười một giờ trở đi, mình cố tìm cách chuồn đi một lúc. Thôi Lan Trinh về đi ! Mười một giờ, nghe !

Lan Trinh nhảy lên xe đạp về, lòng cứ thắc mắc chẳng hiểu Bích Thu có chuyện gì muốn nói mà có vẻ bí mật thế. Càng nghĩ ngợi, em lại càng thương mến Bích Thu. Cùng tuổi với em mà Bích Thu rất mực thông minh. Đôi bạn mới quen biết nhau từ ngày Lan Trinh theo cha ra đây nghỉ hè. Mới gặp mà đã thân thiết nhau ngay. Bích

25 | Chiếc Mai Cua Đốm

Thu mồ côi cả cha lẫn mẹ, được cô ruột đón về nuôi dưỡng. Để trả ơn bà Dần, em sốt sắng giúp cô trong việc bán hàng, tuy lòng riêng em vẫn nhớ tiếc những ngày còn cha mẹ được cắp sách đến trường. Bà Dần sẵn sàng cho phép em tiếp tục việc học hành, nhưng vì xóm chài ở xa tỉnh lỵ quá thành thử Bích Thu nghĩ rằng, tốt hơn hết, là hãy tạm ở nhà trông coi việc buôn bán giúp cô.

Được quen biết Lan Trinh, Bích Thu vô cùng vui sướng. Lan Trinh cho bạn mượn nhiều sách hay để đọc, cùng bạn luôn luôn đi dạo quanh vùng. Hai chị em nói nhiều chuyện thật vui, bàn cãi hăng say về việc học ngày nay. Bích Thu cũng đã đậu được Trung Học Đệ Nhất Cấp, nhưng vì hoàn cảnh gia đình phải tạm thời gián đoạn việc học. Lan Trinh cho bạn mượn nhiều sách vở cần thiết để Bích Thu, mặc dầu không đến trường, vẫn có thể tự học.

Chân đạp xe đều đều, trí óc Lan Trinh cứ vẫn lên về chuyện Minh Tâm. Khó hiểu thật ! Anh ta lái xe vận tải, xe đâu chẳng thấy mà tại la cà ở tiệm tạp hóa Nam Hải đánh bóng bàn... Vậy xe anh để đâu rồi ? Quanh khu vực biệt thự Dạ Lan không thấy, đành rồi, mà ngay cả đến chỗ gần cửa tiệm này cũng không có nốt. Người ở đây mà chiếc xe vắng bóng quả là một điều đáng ngờ. Lan Trinh quyết tâm tìm hiểu bằng được.

Nhưng suốt buổi sáng hôm đó em vẫn chưa dò xét được một chút gì. Cứ quanh quẩn ở nhà với bé Khôi. Chú bé đêm qua bị cảm lạnh nên ho nhiều, bắt buộc Lan Trinh không thể rời ra được một bước. Em cứ phải ngồi bên bé Khôi kể chuyện cổ tích thần tiên, cho bé nghe. Chán rồi, lại bày đồ chơi, lắp bộ đồ xe lửa, vận máy cho chạy để bé Khôi mãi mê đùa vui hầu đỡ bệnh. Mãi tới khi đồng hồ điểm mười một giờ, Lan Trinh mới lên ra được vòng rào chờ bạn tới. Chưa đầy năm phút sau, Bích Thu đã xông xộc chạy đến, hồng hỏ thở chẳng ra hơi :

- Vào rừng thông dạo chơi một lát tiện hơn. Lan Trinh! Mình không muốn để người khác thấy hai đứa mình đi với nhau ! Lẹ lên !

Lan Trinh ngạc nhiên :

- Sao vậy, Bích Thu ?

- Thì cứ ra đi đã ! Rồi Lan Trinh sẽ hiểu mà ! Ôi chà! Chạy mệt quá !

Hai cô gái lại đi trên lối đường mòn tối qua Lan Trinh đã đặt bước dẫn ra phía vịnh. Cả hai cùng im lặng một lúc lâu. Khi đi tới một khoảnh rừng thông và dạ lan hương cao lớn um tùm kín đáo, bỗng Bích Thu dừng bước :

27 | Chiếc Mai Cua Đốm

- Thôi, tui mình đứng đây ! Mình còn phải về gấp, ở nhà bận lắm ! Này, Lan Trinh ! Để mình nói câu chuyện này cho nghe ! Hôm qua có một gã con trai, chẳng hiểu từ đâu tới, nói chuyện với cô mình là có ý định đến xin làm việc tại hăng ướp cá Bảo Ngư ở cách tiệm của cô mình chừng 2 cây số. Lan Trinh cũng biết đó, về mùa này không có cá, hăng tạm nghỉ để chờ tới vụ cá cuối năm mới làm việc lại kia mà. Hắn hỏi mượn tạm một căn buồng nhỏ tại tiệm nhà mình, nói rằng sẽ ở tạm để đợi hăng ướp cá mở cửa thu nhận người làm, hắn sẽ xin vào làm việc. Hắn chịu trả tiền ăn ở, một giá khá cao. Cô mình đã bằng lòng cho y ở trọ. Thằng cha coi bộ kỳ quái lắm, Lan Trinh à ! Y nói giọng trọ trẹ nửa Bắc nửa Trung chứ không phải giọng miền Nam. Cái đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên lắm vì phần đông thầy thợ tại hăng Bảo Ngư cũng là đồng bào người Bắc người Trung nhiều lắm. Có điểm đặc biệt là thằng cha lạ mặt này... mọi người thường kêu hắn là cậu Kha, tên y là Ngô Kha thì phải,... ăn nói mềm mỏng lịch sự lắm. Ai tiếp xúc với hắn một lần là có cảm tình liền. Đó, thằng cha chơi bóng bàn hồi sớm mai này với cái anh chàng mắt kiếng tóc bù xù đó. À, mà cả cái cha mắt kiếng này cũng vậy, coi bộ lạ hoắc à !

- Không đâu, Bích Thu ! Người con trai đeo kính cận thị là anh Minh Tâm, bạn thân của anh Trung mình. Mới hôm qua đây, anh Tâm đã vào nhà thăm ba mình

và bé Khôi đó ! Anh lái cái xe vận tải cũ mềm à !

Bích Thu đã bốt thắc mắc :

- À, vậy hả ! Ừ, đúng rồi, mình cũng đã thấy chiếc xe « ba bị » đó của anh... gì, anh gì hả Lan Trinh, à... anh Minh Tâm bạn anh Trung, rồi. Nhưng không hiểu hôm nay sao chẳng thấy cái xe đó đâu hết vậy ?

- Ờ... chính mình cũng đang muốn tìm xem tại sao lại vắng bóng cái xe « sắt rỉ » của anh Tâm như vậy chứ !... Nhưng này Bích Thu ! Bích Thu bảo có chuyện gì cần nói đâu ? Hay chỉ là chuyện anh Minh Tâm thôi đó ?

- Không ! Không phải chuyện anh Tâm kính trắng đâu ! mà là gã con trai... Ngô Kha kia kìa ! - Bích Thu hạ thấp giọng nói khẽ vào tai Lan Trinh - Chiều hôm qua, lúc xẩm tối, cô mình sai chạy qua nhà ông già Bến mua ít cá chim - Bích Thu giơ tay chỉ một căn nhà lá lụp xụp ở cách biệt thự Dạ Lan chừng 300 thước, - đó, nhà già Bến đó ! Lúc đứng chờ ông cụ lấy cá, mình chợt bắt gặp một bóng người đang lén lút rình rập tại vòng rào quanh khu biệt thự nhà Lan Trinh. Lúc ấy, trời vẫn còn chưa tối hẳn nên mình nhận ra được bóng người đó đúng là... Ngô Kha. Khi tiến sát tới vòng rào, chỗ sát mép bờ vịnh kia kìa, thì hắn đi lên đi xuống một hồi... rồi biến đâu mất. Chẳng hiểu hắn lảng vảng làm gì tại chỗ đó, và sau lại lủi đi đâu mất, mình chắc là hắn chỉ

29 | Chiếc Mai Cua Đóm

rúc vào một cái lùm bụi, cây cỏ nào đó. Thiệt là kỳ quái hết sức ! Ít nhất, hấn ta, trông mặt mũi, dáng người ra vẻ có học thì cũng đã thừa hiểu cột trụ xi măng có ghi hai chữ « đất tư » có nghĩa là gì rồi chứ. Hừ ! Việc này mình thấy đáng nghi ghê lắm !

Lan Trinh buột miệng :

- Mình cũng nghi lắm ! Thiệt là may mà Bích Thu lại đến nói cho mình biết trước đề đề phòng. Kỳ ghê, há ! Chẳng hiểu tên Ngô Kha rình rập làm gì vậy không biết!

- Lan Trinh ! Mình nghe các chú nói vùng mình gần biển lại hẻo lánh nên phức tạp. Nào người vượt biên, buôn lậu. Nào tụi bất lương, du đãng, lén lút làm đủ điều phi pháp. Trời ! đằng tiệm nhà mình, các khách hàng vào ăn uống thường vui miệng kể lại nhiều chuyện... nghe mà phát ón luôn. Chẳng hiểu tên Ngô Kha lạ hoắc này, khi không, ở đâu tại tới ở lì tại đây ? Rồi lại lần mò rình rập bên vòng rào Dạ Lan Trang nữa. Ngại quá ! Lan Trinh phải hết sức đề phòng mới được, nghe !

Đột nhiên, đầu óc rối mù, nóng bỏng của Lan Trinh chợt nhớ lại việc chiếc mai cua đóm trong căn nhà tròn tại khuôn viên biệt thự Dạ Lan. Và em kể lại cho bạn nghe không sót một lời :

- Đó, Bích Thu thấy thế nào ? Liệu tên Ngô Kha này có gì dính dáng vào chuyện cái mai của ấy không ?

Bích Thu :

- Ủ, khó hiểu thật... ! Có thể là y cũng len vào căn nhà hoang đó như Lan Trinh đã lọt vào từ trước tới nay ! Có thể là y đã lên chớp nhà kính để dõi tia nhìn quan sát ba bề bốn bên ! Ủ, có thể như thế lắm ? Nhưng còn chiếc mai của kia ? Để làm gì kia ? Hừ... ! Khó hiểu thiệt ! Và lại, việc tên Ngô Kha lần mò vào căn nhà hoang... thì chính chúng mình cũng chưa có cái gì làm bằng có để quyết đoán rằng y đã đặt chân vào đó.

Lan Trinh chợt có ý định hay hay :

- Bích Thu ! Hiện giờ thì gã Ngô Kha này đang ở đâu và hắn đang làm cái gì, Bích Thu biết không ?

- Khi mình chạy tới đây thì hắn đang uống cà phê và ngồi nói chuyện khào với mấy tay đánh cá. Và chắc là hắn sẽ ở nhà cho tới bữa ăn trưa đó. Hắn có thói quen như vậy. Cơm trưa xong, ngủ một giấc rồi chiều mát trời có đi đâu hắn mới đi. Lan Trinh hỏi làm gì vậy ?

- Vậy, hai đứa mình vào căn nhà hoang, trèo lên chớp mái kính xem đi ! Xem có gì lạ không, nghe Bích Thu ?

31 | Chiếc Mai Cua Đốm

Bích Thu reo lên :

- Ủ, thú quá ! Cho mình đi với, Lan Trinh ! Đừng có dại mà đi một mình nghe ! Lỡ xảy ra sự gì thì sao ? Chúng mình chạy cho lẹ, nào !

Kẻ trước người sau, hai cô nữ sinh chạy mau trên con đường mòn dẫn tới căn nhà bỏ hoang. Lan Trinh đưa mắt nhìn nhanh thấy không có vẻ gì khác lạ. Đôi bạn dắt tay nhau nhẹ bước đi quanh một vòng, đoạn mở khóa chui qua lỗ thông khói trèo vào như Lan Trinh vẫn làm. Căn nhà rộng phía dưới chan hòa ánh nắng, trông vui tươi rạng rỡ khác hẳn hôm qua. Lan Trinh cảm thấy trong lòng êm ả, bình tĩnh, lần cả đôi phần thích thú chứ không sợ hãi như chiều bữa trước. Cả hai quay bước chạy lẹ trên cầu thang, lên chớp mái lồng kính.

Nơi đây vẫn trống rỗng như thường lệ. Chẳng ai bảo ai, hai chị em đều đưa mắt lên thành của 6 cái cửa sổ. Ô cửa sổ thứ nhất nhìn thẳng ra phía vịnh, nước biển trong xanh. Mấy con hải âu vùng cánh, phản chiếu ánh mặt trời loang loáng. Chốc chốc lại kêu lên quang quác. Còn các ô cửa sổ khác thì trông ra phía biển khơi, chỉ có trời nước, và phía sau là cồn cát, rừng, thông và Dạ Lan Hương mọc xanh tốt, xoải chạy ngút ngàn.

Hai em chẳng để ý gì đến phong cảnh. Lan Trinh chạy thẳng tới một ô cửa sổ, nơi mà em đã trông thấy chiếc

mai của chiều hôm trước. Chợt em la lớn :

- Bích Thu ! Chiếc mai của đốm... biến mất rồi !

Cả hai điếng người, giương to mắt nhìn bậc cửa sổ trống trơn, miệng há hốc chẳng nói nên lời. Lan Trinh xoay mình về phía mấy khuôn cửa kia. Bỗng em kêu lên :

- Ô kìa ! Bích Thu ! Coi kìa ! Chiếc mai của đó !

Bích Thu giật mình ngó theo tay bạn. Tiếng em run lên sau một phút im lặng nặng nề :

- Hừ ! Ở đây nhất định phải có một sự gì kỳ quặc lắm. Và chắc là tên Ngô Kha này đã có nhúng tay vào chứ chẳng không đâu !

Lan Trinh còn run hơn nữa :

- Làm sao bây giờ đây ?

Bích Thu cố làm ra vẻ mạnh bạo :

- Trước hết, phải ra khỏi đây lập tức !

Dứt lời, hai em dắt nhau chạy lao xuống cầu thang, băng qua gian nhà dưới, đâm đầu ra vườn thông, chạy bán sống bán chết, cho tới khi đến sát vòng rào kẽm gai mới dám dừng chân.

33 | Chiếc Mai Cua Đốm

Bích Thu để tay lên ngực cố dần hơi thở mạnh :

- Muộn lắm rồi ! Thôi, để mình về nghe ! Việc này quan trọng lắm phải bàn soạn lại cho thật kỹ càng mới được ! Càng sớm càng hay, nghe ! À, Lan Trinh, chiều nay tui mình gặp nhau được không ?

Lan Trinh im lặng suy nghĩ, rồi :

- Để mình nói cho nghe, Bích Thu ! Hôm nay chị Ba Thùy định chở mình và bé Khôi ra Bà Rịa mua sắm ít đồ lặt vặt. Nhưng thôi, mình sẽ ghi các món cần thiết vào giấy giao cho chị cũng được. Chị ấy mua đồ còn sành hơn mình nhiều kia ! Còn bé Khôi thì thế nào chị cũng phải chở bé đi bằng được vì chị quý nó lắm. Còn ba mình thì dĩ nhiên là lại chỉ quanh quẩn với mấy con vịt trời cũng đủ hết ngày. Vậy thì chúng mình có thể yên trí. Rồi ! Máy giờ Bích Thu tới ?

- Khoảng ba giờ ! Mình có thể vắng mặt tại tiệm chừng một tiếng hay tiếng rưỡi đồng hồ gì đó !

- Được rồi ! Mình sẽ ra cổng chờ sẵn; như vậy chúng mình có nhiều thì giờ nói chuyện hơn, nghe !

Hai em tạm chia tay. Lan Trinh trên đường về không ngớt lẩm bẩm :

- Kỳ quái thật ! Mà tại sao cái mai cua lại... đổi chỗ

chứ ?

Mấy tiếng đồng hồ sau đó, hai cô bé đã ngồi bên bếp lửa trong biệt thự Dạ Lan thảo luận việc... nghênh chiến.

Lan Trinh đẩy đến trước mặt bạn ly sô-cô-la còn bốc khói :

- Theo ý Bích Thu thì tụi mình phải làm thế nào đây ?

Bích Thu nhấp nhấp ly nước ngọt bùi, tay xếp chồng bánh bích qui em vừa mang tới lên đĩa, đôi mắt mơ màng như đang muốn tận hưởng cái giây phút quý báu hiện tại, an nhàn trong phòng khách ấm áp, tĩnh mịch, để bù lại những khi vất vả bưng đồ, hầu ăn, hầu uống mấy ông khách khó tính đằng tiệm của bà cô.

Nhưng Lan Trinh đã kéo bạn về hiện tại, chờ đợi Bích Thu trả lời. Sau một phút, ngập ngừng, Bích Thu nhìn bạn :

- Theo mình thì, lúc này, việc cần nhất là phải mở to mắt ra mà trông cho tinh, vểnh tai lên mà nghe cho kỹ! Máy việc xảy ra vừa rồi có vẻ kỳ quái lắm chứ không phải giỡn đâu. Mình nghi là có một tổ chức gian phi đã lẫn quất đâu đó trong vùng này rồi. Dân xóm chài đã thấy xâm xì dữ lắm. Tuy chưa có gì đích xác, nhưng ai nấy đều có ý dè dặt đề phòng. Riêng mình, thì mình

35 | Chiếc Mai Cua Đốm

ngại cái anh chàng Ngô Kha này quá đi mất. Tuy chưa bắt được quả tang hắn làm cái gì bậy - ngoài việc rình rập chiều hôm qua - nhưng mình vẫn thắc mắc không hiểu tại sao khi không hắn lại tới tá túc ở vùng này làm gì. Hối, thì hắn bảo là để xin việc làm tại xưởng ướp cá. Mà xưởng ướp cá thì còn lâu mới mở cửa..., hừ ! À, mà nếu bảo là một tay thất nghiệp đi tìm việc làm, thì sao hắn lại sẵn tiền đến thế. Tiêu xài như nước vậy đó !

Lan Trinh chợt ngắt lời bạn :

- À, này Bích Thu ! Vì sao Ngô Kha lại gặp Minh Tâm tại bàn « ping pong » sáng nay vậy ? Đáng nghi lắm ! Anh Tâm đã nói với mình là anh đang bận làm một việc gì cần lắm kia mà. Vậy, sao lại dư thời giờ, mới bảnh mắt ra đã đánh bóng bàn rồi ?

- Tên Ngô Kha đang ăn điểm tâm thì mình thấy Minh Tâm bước vào. Anh ấy ngồi gần bàn của tên Kha và mình liếc nhanh thấy hai người đang nói với nhau cái gì đó không hiểu. Một phút sau đã thấy Ngô Kha và Minh Tâm lớn tiếng thách đấu bóng bàn ăn bia lon. Mọi người hoan hô tán thành. Thế là hai người cùng nhau lâm trận.

- Rồi ai ăn ?

- Anh Tâm ! Đáng đời cho tên Kha, khoe tài khoe giỏi

mãi. Hắn phách lối nói oang oang rằng đã đánh bại cầu thủ bóng bàn số 1 của Nhật Bản là Tanaka gì gì đó. Bị anh Tâm hạ, hắn uất ghê lắm và hện anh cho phục thù một ngày nào đó. Anh Tâm cười chấp nhận. Kế đó, anh mua một gói thuốc lá « con mèo », xong bỏ đi.

- Anh ấy đi về hướng nào ?

- Mình không để ý nên chẳng biết. Có điều là mình thấy tên Kha theo chân anh Tâm ra tận cửa ngoài, nhìn theo bóng anh mà trầm ngâm suy nghĩ mãi vậy đó !

- Thiết tình mình chỉ muốn biết anh Minh Tâm hiện đang làm cái gì ở vùng này. Và cái xe cà tàng anh lái đó chở hàng gì. Hễ ai đụng vào định xem một chút là anh lại ngăn cấm, hét toáng lên. Mới tối qua đây, mình thoáng gặp anh, dưới ánh trăng vàng vạc. Cử chỉ của anh kỳ quái lắm, chẳng hiểu anh đang mải mê làm cái gì đó. Con người bí mật thiết tình mà sao anh Trung mình lại quý mến được mới lạ chứ... Nhưng mình cũng linh cảm được rằng Minh Tâm không phải là người có thể làm cái gì bậy được.

- Biết đâu anh ấy lại chẳng đang làm việc... giúp Chính phủ ?

- À, ừ nhỉ ! Mình cũng chưa kịp nghĩ đến điểm đó, Bích Thu à !

37 | Chiếc Mai Cua Đốm

- Hà ! Chuyện này không phải thường đâu, nghe Lan Trinh ! Không biết mình có nên nói cho ai biết không đây ? Tính mệnh và tài sản của bao nhiêu gia đình chứ giỡn sao !

Lan Trinh nét mặt nghiêm trọng, dăm chiêu :

- Nói với ai ? Biết nói với ai bây giờ ? Mà chỉ riêng hai đứa mình thì biết xoay sở làm sao ? Nói với ba mình ? Hừ ! Hồi này ông cụ coi bộ cũng vất vả bận bịu nhiều quá ! Để ba lo nghĩ thêm nữa thiệt mình không dám !... À, ừ... nói ! Nếu nói được với ba thì đỡ lo lắm đấy. Nhưng biết nói cái gì chứ ? Ba đã dặn trù khi nào biết đích xác được cái gì thì mới nên nói ra lời. Còn không thì chỉ nên kín miệng và mở thật to mắt ra mà quan sát mà thôi.

Đang lúc đôi bạn gái bàn khoản khó nghĩ như vậy, thốt nhiên họ giật nảy mình : có tiếng ai gõ nhẹ vào cánh cửa sổ. Hai người đứng phắt lên... và họ nhận ra... Minh Tâm đang ngó vào chăm chú, trên môi điểm nụ cười.

Lan Trinh mừng rỡ mở cửa cho gã thanh niên :

- Anh làm tụi em sợ quá hà !... Đây, Bích Thu ơi ! Anh Minh Tâm đây này ! Hồi sớm mai Bích Thu đã thấy anh ở quán cà phê đó !

Chàng trai đưa ánh mắt tinh quái liếc nhìn hết Bích Thu rồi đến Lan Trinh :

- Xin lỗi hai cô bé nếu tôi đã khiến hai cô bé hết hồn. À... nhưng mà có cái gì mà hai chị em bí mật xầm xì như buôn bạc giả vậy ? Hả, có chuyện gì đó ?

Hai cô bé nhìn nhau. Lan Trinh thấy nóng cả tai, liền lẹ miệng nói lảng :

- Bánh bích qui ngon lắm anh Tâm ! Để em pha cho anh một ly sô-cô-la thật nóng nghe ? Chắc anh bị lạnh dữ ?

Lại giọng nói tinh quái :

- Anh đến đây đâu có phải để ăn bánh qui và uống sô-cô-la đâu. Nhưng nếu Lan Trinh bắt ép thì... đành phải ăn uống vậy. Trời lạnh mà được thưởng thức bánh thơm và sô-cô-la thì kể cũng hơi... « được » đấy nhé !

Lan Trinh vừa bày bánh ra đĩa vừa ngó Minh Tâm :

- Anh có việc gì cần hỏi ba em ? Ông cụ vẫn lò mò ngoài bãi nước ! Đã về đâu !

- Ủ, đúng rồi ! Anh đã gặp bác đang rình mấy con ngỗng trời trong đám sậy gần vịnh ngoài đó. Con chim lạ thoáng thấy bóng anh bay vọt đi mất làm bác la hét quá trời... À, Lan Trinh ! Nhà còn chờ len cho anh

39 | Chiếc Mai Cua Đốm

mượn đỡ một hay hai chiếc đi ! Bác nói còn mà, phải không ?

- Vâng, để em đi lấy ! Thế ở chỗ trọ, họ không cho anh mượn chăn thì đêm lạnh anh đắp bằng cái gì ?

Câu trả lời nghe không « xuôi » lắm :

- A... a... thực ra thì anh ít khi ngủ tại khách sạn. Nhiều khi bận quá, về Bà Rịa hơi xa, ngại tốn sức lao động và hao mòn lốp xe nên anh hay ngủ lại luôn trong xe. Anh có sẵn một cái giường vải xếp, để trong gọn lắm. Có đủ chăn mùng đảng hoàng, nhưng nhiều khi sương xuống nhiều lạnh quá khó ngủ. Một cái chăn dày mà chẳng đi đến đâu cả.

Bích Thu và Lan Trinh trợn mắt kinh ngạc. Lan Trinh gần như kêu lên :

- Trời đất ! Như đêm qua chẳng hạn ! Lạnh tê người đi ấy chứ ! Mà sao anh không vào đây ? Nhà thiếu gì phòng riêng cho anh ngủ đỡ. Ba em và em xin chấp thuận cả hai tay mà. Anh sao kỳ ghê !

- Cám ơn Bác và Lan Trinh nhiều lắm, nhưng thực tình anh không dám nhận đâu. Tính anh thích tự do quen rồi, muốn đi lúc nào thì đi, muốn về lúc nào tùy ý, sợ làm phiền bác và em. Thôi được, nếu bác và Lan Trinh cho phép thì thỉnh thoảng, nếu kẹt, anh Tâm sẽ tới

xin được ăn cơm là quý lắm rồi. Công việc của anh, cần lắm và phải đề lên trên tất cả.

Lan Trinh đánh bạo :

- Công việc gì mà « ghê » thế hả, anh Tâm ?

Câu trả lời của chàng con trai đã đỡ vế « trật đường rầy » :

- À... anh đang sửa soạn thi môn... trắc lượng, nghĩa là đo đạc và họa đồ cả vùng quanh biệt thự Dạ Lan này. Nhờ bác giới thiệu anh với các chức quyền địa phương, may mà Ủy Ban Hành Chánh ở đây cũng đang cần có một bức đồ bản chính xác của nội vùng nên anh được các ông ấy giúp phương tiện để làm việc thú lắm.

Tuy không nói ra miệng, nhưng Lan Trinh vẫn nghi nghi câu trả lời của Minh Tâm không « đúng » lắm. Sự nghi ngờ của em không hoàn toàn vô lý. Đo đạc, họa đồ đất đai em chẳng biết gì mấy nhưng có điều em nhận ra là loại công việc này đâu có đòi hỏi các chuyên viên cứ phải ở lì tại chỗ, lại cả ban đêm nữa, có khi tiết trời bất thường thay đổi, sương xuống lạnh muốn chết cóng luôn. Lan Trinh ngấm ngấm thấy rõ rằng Minh Tâm không nói dối đâu. Nhưng em vẫn đoán chắc là : họa đồ, đo đạc đất bãi tại đây không phải là công việc duy nhất của Tâm... Nhất định còn một công tác gì quan

41 | Chiếc Mai Cua Đốm

trọng lắm.

Bích Thu đứng dậy xin phép ra về. Lan Trinh tiễn bạn ra tới cổng rào. Khi Bích Thu sắp sửa quay đi, Lan Trinh ghé vào tai bạn :

- Bí mật càng ngày càng dày đặc thêm, Bích Thu à ! Đêm trước mình thấy rõ ràng anh Minh Tâm chẳng họa bản đồ hay đo đạc đất đai quái gì hết á ! Mà lại giữ khư khư cái gì trong tay và áp chặt vào tai nghe ngóng chăm chú lắm.

Chương 3

GIỮA ĐÊM KHUYA

Lan Trinh ngủ một giấc thật say, thật ngon. Đột nhiên em giật mình thức dậy, ngồi nhồm lên, lắng tai nghe ngóng, tim đập thình thịch. Có cái gì đó đột ngột khiến em tỉnh giấc mà chính em cũng không hiểu tại sao. Trăng sáng như ban ngày. Nhưng phòng ngủ của Lan Trinh lại ở vào một chỗ khuất, ánh trăng không rọi tới, nên tối om om.

Tâm trí bàng hoàng. Lan Trinh buột miệng :

- Quái ! Cái gì vậy, không biết !

Như một ánh chớp : trí óc em chợt nhớ được một chi tiết của cơn ác mộng đã dựng em bật dậy. Rõ ràng là đang đi chơi một mình ngoài bãi biển vắng hoe thì em chợt nghe tiếng súng. Hình như có hai đám người bắn lộn thì phải... và có một thuyền to lắm bốc cháy.

Lan Trinh lật đật xỏ chân vào dép, quàng vội chiếc áo len, định chạy sang phòng của bé Khôi nghe ngóng động tĩnh. Em chỉ ngại bé đang ngủ, chợt nghe tiếng súng, giật mình thức giấc rồi khóc thét lên vì sợ hãi.

Bước vội ra cửa phòng ngủ, nhưng chưa đặt tay lên quả đấm, chợt một tiếng động lạ khiến em khựng lại :

43 | Chiếc Mai Cua Đốm

Có tiếng người nói chuyện thì thảo ngay dưới chân cửa sổ phòng em.

Tính hiếu kỳ lần át cả sợ hãi, em rón rén tiến lại khung cửa sổ khép hờ chỉ cách cửa sổ phòng ông Lâm chưa đầy ba thước. Liếc nhanh mắt, em thấy rõ ông Lâm đang nghiêng người ra ngoài thành cửa sổ nói chuyện với một người nào đó đứng ở dưới vườn, khuất trong bóng tối. Lan Trinh không nhận được ra ai nhưng tiếng ba em đã lọt vào tai rõ mồn một :

- À này Tâm ! Thôi, bác hiểu rồi... Cháu có thể yên trí! Tụi nó ngủ say cả !

Bất giác em tự nhủ :

- Ôi chà ! Minh Tâm ghê thật ! Biết ngay mà. Hừ ! Kỳ quái thật ! Có việc gì cần kíp mà anh lại phải lên vào vườn xầm xì nói chuyện với ba vậy ! Đêm hôm khuya khoắt thế này !

Lan Trinh định lên tiếng hỏi thì lại có tiếng ông Lâm :

- Cháu phải giữ kín chuyện này nhé ! Đừng để chị em nó biết, lại sợ hãi lo lắng, thêm khó ra, nghe !

Tiếp theo đó là tiếng nói chuyện hạ thấp giọng xuống nữa, nghe chỉ còn rì rầm lẫn lộn với tiếng thông reo. Lan Trinh đoán câu chuyện của hai người không ngoài

vấn đề lo lắng về an ninh cho bé Khôi và có thể cả em nữa.

Tới khi bóng dáng cao dong dỏng của Tâm thấp thoáng đi ra khỏi khu biệt thự, tiếng nói của anh ta vẫn còn văng theo gió đêm, lọt vào tai Lan Trinh :

- Một chiếc tàu tuần duyên của cảnh sát bị phát nổ ở ngoài khơi, cách bờ chừng hai cây số !

Lan Trinh quay về giường nằm vật ra, gục đầu xuống gối. Điều em hằng lo ngại đã trở thành sự thật. Qua báo chí em thường được biết tin tụi lưu manh du đảng thường bạo gan tấn công cả cảnh sát. Những tưởng rằng chỉ nơi đô thành chật chội đua chen, người đông như kiến, khó kiểm soát, tụi chúng mới dám lộng hành như vậy chứ ! Ai ngờ ! Nơi bờ biển vắng vẻ yên tĩnh thế này mà chúng cũng dám cả gan... Hừ ! Phải rồi ! Đúng tiếng nổ lớn vừa rồi đã làm em thức giấc quả là tiếng chiếc tàu bị tụi nó phá hoại.

Lan Trinh ruột nóng như lửa đốt, chỉ muốn chạy sang tìm cha cho đỡ lo sợ. Nhưng ngẫm nghĩ em chỉ e lại khiến ông Lâm thêm ưu tư. Hồi này ông cũng đã có vẻ mệt mỏi quá nhiều. Cứ để ông yên trí là em chưa biết gì cả thì hơn. Lan Trinh lắng tai nghe ngóng. Qua khe cánh cửa khép hờ, trông sang phòng ngủ của bé Khôi, tiếng thở của chú bé ngủ say vẫn đều đều văng tới. Lan

45 | Chiếc Mai Cua Đốm

Trinh yên trí là em vẫn ngủ yên. Thao thức không thể nào tìm lại được giấc ngủ, em cứ băn khoăn mãi về vấn đề vụ nổ vừa rồi chẳng hiểu có liên hệ gì với mấy sự việc lạ lùng vừa xảy ra hai ba bữa nay không. Phải nói chuyện này cho Bích Thu nghe mới được ! Tìm được cách giải quyết tạm thời ổn thỏa mỗi lo lắng trong lòng, Lan Trinh cảm thấy tâm thần thư thái. Đôi mắt díp lại... và em chìm dần vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, thức giấc, đứng gỡ tóc, Lan Trinh cảm thấy buồn rầu khi nhìn vào gương, thấy vóc dáng của mình hãy còn quá nhỏ bé. Bất giác, em chép miệng :

- Hừ ! Mình trông còn có vẻ « bé con » thật ! Đồ ai dám tin là con bé Lan Trinh này lại có thể làm được một cái gì nên hồn !

Và ngay đến chính em, lúc đó em cũng không ngờ rằng mấy ngày sau, nhiều công việc có tầm mức quan trọng là bảo vệ ích lợi quốc gia lại nhè vai em mà trĩu nặng, bất kể đến cái hình hài còn « bé con » của cô nữ sinh.

Bước vào phòng, Lan Trinh ngẩn người khi thấy bé Khôi đang lên cơn sốt. Em hỏi hặn là đã cho chú bé đi theo chị Ba Thùy ra Bà Rịa để đến nỗi bị cảm lạnh. Nếu biết thế, em đã giữ bé ở nhà không cho đi.

Chạy vội qua phòng cha, ông Lâm đã ra đi từ lúc nào. Ở nhà chỉ còn mỗi mình em lo liệu, tính sao thì tính.

Lan Trinh liền quay điện thoại gọi má ở Saigon. Bà Lâm cho biết bà sẽ mượn xe hơi của bà bạn ra ngay thăm bé Khôi. Và nếu bé sốt nặng, bà sẽ tức tốc chở bé về Saigon. Lan Trinh tuân lời mẹ sửa soạn đồ ăn đường cho bé Khôi cùng sắp xếp quần áo của bé cho vào vali. Bận bịu luôn tay, em chẳng còn thì giờ nghĩ đến việc hải hùng xảy ra hồi đêm nữa.

Khoảng 11 giờ, Bích Thu gọi điện thoại, Lan Trinh vội vã nhắc ông nghe. Tiếng nói Bích Thu trầm trầm, nhỏ hẳn xuống, hình như có ý không muốn để cho người trong tiệm nghe được.

- Mình cần gặp Lan Trinh gấp ! Đến tiệm được không?

Lan Trinh nói qua cho bạn hay mọi sự đã xảy ra tại biệt thự Dạ Lan và thêm :

- Nếu má mình ra tới và đem bé Khôi về Saigon thì mình sẽ có nhiều thì giờ lắm.

Tiếng Bích Thu lại trầm thì từ đầu dây :

- Có nhiều chuyện quan hệ muốn nói với Lan Trinh lắm. Chắc chiều nay mình có thể chuồn đi lâu lâu được đấy. Thằng Hải, con bà cô mình, đau tay không chạy

47 | Chiếc Mai Cua Đốm

việc ngoài được. Mình sẽ giao cho cậu cả ngòi trông hàng để nhảy đi dạo loanh quanh với Lan Trinh. Trời hôm nay mát lắm.

Lan Trinh reo lên :

- Vây thì tuyệt ! À Bích Thu ! Có việc gì mà bảo là quan trọng đấy !

- Có, có chứ ! Rất quan trọng là khác ! Thôi, chấm dứt nghe ! Chờ mình tới !

Khi bà Lâm từ Saigon lái xe ra tới nơi, bước vào nhà đã thấy bé Khôi được mặc quần áo ấm sẵn sàng, đang nằm nghỉ trên đi văng nơi phòng khách. Sờ trán em, bà Lâm vẫn thấy nóng hổi, bèn quyết định đem em về Saigon tức khắc đang đưa đi bác sĩ. Bé Khôi nghe nói phải về Saigon, liền dấy nẩy lên không chịu. Em chỉ thích ở ngoài này để được gần chị Trinh và nhất là anh Tâm. Hai mẹ con phải dỗ dành mãi và hứa khi nào em hết bệnh thì má lại lái xe chở em ra với chị ngay. Mãi sau, bé Khôi mới chịu ra xe về Saigon với mẹ.

Lan Trinh định nói chuyện với bà Lâm về việc xảy ra đêm qua nhưng sau em lại nín kíp để tránh cho bà khỏi phải lo lắng vô ích và chắc ba em cũng không hề động nói cho má em hay về chuyện đó đâu.

Bà Lâm cùng bé Khôi lên xe trở về Saigon hồi 1 giờ rưỡi trưa. Lan Trinh nóng ruột mong gặp bạn, ngồi đứng không yên.

Trời bữa đó thật đẹp. Nắng dịu êm. Mùi hoa dạ lan vương vương trong không khí. Đàn chim vành khuyên chuyền cành nhảy lách tách trong cụm lá xanh um.

Bích Thu và Lan Trinh nhỏ to trò chuyện bên hàng rào kẽm gai. Lan Trinh rủ bạn :

- Tụi mình ra bãi cát đi Bích Thu ! Trời đẹp thế này, trên cồn cát cao mát lắm. Ngồi đó mà nói chuyện thì tuyệt. Thế nào thằng Hải đau tay ra sao ?

- À ! Chẳng hiểu nó lúi húi cưa gỗ làm sao mà đứt tay sâu lắm. Cũng may mà lại tay trái, chớ đụng nhầm tay phải thì phiền lắm chứ không chơi đâu. Còn bé Khôi ra sao ?

- Má mình đưa em về Saigon rồi ! Sao ? Bích Thu bảo có chuyện gì quan trọng đó ?

Bích Thu nhìn bạn :

- Đêm qua Lan Trinh có nghe tiếng gì không ?

Lan Trinh gật đầu và cho bạn biết em rất lo lắng cho những người có mặt trên chiếc tàu tuần tiễu đó.

49 | Chiếc Mai Cua Đốm

- Mình mong sao đồn kiểm soát duyên hải tại đây có thể cứu cấp kịp họ nếu không thì thiệt hại quá, hả Bích Thu !

- Ủ, mình cũng mong được như vậy !... À, sáng nay đi lang bang ngoài bờ biển, mình chợt nghe được hai nhân viên công lực nói chuyện với nhau. Họ không để ý đến mình vì cho là một con bé con chẳng có gì đáng ngại, nên nói khá lớn. Mình nghe rõ ràng một người nói rằng, trước khi phát ra tiếng nổ, có người thoáng trông thấy ánh đèn bấm lấp loáng trên bãi cát !... Biết đâu, đó chẳng là ánh sáng của tụi gian phi phát ra để làm hiệu với nhau. Ông Cảnh sát nói có tới tận chỗ sục sạo tìm tòi nhưng chẳng thấy gì hết.

Lan Trinh nổi giận cất tiếng gằn như hét :

- A ! Thế thì gớm thật ! Vậy thì nội vùng bãi biển này tất phải có kẻ nào bấm đèn làm hiệu cho tụi gian phi, phải không Bích Thu ? Hừ ! Biết đâu... Phải ! Biết đâu lại chẳng là tên... Ngô Kha ! Hồi đêm hôm qua hắn có mặt tại đâu, Bích Thu biết không ?

- Chịu ! Biết sao được ! Chỉ thấy hắn vào giường ngủ như thường lệ. Phòng ngủ của hắn có cửa trông ra rừng thông. Muốn đi muốn về lúc nào cũng chẳng ai biết... Chỉ biết rằng sáng sớm nay, y vẫn vui vẻ tươi tỉnh như mọi ngày. Niềm nở nói chuyện với tất cả mọi người...

trừ Minh Tâm. Mình thấy hình như hai tay này có ý né tránh hay sao ấy. Có thể tên Ngô Kha vẫn ức anh Tâm về chuyện đánh bại hắn trong trận chơi bóng bàn hôm trước... Hừ ! về tên Kha, mình còn một chuyện này ghê hơn hơn nữa này Lan Trinh.

Sáng hôm nay, cô mình mắc trông hàng nên sai mình lên xếp dọn lại phòng ngủ của Ngô Kha. Áo vét tông của y vút bừa bãi trên giường. Mình cầm lên, tính treo vào mắc áo thì... « cách » một tiếng : vật gì đó từ trong túi áo rơi ra, rơi xuống sàn nhà. Lan Trinh thử đoán xem nó là cái gì.

- Làm sao mà đoán được ! - Lan Trinh nôn nả la lên
- Nói đi ! Bích Thu ! Trời ơi ! Sốt ruột quá hà !... Hà !
Cái gì vậy, Bích Thu ?

- ... Một cái mai cua đốm, giống hệt cái mà hai đứa mình đã bắt gặp trong ngôi nhà bỏ hoang ấy.

Lan Trinh im lặng một lúc lâu, rồi đột nhiên :

- Hà ! Có thể chứ ! Chứng cứ rành rành ra đây rồi, thấy chưa ! Đúng là cái mai cua tụi mình đã nhìn thấy trên cửa sổ chớp nhà kính rồi.

Bích Thu khôn ngoan dè dặt hơn :

- Chưa chắc đâu. Lan Trinh ! Có thể là, đi lang thang

51 | Chiếc Mai Cua Đóm

ngoài bãi biển chợt thấy chiếc mai cua hay hay lạ lạ thì lượm bỏ túi chơi vậy thôi. Loại cua đóm này thịt ăn thơm ngon và hiếm lắm... Hừ, mà cũng có thể là Lan Trinh nghi ngờ đúng, biết đâu ! Việc này kỳ quái thật !

- Bích Thu ! Giờ phút này tên Kha đang ở đâu vậy ? Y có mặt tại tiệm không ?

- Khi mình tới đây thì hắn có mặt tại đó. Hắn đề nghị với cô mình sẽ ở nhà suốt ngày để chơi đùa với thằng Hải. Thằng nhỏ này đau tay, bị má cấm đi chơi, thấy « anh Kha » hứa sẽ ở nhà làm chuồng dế cho, khoái lắm reo ầm lên. Từ bữa gã đến trọ, thằng Hải chỉ thích « bò » với « anh Kha » không hà ?

Lan Trinh đứng phắt lên :

- Thế thì may lắm ! Hai đứa mình mau mau chạy lại đằng nhà tròn đi. Gần đây thôi, hà ! Để xem chiếc mai cua đóm có còn đó không !

Hai cô gái nhỏ nối đuôi nhau quay trở lại con đường cũ, chân bước thoăn thoắt. Chẳng mấy chốc đã tới nơi. Ngôi nhà bỏ hoang vẫn vắng hoe không một bóng người.

Trời chiều thật yên tĩnh. Mặt biển êm, sáng loáng như một tấm gương phẳng. Một con hải âu bơi lướt trên mặt nước xanh để lại sau lưng một vệt dài hình chữ V ngược.

Lan Trinh, Bích Thu, đầu óc trĩu nặng ưu tư, chẳng còn lòng dạ vào để ngắm phong cảnh đẹp như vẽ. Theo lối bí mật quen thuộc, hai em leo quá lỗ mái thông khói, lọt vào gian dưới, đoạn nhảy ba bậc một, leo hết cầu thang xoáy tròn ốc tới chớp mái lồng kính. Đến nơi, cả hai nhảy chồm lại phía mấy ô cửa sổ... và hét lên thất thanh : « Á... »

Trên thành cửa sổ quay về hướng Nam, hai chiếc mai cua đốm song song nằm sát cạnh nhau.

Bích Thu tròn tròn đôi mắt :

- Thế này là cái quái gì nhỉ ? - Tiếng nói của em phào phào, nhẹ hơn cả tiếng thông reo.

Lan Trinh lấp bắp định nói vào tai bạn câu gì đó, nhưng chưa kịp thì Bích Thu đã thì thào như người nghẹn thở :

- Chết rồi ! Nghe tiếng gì không ? Suyt !... Có người ở phía dưới.

Chương 4

CHẠM TRÁN BẤT NGỜ

Hai em cứng người vì sợ hãi. Thêm nữa, có mỗi một đường để chạy trốn thì đã tắc nghẽn. Tiếng chân tiến sát cầu thang. Sợ hãi cái gì ? Chính các em cùng chưa biết ! Nhưng chỉ riêng ý nghĩ phải gặp mặt một người nào đó trong căn nhà hoang lạnh này là đủ khiến các em... dựng tóc gáy.

Lan Trinh nghiêng chặt hai hàm răng, thu hết can đảm:

- Dù sao cũng phải lột thoát khỏi đây đã.

Và hai em buông người, tụt theo lan can cầu thang. Chưa được 5, 6 bậc... đã thấy giữa sàn nhà dưới, xuất hiện một bóng người sừng sững. Lan Trinh buột miệng hét lên :

- Minh Tâm ! Anh vào đây làm gì vậy ?

Gã con trai cười rộ lên. Tiếp theo tiếng cười khanh khách là câu nói rất quái ác :

- Tôi cũng muốn hỏi hai cô bé câu ấy đấy. Tôi vào đây để hỏi và chờ hai cô bé trả lời !

Lan Trinh vẫn chưa hết hồi hộp; thêm nữa, sự đột nhập của Minh Tâm vào nơi này có vẻ khả nghi quá.

Em run giọng :

- Mà sao anh biết được là chúng em đã vào đây ?

Minh Tâm không nhịn được cười trước dáng điệu lúng túng của hai cô gái :

- À, đang thả bộ lòng vòng trong rừng thông gần đây, chợt thấy hai em chạy như ma đuổi và lén vào đây qua khe mái nhà nên anh vội chạy đến xem các em có cần gì, anh sẽ giúp một tay ! Việc gì mà hốt hoảng chạy bán sống bán chết thế hả ? Lan Trinh ?

Cô bé luống cuống :

- Ô... a... có gì đâu anh ! Chúng em... à, em rủ Bích Thu lên mái nhà kính để... ngắm phong cảnh vậy thôi ! Ở trên đó cao, nhìn xa lắm, anh ! Và em có ý ngó xem ba em ở đâu đó mà ! Anh có gặp ba em không ?

Lan Trinh không quen nói dối, một tính xấu em rất ghét, mà nói thật thì lại không dám. Do đó, câu trả lời có vẻ loanh quanh. Minh Tâm cười mỉm :

- Chỉ có thể thôi mà sao phải vội vàng dữ vậy ? Có chuyện gì gấp cần nói với bác không ? Tôi mới thoáng thấy bác hồi trưa này ! Nhưng bác đi ngược về hướng Bắc kia, xa lắm, bây giờ không đuổi kịp đâu !

Lan Trinh bực mình vì mấy câu hỏi tọc mạch chỉ

55 | Chiếc Mai Cua Đốm

muốn nhảy lên vịn gậy cổ gã thanh niên ranh mãnh. Để trả đũa em cũng tìm cách đánh lạc chú ý của Minh Tâm bằng mấy câu hỏi khó :

- À, thế còn cái xe quý hóa của anh đâu rồi ? Mấy hôm nay sao em chẳng thấy đâu cả ?

Quả nhiên, gã con trai cũng bị ngẩn người ra thật. Ngập ngừng một lúc gã mới trả lời :

- Lan Trinh tò mò khiếp nhĩ ? Nói thực thì anh có ý không muốn để nhiều người trông thấy cái căn nhà lưu động đó nên phải giấu nó hơi kỹ một chút. Ngay dưới đám rừng kế bên biệt thự nhà Lan Trinh chứ đâu... Có điều căn căn dặn hai cô em là chớ nói hớ cho ai biết đó, nghe ! Nhất là tại tiệm nhà Bích Thu đó, nghe Bích Thu! Trong xe có chần mùng và nhiều đồ vật của anh quý lắm, tội lưu manh dò biết được là nó nằng măt hết thì nguy.

Hai cô gái đồng thanh :

- Anh yên trí ! Tội chúng em sẽ không nói gì hết đâu !

Lan Trinh :

- Thôi, chúng em phải đi tìm ba mới được ! Đi Bích Thu ! Chốc nữa anh tới ăn bánh uống nước, nghe anh Tâm !

Dứt lời hai người chạy vút ra khỏi ngôi nhà hoang như có ý né tránh những câu hỏi rắc rối của Minh Tâm.

Chàng thanh niên lặng lẽ đứng trông theo. Phút sau, Minh Tâm quay mình bước lên cầu thang...

Phút sau, chàng ta đã đứng trong chóp nhà lồng kính đưa mắt quan sát mấy cái thành cửa sổ. Minh Tâm nhìn chăm chú cái bậc cửa có hai chiếc mai cua lạ nằm song song sát cạnh nhau. Chùm môi huýt nhẹ một tiếng sáo, gã con trai khẽ lẩm bẩm :

- Ủ, chẳng hiểu...

Lan Trinh về tới biệt thự Dạ Lan thì đồng hồ đã chỉ 5 giờ chiều. Bích Thu cũng đã trở về nhà để lo bán hàng cho cô.

Vừa bước chân vào phòng khách, Lan Trinh chợt thấy Minh Tâm ngồi bên ông Lâm. Cả hai, một già một trẻ, đang bàn cãi chuyện gì hăng say lắm. Thoáng thấy bóng em, hai người lặng im tức khắc.

Lan Trinh reo lên :

- A, anh Tâm ! Để em đi pha nước anh uống, nghe !

Dứt lời, em đi nhanh xuống bếp. Phút sau, em đã quay lên, bung một khay đầy bánh bông lan và hai ly cà phê sữa nóng. Đặt khay bánh lên bàn, Lan Trinh liếc

57 | Chiếc Mai Cua Đốm

nhanh mắt, thấy mặt ông Lâm mất hẳn sắc hồng tươi thường ngày. Giờ đây, coi ông xanh xao, tia nhìn mỗi một trữu nặng ưu tư. Không nhìn đĩa bánh và ly cà phê thơm nóng, ông uể oải đứng lên :

- Thôi hai đứa con ăn bánh uống nước đi ! Bác phải đi nằm nghỉ một lúc mới được. Mệt quá ! Lúc nào ăn cơm, Lan Trinh gọi ba dậy ! Ôi chà ! Chắc tại ba mệt sinh nhiều quá đây mà.

Minh Tâm, Lan Trinh đưa mắt nhìn theo ông Lâm đang đặt những bước chân nặng nhọc đi vào phòng trong.

Lan Trinh khuấy ly cà phê, lo lắng ngó Minh Tâm :

- Có việc gì thế hả anh Tâm ? Mệt nhọc đã đành rồi nhưng hình như ba em đang có cái gì lo lắng lắm thì phải ! Sao vậy anh ?

Minh Tâm ngập ngừng thấy rõ. Gần một phút sau anh mới trả lời :

- Ừ ! Nói quách cho Lan Trinh biết cũng chẳng sao. Không trước thì sau, đằng nào rồi em cũng biết. Một chiếc tàu tuần tiểu của cảnh sát mới bị tội gian phi làm phát nổ đêm qua ngay trong vịnh gần nhà đây này.

- A ! Vậy thì đúng rồi ! Tiếng nổ lớn lắm đã làm em

giật mình thức giấc. Rồi em lại nghe cả tiếng anh đứng trong vườn nói chuyện với ba nữa.

Em... a... em không có ý rình mò lên nghe anh nói chuyện đâu. Song lúc đó nghe nổ, em sợ quá, nên chỉ muốn hỏi anh xem cái gì vậy thôi. Nhưng vì thấy ba em, em lại không dám. Em ngại để ba em rõ là em đã biết vụ đó rồi ba em lại áy náy lo nghĩ thêm một ông ra.

Minh Tâm gật đầu :

- Giỏi ! Vậy thì Lan Trinh giỏi và ngoan lắm !

Lan Trinh đỡ ửng cả má và hai tai vì câu khen bất ngờ của chàng thanh niên ranh mãnh :

- Có phải vụ tàu nổ đó làm ba em lo lắng không hả anh Tâm ?

- Đúng ! Lan Trinh thử nghĩ xem, ai mà chẳng lo kia chứ. Riêng phần bác, lại còn một số chim chóc của bác bị hại nữa. Trưa nay, bác đã bắt gặp có tới năm chục con le le lẫn lộn bò quỳênh bò quàng trên bãi cát phía vịnh đó. Lông cánh chúng bị bết toàn dầu mazout dính nhằng nhằng không còn bay nổi nữa. Từ xưa đến nay bác vẫn chẳng thường nói là nhờ có chim chóc bắt sâu giết bọ, mùa màng thóc lúa của chúng ta mới đỡ tai hại đó sao. Cho nên bác yêu quý tụi chúng nó lắm. Giờ đây, tụi nó bị như vậy, hỏi sao bác không buồn phiền cho

được chứ.

- Nhưng dầu mazout đó ở đâu ra dữ vậy ?

- Ở chiếc tàu thủy đi tuần đó chứ còn đâu nữa. Mặt biển dính dầu nhớt không hà ! Đàn vịt le lao xuống nước mò ăn như thường lệ nên bị dính hết. Thương hại quá ! Chúng cố lết vào tới bãi cát đầy dụa, nhưng rồi cũng đến chết hết.

Lan Trinh không nén nổi một tiếng thở dài.

- Trời ơi ! Tội nghiệp quá hả anh ! Tắm rửa cho tụi nó được không anh ?

- Chịu, Lan Trinh à ! Cả một đám đông lắm mà mazout lẫn nhớt quện bê bết, sức nào chùi rửa cho xuể. Bác có đem về một con tương đối ít bị dính dầu nhất. Khi anh tới thì thấy bác đang nhúng nó vào một chậu nước nóng cho dầu tan ra. Cũng đỡ được phần nào. Xong, bác lau chùi lông cánh cho khô, đoạn thả nó bay đi. Trời, nếu Lan Trinh được mục kích cái cảnh con chim suýt chết, được cứu sống, vụng về vỗ cánh loạn choạng bay đi. Coi tội nghiệp lắm... Á, đây ! Nó đây này !

Lan Trinh ngẩng đầu. Quả nhiên một con chim đẹp đang lượn vòng trên không trung, chốc chốc lại quàng quạc kêu lên những tiếng khàn khàn như để diễn tả sự biết ơn và niềm vui sướng được thoát chết.

Lan Trinh và Minh Tâm quay lại ngồi bên bếp lửa. Chàng thanh niên thích thú nếm những cái bánh ngon, ly cà phê nóng thơm ngát, trong khi cô gái nhỏ lặng yên nhìn ánh lửa nhảy múa rung rinh. Đột nhiên, em cất tiếng nói với người bạn thân của anh mình. Giọng nói chứa đầy sự tin tưởng thân mật như đối với anh ruột vậy :

- Anh Tâm ! Câu chuyện hơn năm chục con vịt trời bị chết uông khiến em buồn ghê vậy đó. Rồi đây chắc còn nhiều cái rắc rối chứ chẳng không đâu, anh !

Minh Tâm nhè nhẹ gật đầu, chép miệng :

- Dám lắm Lan Trinh à ! Làm được một lần tụi nó dám tiếp tục làm nữa. Hừ ! Tàu võ, chim chết, người bị hại... còn, còn nữa, chưa hết đâu !

- Có một chuyện này em muốn cho anh biết, anh Tâm này. Muốn nói, chỉ sợ ba em nghe được, ba em lại lo lắng vô ích. Bích Thu sáng nay mới nghe lỏm được câu chuyện giữa hai người cảnh sát duyên hải...

Rồi em kể lại cho Minh Tâm nghe rành rọt chuyện ánh đèn bấm lén lút từ cồn cát lớn chiếu ra :

- Sao, anh nghĩ sao về chuyện đó ? Có thể có một tên gian nào mai phục sẵn ở trong vùng để làm hiệu cho đồng bọn không ?

61 | Chiếc Mai Cua Đốm

Minh Tâm im lặng không nói một tiếng. Tay cầm miếng bánh, anh chẳng buồn đưa lên miệng. Tia nhìn anh nghiêm hắt lại, nét mặt lẳng đọng suy tư chứng tỏ anh đang tính toán cái gì gay gắt. Một lúc lâu sau, anh mới cất tiếng. Và những câu nói của Minh Tâm khiến Lan Trinh ngẩn người :

- Riêng anh, anh cũng muốn hỏi Lan Trinh một điều. Hồi này em và Bích Thu làm cái gì ở ngôi nhà bỏ hoang thế ? Nói cho thật, đừng giấu anh đó nghe !

Câu hỏi đột ngột khiến Lan Trinh luống cuống :

- Em... à, em và Bích Thu vào để coi xem mấy cái mai cua đốm trên chóp nhà kính đó ra sao rồi. À, tụi em muốn coi xem nó có đôi chỗ nữa không đó... Chắc về chuyện mai cua này anh chưa biết gì đâu nhỉ. Để em kể lại từ đầu anh nghe, nghe !

Minh Tâm im lặng chăm chú ngồi nghe. Lan Trinh kể lại không sót một chi tiết và nói rõ vì sao em phải cầu cứu đến Bích Thu đang cùng nhau dò xét tìm kiếm điều bí mật lạ lùng này. Vừa kể, Lan Trinh vừa theo dõi nét mặt của chàng thanh niên, nơm nớp chờ đợi một tràng cười chế riễu, hay ít nhất cũng là một cái bĩu môi, châm biếm tạt nhát gan, « bói ra ma, quét nhà ra rác » của cô bé con kháu khỉnh thông minh nhưng lại rất sợ bóng tối.

Vì thế, Lan Trinh tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Minh Tâm nét mặt nghiêm nghị, lên tiếng hỏi :

- Ủ ! Giả thử nếu đó là một chuyện quan hệ thì em định xử trí thế nào đây, Lan Trinh ?

- Tụi em biết làm gì đâu mà anh bảo xử trí với không xử trí ? Chúng em chỉ biết rằng chuyện đó có vẻ kỳ quái và... mơ hồ nữa. Hai đứa chỉ biết mỗi một cách là mở to mắt ra mà nhận xét, thấy cái gì khác ý là lập tức báo cho nhà chức trách ngay, chứ còn biết làm gì hơn nữa. Chúng em cũng muốn hỏi ba em xem nên xử trí cách nào nhưng lại ngại ba em thêm lo lắng ưu phiền mà thôi.

Một nụ cười điểm trên môi Minh Tâm làm Lan Trinh càng thêm thắc mắc. Chàng trai thần thờ đưa miếng bánh lên miệng cắn, nhai, tia nhìn đăm đăm dán chặt vào một điểm vô hình nào đó trong không gian trước mặt, trí óc như để tận đâu đâu. Bất giác, đôi môi anh ta mấp máy nói với Lan Trinh mà như tự nói với mình :

- Rồi thì em quyết định đem điều khó nghĩ đó nhờ anh giải quyết ?

Lan Trinh nôn nóng nói ngay :

- Em chẳng quyết định gì hết á ! Có điều thái độ và vẻ mặt nhọc ưu phiền của ba em khiến em lo lắng quá,

63 | Chiếc Mai Cua Đóm

rồi chuyện đàn vịt trời chết la liệt cũng lại làm em buồn rầu không ít. Em chỉ muốn tìm hiểu cho ra mọi điều bí mật, có vậy thôi hà !

Giọng nói Minh Tâm ôn tồn, êm dịu như ru :

- Thôi được, Lan Trinh có thể yên trí ! Em đã tìm đúng người để đỡ cho em gánh nặng rồi đó ! Em chú ý nghe anh Tâm nói đây này. Thật tình, em là một cô bé thật giỏi, thật ngoan bây giờ anh mới gặp là một và Bích Thu, cả Bích Thu nữa ! Em mười phần thì Bích Thu cũng chín phần chín đấy chứ không kém sút mấy đâu. Rồi ! Bây giờ anh Tâm có thể cho các em biết được một điều bí mật. À không, một phần bí mật, thì đúng hơn vì chưa được phép tiết lộ hoàn toàn. Anh hỏi thật nghe Lan Trinh ! Em có chịu làm phụ tá cho anh không? Em có chịu giúp anh để thực hiện một công tác rất quan trọng không ?

Bất giác, Lan Trinh đỏ bừng hai má khi nghe từ chính miệng con người thông minh tinh quái một câu đề nghị thật hấp dẫn. Tia mắt em sáng lên niềm kiêu hãnh khi được một người như Minh Tâm đặt hết tin tưởng :

- Chịu chứ anh Tâm ! Có khó không anh ?

Chàng thanh niên bật cười vui vẻ :

- Chẳng có gì là khó cả, Lan Trinh ! Chỉ cần em triệt

để nghe theo lệnh của anh vậy thôi ! Công tác rất quan trọng và tuyệt đối bí mật không thể hở môi tiết lộ cho bất cứ ai được, nghe ! Anh chỉ có thể nói sơ cho các em chút xíu được thôi. Và rồi anh biết là các em sẽ có thể giúp anh được nhiều việc lắm. Ngay chính anh, khi nhận công tác này, anh cũng không ngờ là nó lại có một tầm mức quan trọng đến thế. Đến bây giờ thì rõ ràng là nếu không có người phụ tá giúp anh một tay, chắc chắn không thể nào đi đến một kết quả tốt đẹp được. Lan Trinh và Bích Thu đến với anh thật đúng lúc quá.

Hai tay đỡ cằm, khuỷu tay chống lên đầu gối, Minh Tâm đắm đắm nhìn ngọn lửa. Lan Trinh, lòng tràn ngập hân hoan, cổ dần hơi thở mạnh. Lúc sau, tiếng Minh Tâm lại tiếp tục đều đều :

- Anh còn nhớ là đã nói với Lan Trinh anh bận đo đạc họa đồ cả vùng này. Cái đó có thực. Nhưng cũng chỉ là công việc phụ để che giấu nhiều công việc khác quan trọng hơn do ông Đông, chủ biệt thự Dạ Lan giao phó. Điều này tối mật chỉ nói riêng cho Lan Trinh biết thôi đó, nghe. Ông Đông giao phó cho anh việc dò xét một tổ chức buôn lậu ma túy hiện lẫn lút tại vùng này, anh lại có nhiệm vụ phát giác đồng bọn của chúng để phá vỡ tổ chức tai hại này. Vì thế anh có đủ đồ nghề và làm việc ngay tại trong cái xe « sắt rỉ » mà Lan Trinh đã biết đó. Đồng thời lại phải hòa mình với đồng bào tại

65 | Chiếc Mai Cua Đốm

địa phương hầu thu lượm tin tức nữa. Khổ một nỗi, anh không phải là người địa phương, nên hễ chương mặt ra là bà con cô bác ở đây lại im thin thít không nói chuyện gì nữa. Tâm lý chung của đồng bào nông thôn chất phác thường vẫn vậy.

Lan Trinh tròn mắt ngạc nhiên :

- Làm việc trong chiếc xe cà tàng kín bùng đó ? Mà anh làm việc gì trong cái « hòm » đó.

- Phần việc quan trọng nhất đây, Lan Trinh ! Nguyên anh vẫn có khiếu về kỹ thuật khâu và phát thanh. May nhờ một ông cậu anh đậu kỹ sư về ngành truyền tin và ông có một cơ xưởng sửa chữa máy khâu thanh lớn lắm. Kỳ nghỉ hè năm ngoái, anh được ông chỉ dẫn chu đáo, nên đã nắm vững về kỹ thuật khâu và phát thanh. Và anh đã tự tay chế tạo được máy phát thanh với luồng sóng ngắn. Bác Đông ở đây quen thân với cậu anh, khi trông thấy cái máy do anh sáng chế, thích lắm, đã đề nghị với anh đem về vùng này thí nghiệm.

Lan Trinh thực tình chẳng hiểu gì về kỹ thuật phát và khâu thanh nên chỉ cau mày suy nghĩ rồi lên tiếng ngập ngừng :

- À, ừ cái đó hay thật, nhưng em chẳng thấy nó liên hệ gì đến tụi gian phi và những chuyện đồn đại ở đây

hết.

- Đây, Lan Trinh nghe cho rõ đây này ! Và em phải hứa với anh là không được hở môi tiết lộ với một ai hết nghe, trừ Bích Thu và Bích Thu sẽ cùng làm việc với chúng ta. Bác Đông nghi là hiện nay, tại nơi đây, có một ổ máy phát thanh bí mật liên lạc thường xuyên với một tổ chức buôn lậu ma túy. Tên chuyên viên sử dụng máy, có biệt tài di chuyển rất nhanh. Nhiều lần anh bắt được tin tức của nó truyền qua luồng sóng ngắn, xác định được vị trí đặt máy của nó, nhưng hễ cứ sục vào đến nơi thì nó đã chuồn mất rồi. Và chỗ phát xuất những luồng tin bí mật đó chỉ quanh quẩn trong phạm vi biệt thự Dạ Lan thôi, Lan Trinh à !

Em chợt la khê :

- Trời ơi ! Vậy hả anh ? Anh có nghi cho tên Ngô Kha đó không ? Chắc anh còn nhớ là em đã nói với anh có một lần Bích Thu bắt gặp hắn lén lút đột nhập vào vòng rào khu biệt thự rồi chứ ?

- Ô có chứ ? Dĩ nhiên là anh đã để ý đến Ngô Kha từ lâu rồi. Nhưng hiện thời thì chưa có bằng chứng gì rõ rệt. Phải công nhận tên này lạ lùng thật. Hắn có ý né tránh anh ghê lắm, coi anh như một người đáng ngại lắm vậy. Nhưng anh theo sát hắn dữ lắm. Lan Trinh có thể yên trí về điểm này.

67 | Chiếc Mai Cua Đóm

Câu trả lời của Minh Tâm không thỏa mãn được Lan Trinh một chút nào. Em vẫn nhiều thắc mắc :

- Anh có nghi là hấn liên hệ gì với mấy cái mai cua đóm kia không ? Và riêng anh, anh có ý kiến gì về mấy cái đó ? Minh Tâm định trả lời thì chuông đồng hồ điểm sáu tiếng. Anh ta đứng phắt lên :

- Trời đất ! Vậy mà đã 6 giờ rồi đây ! Anh phải về tiệm Nam Hải gấp, ăn cơm chiều đoạn chui vào trong xe để kịp bắt kỳ phát thanh chiều của bọn gian mới được. Biết đâu chẳng vớ được tin tức quan trọng của chúng. Chuyện này cần phải bàn bạc lại thật kỹ. Sáng mai, em báo cho Bích Thu tới đây. Ba anh em mình sẽ nói chuyện nhiều, và anh sẽ giao công tác cho các em. Thôi anh Tâm đi đã, nghe ! Cám ơn Lan Trinh đã cho anh ăn bánh uống cà phê. Cho anh gửi lời chào bác. Em nhớ coi sóc bác cẩn thận nghe ! Anh thấy bác có vẻ mệt mỏi lắm đó !

Mấy phút sau, trong gian phòng khách rộng mông mênh, chỉ còn bóng hình lẻ loi của cô bé in đậm nét trên vách tường trắng xóa...

Bích Thu nhăn nhó nói với bạn :

- Gọi mình tới gấp có việc gì đó, Lan Trinh ? Khi

nghe Lan Trinh kêu điện thoại bảo tới biệt thự ngay, Bích Thu đã vội vã giao việc trong tiệm cho thằng Hải, ba chân bốn cẳng chạy tới tìm bạn.

Lan Trinh :

- Này Bích Thu ! Từ chiều hôm qua đến bây giờ xảy ra nhiều chuyện lắm ! Đây, anh Tâm đã nói qua về công tác bí mật của anh ấy đang phụ trách tại vùng này và anh đang nhờ sự tiếp tay của tụi mình đây.

Rồi, em tóm tắt rất nhanh mọi điều Minh Tâm đã cho em biết để Bích Thu nghe. Cô bạn chỉ còn biết giương mắt ngạc nhiên, lắng tai nghe chăm chú.

Lan Trinh chấm dứt câu chuyện, giọng em thật vui :

- Bích Thu hiểu hết rồi chứ ?

- Chưa hiểu mấy đâu. Vậy thì hai đứa mình phải làm cái gì chứ ?

Minh Tâm xen vào :

- Phải làm gì thì anh sẽ nói rõ vì chính Lan Trinh cũng chưa biết đâu. Đây, chỉ có thể này : như hai em đã biết, anh mới chân ướt chân ráo tới vùng này, nên chưa hiểu rõ được tình hình dân chúng tại đây. Việc này chắc không ai có thể bằng được Bích Thu. Em thường thấy họ, tiếp xúc với họ hàng ngày và sống chung với họ

69 | Chiếc Mai Cua Đốm

nữa. Vậy, nhất định là Bích Thu phải biết rõ mọi người hơn anh và Lan Trinh.

- Ủa, anh nói họ, họ là những ai vậy ? Cả cô em, cả thằng Hải và tất cả mà người ở xóm Chài ?

- Đúng thế ! Tất cả, tất cả, không trừ một ai hết. Anh cần biết thật rõ tính tình của từng người một. Cần biết họ sống ra sao, có đủ ăn không, có cờ bạc hoặc hút sách bê bối gì không và họ thích cái gì, ghét cái gì... Như vậy không phải là anh có ý nghi ngờ bất cứ người nào. Nhưng anh cần phải hiểu biết họ cũng như Bích Thu hiểu họ vậy... Thôi nào, ba anh em, chúng mình lại ngồi nơi bậc hè kia, đó, chỗ đó mát lắm, và Bích Thu đọc cho anh từng tên người mà em biết, đi. Anh có sẵn bút chì và sổ tay đây.

Ba người ngồi yên chỗ xong, Minh Tâm mở quyển sổ nhỏ :

- Hãy tạm để gia đình bà cô em sang một bên. Xét sau! Làm các người khác đã !

- Không, em cũng muốn cho anh biết một vài điều nhận xét về gia đình cô em, may ra có điểm gì bổ ích chẳng. Riêng về bà cô em thì có thể nói là một người đảm đang, tề gia nội trợ, buôn bán giỏi mà trung hậu thì có một. Lại có cái nết tốt là rất thương người lỡ bước sa

cơ. Thêm nữa, cô em sống ở đây lâu rồi nên thông hiểu hầu hết đồng bào cư ngụ tại đây.

Minh Tâm gật đầu :

- A, điểm đó hay lắm ! Cần hỏi thêm gì anh sẽ liên lạc với bà Dần, được lắm. Thế còn chú nhỏ tên Hải thì sao ?

Sau một phút ngập ngừng, Bích Thu cho biết :

- Úi chà ! Cái thằng Hải này thì khó nói quá, anh Tâm ! Nó thì ngoan chỉ phải cái là con một, cô em chiều nên không nheo và ngốc nghếch ghê lắm. Mười hai mười ba tuổi đầu rồi đấy, mà ngớ ngẩn ngẩn ngẩn, ai nói cái gì cũng nghe. Cô em và em thật khó chịu khi thấy nó cứ bám lấy anh chàng Ngô Kha như cái đuôi vậy đó. Tên Kha này, hừ ! Hai cô cháu em vẫn không ưa gì hắn. Nói chuyện là phải hết sức dè dặt đó.

- Khá lắm, Bích Thu ! - Vừa nói Minh Tâm vừa hí hoáy ghi chép vào sổ tay.

- Nào, bây giờ là tên Ngô Kha ! Hắn tới đây được bao lâu rồi ?

- Vào hồi trung tuần tháng chín ! Hắn bảo từ Nha Trang vào, định xin làm việc tại xưởng ướp cá Bảo Ngư, nhưng mùa này hăng đóng cửa. Hắn điều đình với cô em xin ở trọ để cho tới vụ cá giáp Tết, hăng mở cửa

71 | Chiếc Mai Cua Đốm

lại thì xin đi làm đó. Y không muốn mất công đi về rồi lại vào nữa, nên xin ở trọ tại đây. Về tên Ngô Kha, em chỉ biết có chừng đó thôi !

- Theo ý Bích Thu thì tên Ngô Kha có vẻ gì là một tay ăn chơi đàn đúm không ? Cử chỉ ngôn ngữ của hắn ra sao ?

- Không có gì đặc biệt anh à ! Ăn nói mềm mỏng lịch sự là đàn ông khác nữa đó... À, có điểm này hơi lạ một chút. Một hôm có một người đem đồ, bàn chải răng, gương lược, các thứ đến bán cho cô em. Coi bộ tay hàng xách này có vẻ ăn chơi lắm anh. Em thấy y cùng Ngô Kha ngồi uống cà phê chung bàn sầm sì nói chuyện gì lâu lắm. Rồi bận bán hàng, em cũng không còn thì giờ để ý đến hai người đó nữa. Khi quay lại thì họ đã đi đâu mất.

Minh Tâm chợt khẽ kêu « a » một tiếng, ngoáy bút chì ghi thật nhanh :

- Điểm này hay lắm đây. Rồi sao nữa ? Bích Thu thấy thường ngày tên Ngô Kha này hay làm cái gì ? Không lẽ cứ ăn xong là lại ngủ ?

- À, khi trời mưa thì hắn chơi bi-da, đánh ping-pong, chán rồi lại uống cà phê, đọc báo. Gặp lúc đẹp trời hắn lại đi lang thang ngoài bờ bãi, rừng thông, hoặc rủ thằng Hải ra tắm biển. Em để ý một vài lần thì thấy hắn hay

tới nhà ông già Bến, chẳng hiểu để làm gì. À, thằng Hải còn nói chuyện, thỉnh thoảng Ngô Kha hay theo nó ra Bà Rịa cất hàng. Tới tỉnh, trong khi Hải ta bận mua đồ thì tên Ngô Kha bỏ đi vào phòng điện thoại, gọi đi đâu và nói chuyện với ai lâu lắm. Lần nào thằng Hải cũng phải chạy đi tìm hắn rồi mới cùng về đó.

- Chi tiết này cũng lại quan hệ nữa ! Rồi ! Bây giờ anh em mình xét đến các người khác. Nào Bích Thu ! Cho anh biết tình hình toán thầy thợ làm việc tại xưởng ướp cá Bảo Ngư xem sao nào !

- Về mùa mưa này, hăng đóng cửa mà anh ! Toán thợ có tới hàng ngàn người nhưng đa số chỉ làm trong vụ cá thôi. Tới đầu mùa xuân là họ đi hết. Có ở lại thì chỉ là một số ít công nhân có gia đình. Họ cư trú trong cư xá của xưởng, vợ con vui vẻ làm ăn lương thiện lắm anh. Trong kỳ không có cá, họ tăng gia trồng trọt chăn nuôi, thu hoạch hoa lợi không ít đâu. Có thể nói là hầu hết đều chăm chỉ làm ăn, không hề chơi bời đàng điếm, cờ bạc rượu chè hút sách gì cả. Bữa nào có thì giờ, anh vô đó chơi, coi vườn tược ruộng rẫy, trâu bò gà vịt của họ, vui mắt lắm. Cô em vẫn mua hàng ngàn trứng gà tươi của họ đấy.

- Thế còn đồng bào chài lưới ?

- Đồng bào chài lưới hả anh ? Họ còn làm ăn gấp bội

73 | Chiếc Mai Cua Đốm

lần đám thợ xường cá nữa đó. Anh đã thấy những vũng hồ nuôi cá của họ chưa ? Những con cá béo ngậy mà cô em vẫn nấu canh chua cho anh ăn cũng đều ở đó mà ra cả đấy. Theo em, thì không ai trong đám đồng bào xóm Chài cũng như toán thợ tại xường cá lại có thể là đồng bọn của tụi buôn lậu ma túy được đâu.

Lan Trinh sốt sáng tiếp lời bạn :

- Đúng như Bích Thu nói đó, anh Tâm ! Ngay cả chị Ba Thùy làm việc cho nhà em cũng vậy. Hai vợ chồng chị chỉ chăm lo làm ăn. Anh ấy ở nhà chăm sóc đàn heo gà và trông nom mấy cái hồ cá. Chị ấy đi làm kiếm thêm. Anh thấy cái xe gắn máy của chị ấy ngon không? Tụi con chị kháu khỉnh và ngoan lắm anh à ! Cũng như toàn thể đồng bào ở đây, anh chị ấy ghét tụi gian phi trộm cắp kinh khủng, coi như ác quỷ cô hồn vậy đó. Nhất là tụi ghìen và buôn lậu ma túy thì khỏi nói. Chị ấy ghê tởm như bệnh dịch vậy.

Minh Tâm lẩm bẩm :

- Nếu vậy thì chỉ còn... ông già Bến ! Ủ, sao, Bích Thu ! Còn ông già Bến thì sao ? Nội đây chỉ có ông ta là làm nhà ở biệt lập một mình một khu à. Bích Thu biết nhiều về ông già này không ?

Bích Thu băng khuâng :

- À, vâng ! Cái ông già Bến này thì... em cũng chẳng biết nói sao. Ông ta kể thì cũng hơi khác người thật. Chẳng hiểu ông cư ngụ tại đây từ bao giờ và chỉ câu cá kiếm ăn thôi đó, anh. Biệt tài của ông là câu trai, sò. Hay lắm anh à ! Em nghe nhiều người nói ông ấy nhận biết được cả những luồng cát ngầm. Cát dưới nước di động thế nào là có nhiều trai sò giạt vào, chỉ riêng mình ông biết. Tính nết thì hơi kỳ khôi. Nhiều lúc thật dễ thương, nhiều lúc lại hung hăng như... gấu vậy. Cô em kể lại rằng ông ta hơi dở người sau một trận ốm nặng cách đây hai năm đó anh. Đến khi hết bệnh thì ông đâm ra lẫn thân và bị điếc đặc vậy đó.

- Ngoài việc câu cá, mò trai ra ông còn làm cái gì thêm để sinh sống nữa không ?

- Cái đó thì em không rõ lắm ! Có điểm đặc biệt là tuy điếc đặc, ông ta vẫn có thể ngó vào môi người đối thoại mà biết được người đó nói gì kia, anh à !

- Anh biết là ông già Bến này có một chiếc xuồng máy cũ vẫn để tại gian đầu hồi căn nhà xập xệ của ông đó. Gian để xuồng này lúc nào cũng thấy cửa đóng kín mít à !

Bích Thu :

- À, em quên khuấy mất đấy. Cái xuồng cũ ông mua

75 | Chiếc Mai Cua Đốm

lại của ai từ lâu lắm rồi. To lắm anh, mà máy chạy tốt ghê đi. Về mùa tạnh ráo, ông vẫn phóng ra khơi câu cá thu. Mùa mưa, thì ông ta chỉ quanh quẩn gần bờ, mò trai, câu tôm cua và đôi khi du khách hỏi thuê thì ông ta chở họ chạy loanh quanh ngắm phong cảnh.

Minh Tâm thở một hơi dài thật nhẹ :

- Nếu vậy thì cũng không có gì khả nghi cả. Đã điếc đặc như vậy thì không thể làm cái việc phát thanh, thu thanh được. Chà ! Vậy thì ai đây. Kẻ nào mới đích thực là người phát thanh đi những luồng tin tức bí mật đây ? Thôi được, trong khi chờ đợi, anh sẽ để ý theo dõi già Bến kỹ hơn chút nữa.

Dứt lời Minh Tâm gấp sổ lại, cho vào túi.

Bích Thu :

- Thôi, em về được rồi chứ ?

- Khoan ! Bích Thu ! Anh dặn cái này chút xíu đã. Em cần để ý mọi câu chuyện nghe được tại tiệm nhé. Đó, công tác của Bích Thu có chừng đó thôi, nhưng quan trọng lắm đấy, chớ coi thường. Rồi ! Bích Thu về đi !

Bạn ra về rồi, Lan Trinh ngồi lại một lúc lâu với Minh Tâm. Em còn nhiều thắc mắc muốn nhờ anh giải đáp :

- Tin tức của Bích Thu vừa cho anh có khá không ?

- Cũng chưa có gì đặc biệt lắm. Anh đã hy vọng có thể móc ra được một vài tay khả nghi, vậy mà xét kỹ thì có lẽ cũng chỉ được độ một, cùng lắm là hai tên thôi. Hừ ! Bực thật !

- Chắc trong mấy tên khả nghi đó phải có... Ngô Kha?

- ... Thực ra, tên này kẻ cũng đáng ngờ lắm, nhưng ác một điểm là chưa có cái gì rõ rệt hiển nhiên để tóm được tay hắn ở trong bị cả kia chứ.

- Thế cái mai cua đốm Bích Thu tìm được trong túi áo hắn ?

- Anh cũng đã nghĩ tới điểm đó rồi ! Nhưng đặt một giả thuyết : Ngô Kha hay bất cứ một người nào khác, khi thấy một chiếc mai cua lạ, đẹp lượm lên ngắm chơi xong tiện tay bỏ vào túi rồi... quên băng đi, thì em bảo sao ?

Lan Trinh gật đầu :

- À vâng, có thể như thế lắm ! Nhưng còn anh, anh nghĩ sao về mấy cái mai cua trên thành cửa sổ đó ?

Minh Tâm gật đầu khiến mái tóc bông bênh dợn sóng tự nhiên rung lên nhẹ nhẹ :

- Có thể, à... có thể nói chắc chắn là kẻ nào đã dùng mấy cái mai cua gồm đó để làm ám hiệu thông tin cho

nhau. Phải công nhận ám hiệu của tụi nó quả là tinh quái, xảo diệu vô cùng vì không một ai lại có thể lưu tâm để ý gì đến mấy cái mai cua vương vãi đó... trừ mấy anh em mình. Vậy thì chúng ta phải chú tâm theo dõi để tìm hiểu bằng được nghe !

- Vâng... kỳ thiệt ! Không hiểu tay nào lại có thể dùng cái ám hiệu kỳ quặc ấy được chứ ? Thế, đứng trong xe của anh mà cũng không rình rập và phát giác ra được tên nào đã lén vào nhà tròn để đặt mai cua sao ?

- Bất kể tên đó là ai, làm cách nào đi nữa thì nó cũng phải chờ đêm xuống mới dám hành động. Vì nếu ban ngày mà nó lén vào tất nhiên đã lọt vào ống viễn kính của anh rồi. Mà ban đêm thì... chịu, anh phải dò bắt luồng sóng phát thanh bí mật của nó chứ ! Thôi được, từ giờ trở đi anh phải để tâm theo dõi riết mới được.

- À, anh Tâm ! Thế anh nghĩ sao về ánh sáng đèn bầm chiếu lén lút đêm hôm có tiếng nổ ?

- Anh đã nghĩ rất kỹ về cái ánh đèn bí mật này. Có thể nói đó là điểm đáng ngại nhất đấy. Biết đâu chẳng là tia đèn báo hiệu cho một chiếc tàu hoặc xuồng nào đó chờ ma túy lãng vãng ngoài khơi. Chúng bầm đèn ra hiệu cho nhau : « Có thể cập bến » hay « không » tùy theo các cuộc hành quân của cảnh sát có được tổ chức hay không vậy.

Hai anh em lại ngồi lặng thinh một lúc lâu. Mãi sau Minh Tâm mới lên tiếng :

- Lan Trinh ! Anh có thể nói chắc chắn rằng : nội vùng này đã có một tổ chức buôn lậu ma túy. Và anh có nhiệm vụ phải phá vỡ tụi nó. Bằng cách nào, chính anh cũng chưa biết, vì, tin tức... thì đó, đâu đã có được tin tức gì thật bổ ích đâu ?

- Nhiệm vụ nặng nề khó khăn quá ! Vậy sao anh không xin thêm người phụ tá ?

- Đâu được ! Làm như vậy tụi gian phi tất sẽ để ý tìm cách tẩu tán hết thì uổng lắm.

- À, vậy em hiểu rồi... Này, anh ! Em nghi có thể những người đi xe hơi từ tỉnh về đây lúc ban đêm, là ở trong tổ chức buôn lậu...

- Anh không tin như vậy đâu. Lan Trinh nghe anh nói: khu biệt thự Dạ Lan này ở một địa thế như một cái bán đảo vậy. Chung quanh toàn ruộng sinh, cói lác mọc đầy. Chỉ có một con đường độc đạo đi vào cổng rào. Ban đêm, có xe chạy là thấy liền chứ. Anh để ý từ bữa mới đến tới nay có thấy xe nào chạy ban đêm vào đó đâu. Nhất định là đồng bọn của tổ chức buôn lậu này chỉ ở quanh quần đâu đây mà thôi.

Lan Trinh bỗng phì cười :

- Nếu vậy thì ra ban đêm anh không ngủ sao, anh Tâm? Anh cứ đứng chiếu ống nhòm suốt đêm như vậy ?

- Ngủ chứ ! - Chàng thanh niên vui theo cái vui của Lan Trinh - nhưng anh chỉ ngủ ban ngày là lúc tội chúng nó không dám hành động gì hết !

Lan Trinh đứng dậy vươn vai :

- Thôi, em phải về đây !... Chẳng hiểu Bích Thu và em rồi đây có làm được trò trống gì không. Nhưng dù sao chúng em cũng cố gắng để xứng đáng với sự tin cậy của anh. Chúng ta vẫn cứ hy vọng là thế nào cũng có một cái gì đó. Em muốn nói một « cái gì » có lợi cho công tác nặng nhọc của anh đấy, anh Tâm.

Quả như lời Lan Trinh tiên đoán, ít ngày sau, « cái gì » đó đã xảy ra, đã đến một cách thật đột ngột.

Một hôm, trời đã xế chiều, Minh Tâm thả bộ đi về biệt thự Dạ Lan. Anh chợt thấy Lan Trinh đang lúi húi trong bếp, pha nước cam. Minh Tâm lại mỉm cười trêu em là tề gia nội trợ giỏi lắm. Lan Trinh vui vẻ quay lại hỏi xem anh đã khám phá được cái gì lạ không ?

- Chưa được cái gì đặc biệt lắm. Hôm qua anh đã mò xuống nhà ông già Bến định để làm quen mà không

gặp. Ông ta đi đâu vắng. Lợi dụng cơ hội tốt, anh để ý nhận xét chung quanh thì thấy một điều hơi lạ. Cái gian phụ làm dựa vào phía đầu hồi luôn luôn đóng cửa đó, Lan Trinh biết không ? Liếc mắt ngó qua khe ván, anh chẳng thấy cái xuống máy của già Bến đâu hết. Bên trong trống hộc à !

Lan Trinh buột miệng nói hơi lớn :

- Ủa lạ nhỉ ! Về mùa này ông ta vẫn cất kỹ cái xuống tại đó mà. À... khoan chút anh. À em nhớ ra rồi. Tháng trước, ba em có thuê ông ta chở chúng em đi một vòng quanh vùng nước nông đây này. Em còn nhớ ông già Bến cứ càu nhàu về bộ máy xuống đã bắt đầu rệu rạo. Và ông có ý định gởi ai đó đem đi làm máy và sơn phết lại mà.

Minh Tâm gật đầu :

- À, ra thế !

Lan Trinh đưa chàng thanh niên lên nhà trên, bật đèn sáng trưng :

- Quái thật ! Ba em sao giờ này chưa về kìa ? Chắc lại mải mê đuổi theo mấy con chim trời rồi vui chân đi quá xa chẳng ? Sương xuống dày quá anh à !

Minh Tâm sốt sắng :

81 | Chiếc Mai Cua Đốm

- Lan Trinh có cần anh ở lại với em cho vui, chờ bác hay chị Ba Thùy về tới không ?

- Vậy thì nhất rồi, nhưng em chỉ sợ làm mất thì giờ, trở ngại công việc của anh. À, hay là em đi chiên cho anh mấy cái trứng gà kẹp bánh mì rồi anh đem về xe mà ăn khỏi tốn công tới tiệm Nam Hải, nghe !

- Tuyệt, cảm ơn em !

Hai người đang cúi húi cắt bánh mì, chiên trứng thì chị Ba Thùy về tới. Lan Trinh hỏi ngay là chị có thấy ông Lâm đâu không.

Chị Ba Thùy hốt hoảng :

- Trời đất ! Giờ này mà ông chưa về hả cô ? Sương mù quá xá tưởng chừng như lấy dao mà xắt được đó. Tôi còn lo chốc nữa khó mà về xóm chài được nữa kia !

Ruột nóng như lửa đốt, em ngó lên đồng hồ : sáu giờ rưỡi. Không bao giờ ông Lâm lại về trễ đến như vậy. Chắc đã xảy ra sự gì rồi !

Minh Tâm lên tiếng :

- Lan Trinh, anh thấy là cần phải đi tìm bác ngay lập tức. Không thể bảo là bác lạc đường được. Sục sạo ở đây đã quen quá rồi mà. Vậy thì chỉ có thể là bác bị đau bất ngờ hoặc gặp phải tai nạn gì chăng ? Đi, chúng ta đi

liền đi !... Thường ngày bác hay đi về hướng nào ?

- Cách đây chừng hai cây số thôi anh à ! Trong một cái vũng thấp, thật rộng, lau sậy mọc um tùm đó. Nhiều khi ba em đi xa hơn nữa nhưng thế nào cũng tạt qua đó rồi mới về nhà. Nơi ấy tiện chỗ nấp mà lại nhiều vẹt le xuống ăn và làm tổ lắm.

- Đi theo đường cái tới đó được không ? Khỏi phải đi vòng theo bãi mạt công !

- Được, được anh ! Từ đường cái có một đường mòn tách ra, dẫn thẳng tới vũng đó. Em cũng đã theo ba em đi mấy lần rồi. Nhưng chẳng hiểu sương mù thế này, liệu có mò ra đường mòn ấy được không đây !

- Mặc, cứ đi Lan Trinh ! À, chị Ba ! Chị làm ơn cho tụi tôi mượn cái xe gắn máy của chị để đi cho lẹ nghe.

- Vâng ! Cậu cứ lấy chở cô Trinh đi liền đi. Tôi sẽ ở đây chờ tới khi ông về.

Minh Tâm lấy xe cho chạy từ từ, sau khi căn dặn Lan Trinh cẩn thận để ý tìm ra con đường mòn đi vào vũng vẹt trời. Xe gắn máy êm êm tiến vào đám sương trắng đục như sữa, bật đèn sáng quắc mà cũng chẳng nhìn được bao xa. Cả hai đều lo âu hồi hộp.

Đột nhiên Lan Trinh lên tiếng hỏi Minh Tâm :

83 | Chiếc Mai Cua Đóm

- Anh Tâm này ! Em nhận thấy hình như ba em có vẻ như thích lưu ngụ tại biệt thự Dạ Lan này thật lâu đó anh ! Tại sao vậy ?

Sau gần hai phút im lặng, chàng trai mới trả lời :

- Đúng đó !... Bác có nhiệm vụ theo dõi khu vực lúc ban ngày ! Còn ban đêm là... phần anh !

Lan Trinh có cảm giác như có ai đưa tay bóp mạnh cổ họng em một cái. Tiếng nói em lắp bắp :

- A, vậy thì em hiểu rồi.

Chạy được chừng hai cây số Minh Tâm dừng xe lại. Hai người bước xuống, lom khom cúi tìm bên lề, dấu vết của con đường mòn dẫn tới vũng vịt trời. Không thấy đâu cả. Lan Trinh lảo bảo :

- Chắc chúng mình chạy xe đi quá mất rồi đó anh.

- Được ! Vậy quay xe trở lại. Lan Trinh đi bộ soi đèn bấm nhìn cho kỹ. Anh dắt xe theo sau. Nhất định phải tìm cho ra.

Soi đèn bới tìm một lúc lâu, đột nhiên Lan Trinh đứng lại, nói lớn :

- Chắc đây rồi, anh Tâm ! Đúng vết chân đây rồi. Rành rành trên cát, bên bụi sim đại này anh. Đúng vết

chân của ba em đây rồi. Cái đế giày cao su đặc biệt, em nhớ rõ lắm. Vết còn mới tinh chưa khô ! Đúng là ba em sau khi đi sục sạo ở một chỗ nào đó khi về lại rẽ vào đây mà.

- Đúng rồi, Lan Trinh ! Vững vệt trời, từ đây vào đó còn xa không ?

- Gần lắm anh, chừng 400, 500 thước thôi !

- Được, nếu thế anh cứ để xe nổ máy dựng tại đây. Như vậy, lúc trở ra sẵn có đèn xe soi đường. Em bấm đèn pin soi đường đi trước đi.

Hai người đặt bước mạnh bạo đi vào con đường ngoằn ngoèo uốn khúc quanh các bụi sim, mua, ô-rô, chập chờn trong màn sương trắng đục. Quần áo ướt đầm sương đêm. Hai người đi tới một đám rừng mọc đại, tàn lá um tùm tỏa rộng che bớt phần nào sương sa, đường đi trông khá rõ nên được nhanh hơn.

Bổng Minh Tâm khẽ la :

- Ấy, Lan Trinh ! Nghe tiếng gì không ?

Cô bé dừng chân lắng tai nghe. Tim em đập như tiếng trống làng : trong hơi sương lạnh, trắng đục như sữa loang vắng vắng có tiếng rên rỉ : « Cứu tôi với... Cứu tôi... ôi... ôi... ! »

Chương 5

MỘT CHIỀU SÔI ĐỘNG

Cũng chiều hôm đó, Bích Thu ngồi coi hàng cho thằng Hải ăn cơm. Bà Dần lui cui rửa bát ở dưới bếp. Trong tiệm, khách ăn, uống không còn ai... ngoài Ngô Kha đang ngồi chơi bói bài.

Bích Thu có ý mong ngóng tin tức Lan Trinh mà không thấy. Em có vẻ nóng lòng, băn khoăn không hiểu tình hình công việc đã tới đâu rồi.

Ngoài trời sương mù dày đặc chắc chẳng ai muốn mất công mò tới tiệm ăn uống. Bích Thu lợi dụng dịp này, quay vào sắp xếp lại đồ hàng bày trên kệ cho gọn ghẽ. Bỗng nghe cánh cửa kêu kệt một tiếng và một người bước vào : ông già Bến.

Già Bến có một vóc người quá khô, có tới 1m70, lưng hơi gù. Tóc muối tiêu sợi trắng nhiều hơn đen, đôi mắt nhỏ dài kiểu mắt lươn tí hí. Tia nhìn sáng và nhanh. Bộ râu rậm có tới hàng năm không biết mùi dao cạo, mọc phè ra che gần kín cả miệng, chỉ còn thấy được cái môi dưới trề ra, đen thui như miếng da trâu. Giữa đám râu rậm như mớ cỏ rối ấy nhô ra một cái... ống khói : cái tàu thuốc của ông ta, ngay cả khi nói chuyện cũng không chịu nhấc ra.

Bích Thu vốn không ưa ông già Bến này, vì lẽ mỗi khi có việc phải tiếp xúc, đứng trước mặt ông ta, em luôn luôn có một cảm giác khó chịu. Nhưng vì phép lịch sự xã giao bắt buộc phải dịu ngọt đối với khách đến mua hàng, em vẫn phải vui vẻ :

- A ! Chào cụ Bến ! Cụ mua gì ạ ?

Tuy điếc đặc, già Bến vẫn biết được người đối thoại nói với mình cái gì, bằng cách nhìn chăm chú vào môi người ta. Tiếng nói đã khó nghe, lại thêm cái ông điều ngậm lúng búng trong miệng, vừa lâu bầu, già Bến vừa móc trong túi áo dạ ra mấy tấm giấy 500 đ, nhàu nát cáu ghét bẩn, liệng lên mặt quây. Tay kia thò lên túi trên rút một mẫu giấy viết chữ chì chì, ông ta cao giọng đọc các món hàng cần mua.

Bích Thu hết chạy ngang lại chạy dọc, ngồi xuống, đứng lên mà tiếng hô các món đồ của già Bến vẫn chưa chấm dứt. Em tuy không nói ra miệng nhưng cảm thấy ngạc nhiên hết sức. Ông già này từ xưa đến nay, bao giờ cũng chỉ mua : hoặc là một gói thuốc rê, hoặc là một lạng trà vụn, chưa lần nào mua cả trà, thuốc cùng một lúc. Giờ đây,... có tới mười mấy thứ mà thứ nào cũng thật nhiều.

- Cụ Bến mua đồ để dành ăn đến Tết luôn hả ?

Bích Thu mỉm cười thật tươi, hai tay không ngớt xếp lên mặt quầy mấy chồng cao nghệu những gói mì tôm, cá hộp, thịt heo hộp và cà phê... thuốc lá, gói nào gói ấy thiệt lớn.

Đúng lúc đó, Ngô Kha bói bài nghe chừng đã chán tay, tiến lại gần quầy, đề nghị giúp già Bến một tay bung đồ ra chiếc xe mô-bi-lét cũ rỉ. Rồi già Bến lên xe, đạp máy, lọc cọc na hai gói to tướng đầy đồ ăn khô, phóng vút đi.

Ngô Kha gật gật đầu nhìn Bích Thu :

- Chà ! Già Bến sắm sửa dữ heng ! Chắc mới vớ được món bở... ! Chưa bao giờ thấy ông ta mua đồ ăn nhiều đến thế.

- Đúng đó anh ! Ông ta chắc chỉ sợ đói nên tích trữ đồ ăn dữ vậy đó.

Ngô Kha vừa quay lại bàn tiếp tục bói bài thì cánh cửa bật mở : Minh Tâm bước vào. Anh ta gọi một chai bia lớn, ngửa mặt uống liền hai hơi. Bích Thu vui vẻ :

- Lan Trinh ra sao, anh Tâm ?

Gã thanh niên không trả lời rành rẽ mà chỉ ậm ừ, mê mải uống bia. Liếc nhanh mắt, Bích Thu thấy rõ Ngô Kha đang nhìn Minh Tâm chăm chú.

Chai bia cạn tới đáy, Minh Tâm đứng lên tiến lại quầy, móc ví, tĩa mắt quét rất lẹ về phía tên Kha và nhẹ nghiêng người nói thật nhanh :

- Đừng nói gì hết, Bích Thu ! Nhớ xuống bếp ngay lập tức ! Thằng Hải lên thay Bích Thu coi hàng !

Rồi tiếng nói lớn của chàng thanh niên đột ngột vang lên :

- Chào cô Bích Thu. Tôi về nhé !

Cô gái ngẩn người, lạ lùng hết sức nhưng cố làm ra vẻ thản nhiên như không. Em chạy lẹ xuống bếp theo đúng lời Minh Tâm đã bảo, gặp ngay thằng Hải đang đi lên.

Bích Thu quay hỏi khẽ bà Dần :

- Có việc gì thế cả cô ?

Bà Dần nói nhanh :

- Cháu lên phòng thu xếp ngay mấy cái quần, áo và đồ dùng hàng ngày. Minh Tâm nó đến đón cháu lại ngủ với Lan Trinh đấy. Không kịp nói rõ vì sao đâu. Tối gặp Lan Trinh là biết liền. Thôi đi đi, con... Rồi liệu cho cô biết tin ngay nghe !

89 | Chiếc Mai Cua Đốm

Cô gái vẫn bàng hoàng như người trong mộng, chạy cuống lên thu xếp quần áo, bàn chải đánh răng cho vào một cái túi nhỏ rồi bước ra cửa. Trong bóng đêm, đã nghe tiếng thì thào của Minh Tâm :

- Lẹ lên, Bích Thu ! Tôi có xe gắn máy mượn của chị Ba Thùy đây. Đi theo tôi, lẹ lên !

Vẫn không một lời giải thích, Bích Thu làm theo như thể người máy.

Ngồi vững rồi, cho nổ máy, xe bắt đầu lăn bánh, Minh Tâm mới quay lại nhìn cô gái mỉm cười :

- Anh Tâm không bắt cóc Bích Thu đâu, đừng lo ! Bác Lâm mới gặp phải tai nạn lúc ở bãi vệt trời về. Sương mù dày quá chẳng thấy đường nên bị sa vào một cái hố bùn lỏng suýt nữa thụt người mất tiêu luôn đó. May sao bác lại vớ được đám cỏ bông mọc trên mặt đất. Đám bùn lỏng như hút người bác lún xuống... đến nỗi mớ cỏ cứu tinh cũng sắp bật gốc rễ luôn. Đúng lúc thập tử nhất sinh đó thì anh và Lan Trinh mò tới.

Bích Thu rùng mình, run giọng :

- Trời ơi ! Kinh khủng quá !

- Đúng ! Dễ sợ quá ! Lúc tụi này tới bác đã kiệt sức rồi kia mà. Bàn tay túm đám cỏ mỗi rời rã, ngón nào

ngón áy cứng đơ. Hai anh em phải vát vả lăm mới kéo bác lên được đó. Rồi quay về biệt thự lấy xe chở bác về. Lau rửa sạch sẽ rồi dìu bác vào giường.

Bác không bị thương gì hết. Không gãy xương, không trật khớp hoặc bong gân gì cả, nhưng bị xúc động mạnh cần phải nghỉ ngơi ít nhất ba bốn ngày liền mới được. Anh lại cần làm việc gấp tới nay. Chị Ba Thùy cũng định ở lại nhưng đứa con nhà chị ấy bị đau ban, nóng sốt dữ quá nên phải về xóm Chài. Vì thế Lan Trinh sợ nhớ ngay đến Bích Thu nên nhờ anh lại nói với cô em xin cho em lại ngủ với Lan Trinh cho Lan Trinh đỡ sợ trong lúc bác Lâm cần nghỉ mệt. Bích Thu tới được, Lan Trinh mừng phải biết.

- Em cũng vậy ! Giúp được Lan Trinh cái gì em cũng vui ghê lắm.

Minh Tâm trầm giọng xuống :

- Nghe kỹ anh nói đây này Bích Thu ! Đêm nay cần thận một chút nghe ! Chớ ra khỏi nhà nhé, dù có gì cũng đừng chạy ra. Nhớ đấy ! Nội vùng này đang có nhiều sự việc đáng ngại lắm. Anh không muốn dài dòng, chỉ nói ít và mong các em hiểu nhiều... À, cứ bình tĩnh, anh cũng sẽ quanh quẩn gần khu biệt thự thôi chứ không đi xa đâu. Em và Lan Trinh phải hứa với anh là sẽ ở lì trong nhà nghe.

91 | Chiếc Mai Cua Đốm

Minh Tâm nói dứt lời thì đã về tới biệt thự Dạ Lan. Chị Ba Thùy đứng chờ lấy xe để mau về với con và hứa là mai sẽ đến sớm.

Lan Trinh nhảy lên ôm lấy cổ Bích Thu cười sung sướng. Tiếng Minh Tâm :

- Thôi hai chị em cứ yên trí ở nhà nghe. Anh phải đi đây ! Đêm khuya anh sẽ tạt vào bất cứ lúc nào để xem có gì lạ không. À Lan Trinh, anh sẽ gõ hai tiếng nhẹ vào ô kính cửa sổ để làm hiệu đó nghe ! Như vậy sẽ không làm kinh động giấc ngủ của bác. Hai em nhớ kỹ và làm theo lời anh dặn đó, nghe Bích Thu.

Dứt lời chàng trai đã khuất vào bóng đêm.

Lan Trinh vui mừng nói với bạn :

- Bích Thu đến, mình thật sướng quá. Cám ơn bà Dần không để đâu hết. Để mình dọn dẹp phòng bé Khôi cho Bích Thu nghỉ. Có Bích Thu mình hết cả lo ngại.

- Lan Trinh kể chuyện lại cho mình nghe đi. Anh Tâm cũng chưa nói gì mấy.

Lan Trinh chắt thêm củi vào lò, bắc ghế bành cho bạn ngồi :

- Trời ! Lúc nghe tiếng ba mình rên rĩ kêu cứu mình kinh hoảng tưởng muốn ngất xỉu luôn. Anh Tâm và

mình vội la lớn : « Đây, chúng con đây này ba ! Cố giữ cho vững nghe ba ». Rồi tụi này chạy như bay xuống vũng bờ thấp. Lau sậy mọc ngập đầu, chút xíu là ngã và chính mình suýt nữa xéo phải ông cụ. Ghê gớm lắm Bích Thu ! Ba mình đã bị chìm rất sâu, bùn ngập lên quá vai rồi kia mà, một tay còn vúi vào đám cỏ bông gần tróc rễ. Khi ngó thấy anh Tâm và mình thì ông cụ gần xỉu rồi kia mà, trời ơi ! ... Anh Tâm và mình, mỗi đứa giữ một tay kéo ba mình lên. Hai anh em phải nằm bò ra đất, móc chân vào mấy gốc sim rừng. Nặng kinh khủng ! Ba mình bị cát lỏng dưới hố hút xuống rất mạnh. Bích Thu thấy sợ không ? Hai đứa kéo tưởng chừng như sắp sửa đứt đứt cánh tay ông cụ ra đó...

Bây giờ mình mới dám thở mạnh đó, Bích Thu ! Ông cụ ngủ yên và anh Tâm cho biết là không bị trật xương, sai khớp hoặc bong gân gì hết. Thiệt may hết sức.

- Lan Trinh có báo cho bác gái biết không ?

- Đâu dám ! Má mình cũng đang lúng túng vì bé Khôi. Vả lại anh Tâm đã nói là ông cụ chỉ cần ngủ, nghỉ mệt mấy bữa là có thể bình phục. Và ba mình không bao giờ muốn cho má mình biết những chuyện này đâu.

Bích Thu :

- Thật là may đâu có cái may kỳ lạ : đột nhiên Lan

93 | Chiếc Mai Cua Đốm

Trình và anh Tâm bỗng nảy ra ý định đi tìm bác mà lại đi đúng hướng tới chỗ bác bị sa hố mới hay chứ. À, sao kỳ vậy ? Ngày nào bác cũng lần mò tới chỗ đó rình đám vẹt trời, tất nhiên phải quen đường thuộc bãi lắm chứ, sao lại có thể thụt hố ngay trên con đường ngày nào cũng đặt chân lên được ?

- Đó mới chính là điều khó hiểu. Khi ba mình vào tới vũng thì sương chưa xuống, lúc đó có thấy hầm hố gì đâu.

Bích Thu càng lấy làm lạ lùng :

- Ủa, thế sao lại...

- Ba mình vào tới vùng xong lại đi sâu mãi vào bên trong, lần mò trong đó suốt cả buổi chiều. Lúc quay ra thì trời đã mù sương. Và cũng ngay khi đó, ông cụ gặp một con le le rất to, lông cổ màu tím, chậm chậm bay qua trước mặt. Ba mình lôi ống nhòm ra rồi cứ vừa đi vừa bắc ống nhòm ngó theo con vẹt trời. Ý y quen thuộc đường, chẳng cần ngó xuống đất. Đột nhiên hẫng hai chân rơi tồm vào một cái hố, từ trước tới bữa đó chưa hề có ở đó bao giờ. Ba mình kể lại nghe sợ lắm. Cả sức nặng gần 70 kí của ba mình cứ tuồn tuột bị chất bùn lỏng hút xuống, không tựa chân vào cái gì mà ngưng lại được. Còn sót hai tay quờ quạng trên miệng hố, may sao lại vớ được bụi cỏ bông liền túm chặt lấy.

Lớp bùn ma quái vẫn tiếp tục kéo hai chân ông cụt xuống. Mớ cỏ cũng bị trì níu mạnh hơn, một số rễ đã bật lên hất tung đất cát vào mặt mũi...

Bích Thu run lên định nói gì đó thì Lan Trinh đã tiếp :

- Chưa hết..., tiếp đó là sương chiều sa xuống như rắc bột, màn đêm phủ xuống rất nhanh. Ba mình kiệt sức không cựa quậy nổi nữa, mà cho dù còn sức cũng không dám, vì cứ hơi cử động là cả thân mình lại chìm sâu xuống. Thở cũng không dám thở mạnh. Ông cụt chỉ còn mỗi một cách là níu vào túm cỏ... chờ đợi. Bàn tay và ngón tay rời rã; sợ quá, ba mình mới lên tiếng kêu cứu... Vừa may tụi này đang lần mò đi tới...

Bích Thu tròn tròn đôi mắt :

- Lan Trinh ! Nhưng khi không cái hố đó tự đâu lại có được ?

- Nhất định phải có một tên nào đào sẵn từ đêm hôm trước chứ. Dĩ nhiên tên này đã biết rõ giờ giấc, đường đi nước bước của ba mình và nó chủ ý... diệt trừ ba mình đi đó.

- À... ! Nhưng bác đi ngang đó giữa ban ngày ban mặt tất nhiên đã phải trông thấy cái hố đó mà tránh rồi chứ ?

- Tên gian cũng nghĩ tới điểm đó rồi, Bích Thu, do đó

95 | Chiếc Mai Cua Đốm

hắn đã cẩn thận phủ cành và lá cây lên trên miệng hố che lấp đi, đâu có nhìn thấy.

- Hừ ! Tên nào mà lại ghê gớm vậy nhỉ ?

- Ba mình và anh Tâm đoán là tên gian này đã rình mò kỹ lắm. Y biết chắc thời dụng biểu của ba mình và nhận thấy sự hiện diện của ông cụ ở đây làm trở ngại cho công việc ám muội của tụi chúng nên...

Bích Thu ngắt lời bạn, hỏi dồn :

- Nhưng ai ? Tên nào mà lại có thể tàn bạo như thế được chứ hả Lan Trinh ? Theo mình nghĩ thì ngay đến gã Ngô Kha cũng chưa chắc đã có thể nhẫn tâm đến mức như vậy được.

- Bích Thu nói đúng ! Chính anh Tâm cũng không nghi tên Kha đã động thủ trong việc giăng cái bẫy chết người này. Trông mặt mũi hắn thì không đến nỗi nào để có thể tàn nhẫn như thế được. Anh nghĩ rằng có lẽ tên anh chị khét tiếng điều khiển đài phát thanh bí mật với tên đào hồ này chỉ là một. Và những tin tức của nó phát đi là để liên lạc với một cái tàu buôn ngoại quốc nào lảng vảng tại ngoài khơi định đổ hàng ma túy đó.

- À, mà anh Tâm đã bắt được làn sóng điện mật đó tại sao anh không biết tin tức gì hết cả ?

- Tên gian phát tin tức đi toàn bằng ám ngữ mật, biết sao được. Thêm nữa là đài bí mật của tụi nó chỉ phát tin chứ không nhận tin trả lời. Vì cái tàu gian đó mà trả lời tránh sao khỏi bị phát giác. Trời ơi ! Mình chỉ mong sao anh Tâm tóm cổ được tụi bất lương đó thôi.

Hai chị em lại im lặng, trầm ngâm nhìn ngọn lửa nhảy múa trong lò.

Đột nhiên Bích Thu ngẩng mặt... và rú lên một tiếng thất thanh.

Lan Trinh giật nảy người lấp bắp :

- Cái gì thế, Bích Thu ?

Bích Thu mặt xám ngoét, đôi mắt tròn tròn vì kinh ngạc đưa tay lên miệng :

- Ghê quá, Lan Trinh !... Có ai vừa nhìn qua cửa sổ.

Lan Trinh nhẹ bật cười vui vẻ :

- Trời đất, có thể mà cũng làm mình hết hồn. Anh Tâm đó chứ ai. Bích Thu quên anh đã dặn chúng mình là anh sẽ rình rập tụi gian nội quanh đây thôi đó sao ?

Giọng Bích Thu lại càng run :

- Không, nhất định không phải Minh Tâm mà. Bực

ghê ! Sương dày đặc quá thành thử mình không nhận rõ ra mặt ai. Nhưng chắc chắn không phải anh Tâm, mà cũng không phải một khuôn mặt nào quen nữa. Một khuôn mặt đàn ông, tia mắt sắc lạnh và dữ dội hết sức.

Đôi bạn, bất giác ngồi sát lại nhau run rẩy đưa mắt liếc nhanh về phía cửa sổ kính mờ đặc sương đêm. Họ ngồi như thế lâu lắm mà vẫn chưa hoàn hồn. Bỗng lại có tiếng động lạ : hai tiếng gõ nhẹ lên ô kính nơi cửa sổ gần đó. Cả hai cùng khẽ reo : .

- Anh Tâm ! - Và Lan Trinh nhảy ra mở cửa.

Gã con trai bước vào vui vẻ :

- Ý !... Hai chị em sao vậy ? Có cái gì mà hốt hoảng như mới gặp ma vậy ?

Bích Thu nói ngay :

- Ma thì không có, nhưng một khuôn mặt người lạ trông ghê lắm, anh Tâm.

Minh Tâm xoa xoa hai bàn tay vào nhau đưa tới trước lò sưởi, giục hai cô gái :

- Nói lại anh nghe coi.

Lan Trinh và Bích Thu đồng thanh lên tiếng về khuôn mặt người lạ xuất hiện nơi khung cửa sổ. Nghe dứt câu

chuyện chàng thanh niên nói ngay :

- Chớ nói cho bác Lâm rõ việc này nghe !

- Đâu dám, anh ! Ba em đang cần giấc ngủ yên. Hồi tối em phải cho ba em uống viên thuốc an thần mới hết trần trọc đấy.

- Tốt ! Bây giờ hai em đi đóng tất cả cửa sổ, cửa lớn lại cho chắc ăn, chờ sáng ra sẽ hay.

Lan Trinh giọng lo lắng :

- Anh Tâm, đừng để hai đứa em bơ vơ ở đây suốt đêm nay, nghe !

- Đâu có, đâu có ! Cứ yên trí mà. Anh không đi đâu đâu ! Anh cũng đã cho chiếc xe lọt vào đây rồi. Để ở nhà xe ấy. Chờ tới khi bác bình phục hẳn rồi sẽ hay.

Lan Trinh reo khê :

- Vậy thì tuyệt lắm. Chúng em bây giờ mới đỡ lo.

Ba người ngồi xích lại gần bên bếp lửa, Bích Thu lên tiếng :

- Anh đoán là tên nào vừa xuất hiện ở cửa sổ hồi nãy thế hả anh Tâm ? Và hắn lặn mò đến đây để làm gì ?

- Theo anh nghĩ thì đúng là tên gian có cái đài phát

99 | Chiếc Mai Cua Đốm

thanh bí mật đó. Có thể là tại trời mù sương quá nó lạng quàng lạc bước bất ngờ tới đây hoặc cũng có thể là nó mò đến xem bác có bị loại ra ngoài vòng chiến như ý nó mong muốn không.

Bất giác Lan Trinh lại run lên như một nhánh cây mềm trước gió :

- Em đi hạ tất cả mảnh mảnh xuống nhé, anh Tâm !

- Cũng được, tùy em ! Tuy nhiên, anh tin rằng tên đó không dám bén mảng tới nữa đâu. Trời ơi ! Tiếc rằng anh không bắt gặp nó để túm cổ tại trận thì hay quá. Bây giờ thì trễ rồi. Sương dày đặc thế này nó dễ lẫn trốn lắm. Nhưng kệ, anh cũng cứ lảng vảng ra vườn thử xem. Hai chị em ở trong nhà, nghe. Anh đi chừng mười lăm phút thôi hà.

Chưa bao giờ hai cô gái thấy thời gian đi chậm như đêm nay. Mười lăm phút mà tưởng như mười lăm tiếng đồng hồ vậy, tuy hai chị em đã lôi cà phê ra, đun nước, lúi húi pha phách để quên đi sự đợi chờ khắc khoải.

Minh Tâm vừa bước vào đã lên tiếng :

- Trên đường mòn đi về phía vịnh, anh vừa nghe có tiếng động lạ lắm.

Bích Thu la khẽ :

- Tiếng động gì, hả anh ?

- Tiếng mái chèo khua nước. Nhất định phải có một chiếc thuyền nào đó mon men sát bờ. Tên chèo thuyền chắc hẳn phải là một tên gian. Ở nội đây ngoài xuồng của già Bến ra còn chiếc xuồng nào khác không ?

Bích Thu :

- Theo em biết thì « không » !

- Lạ nhỉ ? Nếu vậy thì chỉ có già Bến. Đêm hôm khuya khoắt, sương mù dày đặc thế này lão đi đâu mà lò mò vậy ?

Bích Thu chợt reo khẽ :

- A ! Nếu thế thì đúng lão già Bến rồi. Hồi chiều nay ông ta đến tiệm cô em mua thức ăn khô... nhiều lắm.

Minh Tâm ngẩn mặt :

- Vậy hả ?... Cái này « hay » lắm đây. Để anh nghĩ thử coi.

Phút im lặng kéo dài. Lâu sau Lan Trinh nhìn Minh Tâm, dịu dàng :

- Anh bắn khoản nghĩ ngợi gì đó, anh Tâm ?

Tiếng nói của chàng thanh niên trầm hẳn xuống :

- Nghĩ... đến em đó Lan Trinh... ! Anh đang nghĩ đến em và Bác. Thôi, sáng mai, em thu xếp đưa bác về Saigon, nghe.

Lan Trinh sửng sốt :

- Ủa, sao kỳ vậy, anh Tâm ?

Ánh mắt người con trai đượm tính chất trù mền, loáng thật nhanh lên nét mặt xinh tươi của cô em gái bạn rồi nghiêm lại cũng thật lẹ :

- Anh ngại cho vấn đề an ninh của bác và em. Tai nạn bác vừa bị đó Lan Trinh không thấy sao ? Không phải chuyện ngẫu nhiên đâu nghe, mà là một cuộc phục kích có tổ chức đấy. Tội bất lương này dám làm tất cả mọi chuyện, bất cần đến xía đến lương tâm, miễn đạt được mục tiêu thì thôi.

Vậy em nghe lời anh chứ, Lan Trinh ? Khi nào tóm được trọn ổ tội nó, êm rồi, em với bác lại ra sau... nghe !

Lan Trinh ngập ngừng...

- Ông Lâm, ba em gặp nạn, nói thẳng ra là bị âm mưu ám hại, là một điều rõ rệt. Rồi sẽ tới phiên em, chẳng chóng thì chầy. Đại gì lại đi đùa với lửa. Có mỗi người anh trai thì cũng đã đang xông pha chốn mũi tên hòn

đạn... À, nghĩ đến anh Trung, Lan Trinh lại chột như nghe câu anh thường nói còn văng vẳng đâu đây :

- Anh rất khinh ghét những kẻ « thấy ăn tìm đến, thấy biến tìm đi » lắm !...

Vậy, nếu Trung có mặt tại đây, anh sẽ bảo sao, Lan Trinh thầm đoán cũng biết được phần nào. Em nhìn thẳng mặt Minh Tâm :

- Anh Tâm, em hỏi thật, ba và em đã có giúp ích anh được gì không ?

- Thì em cũng dư biết là bác và em đã đỡ được cho anh một gánh rất nặng ấy chứ. Và rồi anh còn phải nhờ vào bác và em nhiều nữa...

Tia nhìn chàng trai lại thoáng đi, lộ vẻ âu yếm, nhưng chỉ trong thời gian ánh chớp đã quắc lên nghiêm nghị :

- ... Nhưng hiện thời ở đây đầu sóng ngọn gió, anh lo cho bác và Lan Trinh nhiều lắm.

Cái nét trẻ thơ « rần mắt » nơi nội tâm em lại bùng bùng sống dậy :

- Anh lo cho ba em và em, em biết lắm. Nhưng em nhất định không rời khỏi nơi này đâu, cả ba em cũng vậy. Anh lúc nào cũng tưởng em chỉ thích rúc nách má

em thôi hà ! Anh coi em như con nít vậy đó !

Đôi mắt Minh Tâm đầy ánh kính phục đặt lên khuôn mặt xinh tươi sáng chói niềm dũng cảm. Viên môi chàng trai mỉm nụ cười tươi :

- Đừng vội giận anh, tội nghiệp nghe Lan Trinh. Nếu em đã nhất định ở lại thì người hoan hô em nhiều nhất phải là anh đó...

Nụ cười của Minh Tâm vô tình để lộ một phần nào tình cảm ấm áp mà anh cảm thấy trước quyết định dũng cảm của Lan Trinh :

- ... em giỏi và... ngoan lắm.

Cô nữ sinh luống cuống :

- Giỏi gì đâu anh ! Có điều em không thể chịu nổi được ý nghĩ là... đã bỏ mặc anh.

Bích Thu hăm hở :

- Cả em cũng vậy, anh Tâm ! Và chúng em cương quyết phụ tá anh thật đắc lực. Rồi đó anh coi... À, sao anh ? Máy chiếc mai cua có thấy gì đặc biệt nữa không?

Minh Tâm nói như đếm từng chữ :

- Mỗi ngày anh tới đó hai lần. Ngay chiều nay này,

anh lại thấy một chiếc nằm chình ình trên thành cửa sổ hướng Nam; rồi nơi cửa sổ hướng Đông lại có những ba cái. Kỳ không ? Chìu, anh cũng không thể đoán được ý nghĩa của mấy cái đồ quý đó là gì nữa... Nhưng nhất định là tên lạ mặt ngó qua cửa sổ hồi nãy, chắc nó biết.

Tiếng Bích Thu :

- Nhưng chẳng hiểu nó định thông tin cho ai chứ ?

- Nếu biết được thì... việc khó đã giải quyết xong rồi còn gì.

Bích Thu băng khuâng :

- Kỳ thật ? Em vẫn hồ nghi tên Ngô Kha nhất định là phải có cái gì dính líu trong vụ này.

Minh Tâm dịu giọng :

- Này Lan Trinh, Bích Thu nghe anh tâm sự một chút nghe. Mong hai em hiểu mà đừng cười anh. Thú thật là... anh buồn ngủ quá. Có đến 48 tiếng đồng hồ rồi anh chưa hề nhắm mắt. Vậy cho anh ngủ chừng một hay hai tiếng thôi, ngay trên cái « đi-văng » kia kìa. Có cái gì khả nghi gọi anh dậy ngay nghe. Anh chỉ cần nhắm mắt xả hơi chừng hai tiếng là đủ lắm rồi.

Mấy phút sau chỉ còn lại hai cô gái ngồi xầm xì bên bếp lửa hàu tàn, trông chừng cho Minh Tâm yên ngủ

ấm áp dưới tấm mềm len. Thỉnh thoảng, Lan Trinh lại đứng lên chạy qua phòng ông Lâm xem ông ngủ có yên không. Hai chị em, đêm về khuya, lại càng cảm thấy trống trải, lo lắng muôn phần. Cả hai cùng ngồi im lặng, đắm chìm trong suy nghĩ lo âu.

Đồng hồ chợt điểm hai giờ sáng. Lan Trinh đứng lên, khẽ bảo bạn :

- Mình mở hé cửa sổ hít thở cho khoan khoái một chút nghe, Bích Thu ! Có anh Tâm ở nhà mình yên trí quá.

Cánh cửa sổ hé mở, hơi lạnh của trời đêm lọt vào. Lan Trinh vươn vai hít một hơi dài. Đêm sương lạnh, vạn vật như say ngủ trong im lặng. Nghe được cả tiếng lá rơi.

Đột nhiên, Bích Thu giật mình khi thấy bạn bỗng ngay người, lật đật quay vào, chạy tới chỗ Minh Tâm đang ngủ say, lay mạnh :

- Minh Tâm ! Dậy, dậy đi ! anh Tâm ! Mau lên ! Có tiếng chân lội nước ngay gần cửa sổ đây này !

Chương 6

CÀNG THÊM RẮC RỐI

Chàng thanh niên ngồi bật lên chạy lao ra cửa lớn.
Lan Trinh hoảng hồn, hét lên :

- Đi đâu vậy, anh Tâm ?

- Chạy ra xem tên nào lộ nước chứ ! Hai em đừng bật đèn, nghe ! Đừng để nó nghi là tụi mình đã nghe tiếng. Anh sẽ quay vào ngay mà... À đây, Bích Thu giữ cái này đi. Có xảy ra sự gì, cứ việc thổi lớn lên, anh sẽ tới gấp.

Dứt lời Minh Tâm đưa cho cô gái một cái tu huyết, loại còi của cảnh sát. Và chàng trai bước ra, khuất vào bóng đêm. Lan Trinh gài chặt cửa rồi quay vào ngồi thu mình trước bếp lửa, nép vào bên bạn.

Em thăm thì :

- Sợ quá hả, Bích Thu !

Đôi bạn nắm chặt tay nhau im lặng lắng tai nghe ngóng.

Thời gian nặng nề trôi trong không gian tịch mịch. Không có gì khác lạ.

Chừng ngót một tiếng đồng hồ sau có tiếng ai gõ nhẹ lên ô kính cửa sổ. Đúng là Minh Tâm.

Quả nhiên, chàng trai quần áo ướt đầm sương đêm, bước vào, tiến lại trước lò sưởi.

Lan Trinh nôn nóng hỏi ngay :

- Có thấy nó không anh ?

- Thấy ! Nhưng nó đã đi xa quá, trông chỉ còn thấp thoáng một cái bóng đen đang bước trong bãi cát ngập nước sát đầu vịnh. Đêm nay nước thủy triều dâng cao quá. Anh đã lén chạy đuổi theo hút, nhưng không kịp. Tới đầu mút vịnh sát rừng cây rậm thì mất hút, không hiểu nó lủi vào đâu. Sáng mai thế nào anh cũng phải mò tới đó dò ra cho bằng được. Giờ đây nghỉ xả hơi lấy sức đã ! Nhất là hai cô bé. Hai em đi ngủ đi kẻo sắp hết đêm rồi. Để anh làm lính gác cho. Bác có gọi, anh chạy vào được rồi. Còn tên ngó trộm kia anh linh cảm là nó không dám quay lại nữa đâu.

Hai cô gái còn cố làm tỉnh không chịu để một mình Minh Tâm làm lính gác. Anh phải giục mãi, Lan Trinh, Bích Thu mới chịu đi nằm. Hai cặp mí mắt cứ nặng trĩu xuống và khi vừa đặt đầu lên mặt gối êm êm là hai chị em đã chìm sâu vào giấc ngủ nặng như chì.

Sáng hôm sau, Giáo sư Lâm đã khỏe nhưng mình mảy còn ê ẩm. Lan Trinh chợt nói với Minh Tâm :

- Chị Ba Thùy chưa ra làm bữa nay được anh à ! Con nhỏ nhà chị vẫn còn nóng dữ lắm. Ba em vẫn chưa được như cũ mà Bích Thu cũng cần phải về bán hàng. Em lo quá, làm sao bây giờ đây ?

Bích Thu vội lên tiếng :

- Được cứ yên trí đi, Lan Trinh ! Minh gọi điện thoại cho bà cô, xin phép ở lại cả ngày hôm nay coi được không, nghe !

Minh Tâm vui vẻ reo lên :

- Vậy thì nhất rồi ! Nhất cử lưỡng tiện quá rồi ! Các cô nghe đây này ! Bữa nay anh cần phải đi đó.

Lan Trinh giật thót mình :

- Cái gì ? Đi ? Anh đi, để chúng em tro² vợ ở nhà hả ?

Chàng trai phì cười :

- Đâu anh có nói vậy ? - Minh Tâm vầy hai cô gái lại gần, hạ thấp giọng - Anh có ý muốn dùng kế nghi binh để đánh lừa đối phương của chúng ta, cho chúng nó tưởng lầm là tụi mình, nhất là anh, đã bỏ cuộc, thôi không theo dõi chúng nữa và đã bỏ ra Bà Rịa rồi. Tụi

nó cũng ghê gớm lắm chứ không vừa đâu. Hôm qua anh mới phát giác ra rất nhiều dấu chân in rõ quanh chỗ anh đậu xe. Cửa xe trầy trụa, có vết cạy rành rành. Chắc tại nó cho người đến phá trộm cửa xe để xem bên trong anh để gì đó. Vậy, tốt hơn hết là dùng kế nghi binh : làm cho chúng nó tưởng là anh bỏ đi rồi, kỳ thực thì, nếu bác và em cho phép, anh sẽ mai phục ngay tại đây, trong biệt thự này.

Lan Trinh tán thành ngay :

- Vậy thì tuyệt quá ! Em lại càng yên trí hơn.

Minh Tâm đứng lên :

- Bây giờ thì hai chị em coi nhà. Anh Tâm lợi dụng lúc trời hã còn sương, lén tới chỗ tên gian mật hút đêm qua coi thử. Nhớ nói với bác là không một ai được ra khỏi nhà nghe Lan Trinh, Bích Thu ! À, trong nhà liệu có đủ đồ ăn không ?

Lan Trinh :

- Có rồi anh ! Chị Ba Thùy, bao giờ đi chợ là cũng mua đủ thức ăn hai ngày liền mà. Trưa, anh cố về sớm ăn cơm. Em sẽ làm món thịt bò kho anh vẫn thích ăn đó nghe !

Chàng trai mỉm nụ cười sung sướng, quay nhanh mình lướt ra ngoài. Bước chân lẹ làng, êm ru không một tiếng động, thoáng cái đã biến mất trong đám sương mù dày đặc. Hai cô gái mắt nhanh là thế mà cũng không kịp nhận ra Minh Tâm đã đi theo hướng nào.

Đôi bạn vui vẻ xuống bếp rửa soạn nấu cơm. Bích Thu hí hoáy gọt khoai, trong khi Lan Trinh giúp cha rửa mặt đánh răng, mặc thêm áo lạnh rồi diu ông ra ngồi nghỉ nơi ghế bành trong phòng khách. Xong, em quay trở vào trong bếp với Bích Thu.

Đột nhiên, Bích Thu ngưng tay gọt khoai, ngẩng mặt chăm chú ngó qua cửa sổ :

- Ủa, thằng Hải đi đâu thế kia ? Tối đây có việc gì vậy không biết !

Hai chị em còn đang ngạc nhiên chưa hiểu thì thằng Hải đã đi vào tay xách, nách mang mấy gói gì to tướng.

- Chào hai chị ! Má em sai em mang thức ăn tối cho hai chị đây !

Bích Thu hỏi ngay :

- Hải vào bằng lối nào đó ? Cửa rào đóng khóa kia mà ?

- Em phải chạy vào mượn chìa khóa chị Ba Thùy

đó... Này, hai chị coi, má làm nhiều đồ ăn ngon không ?

Vừa nói thằng Hải vừa mở các gói : một liễn cháo gà còn bốc hơi nóng sốt, giò chả, thịt kho, cá hộp và cả một chiếc bánh bông lan thật lớn. Rồi lại mấy bộ quần áo của Bích Thu. Tiếng thằng Hải :

- Má em bảo sẽ cho em tải đồ ăn tới nữa nếu chị Ba Thùy chưa đi làm và không có ai đi chợ cho chị Lan Trinh.

Lan Trinh nóng ruột chỉ mong thằng Hải về đi cho rồi, song em vẫn vui vẻ :

- Bà Dần tốt quá ! Thiệt may hết sức !

Miệng nói mà trong lòng lo ngay ngáy chỉ sợ Minh Tâm về bất chợt để thằng Hải thấy được thì điều cần giữ bí mật sẽ đổ bể hết. Chú nhỏ vô tình đâu biết rõ tình hình nên cứ thản nhiên nâng ly cà phê Bích Thu đưa cho nhấm nháp mãi. Nó lại còn thoải mái dựa người vào cánh cửa hỏi chuyện Lan Trinh :

- À này chị Trinh ! Cái anh chàng đầu tóc thi sĩ đeo kính trắng dày cộm, đánh bóng bàn giỏi ở tiệm nhà em bữa trước đâu rồi. Chị quen anh đó hả ? Từ hôm qua sao không thấy anh ta đâu hết vậy ?

Lan Trinh hơi quỳnh :

- Chắc anh ta làm xong việc ở đây, về tỉnh rồi chứ còn đâu nữa !

Thằng nhỏ lại ba hoa :

- Chị Bích Thu ! Sáng nay ở nhà có chuyện vui lắm. Già Bến tới hỏi mua mười tá trứng gà tươi ! Kỳ ghê ! Một mình ông ăn gì mà dữ vậy ? Má làm gì có tới mười tá trứng nên mới bảo ông ta ra tỉnh mua, thì ông bảo là xe mô-by-lét của ông xẹp lốp làm sao mà ra tỉnh được.

Hai cô gái liếc nhanh mắt nhìn nhau. Việc mua hơn trăm quả trứng của già Bến quả là kỳ quái. Hai người đều thầm mong cho thằng Hải xéo phứt cho rồi. Ác quá! Uống cạn ly cà phê, nó lại vắn vỏi hứng đầy một ly nước lạnh đoạn nhấp từng ngụm nhỏ một. Và đôi môi mỏng lẩm chuyện cứ thao thao :

- Lại còn cái này nữa ! Anh Kha bữa nay cứ nằng nặc đòi theo em đi tới đây. Anh bảo cho anh đi chơi với cho vui. Khi em vào đây thì anh ấy đứng phía ngoài cổng rào đó. Thôi, em đi đây, kéo anh ấy đợi lâu tội nghiệp.

Không ai bảo ai, Lan Trinh và Bích Thu đều giật thót mình, ngoài mặt vẫn vờ thản nhiên như không, nhưng trong lòng đã như có lửa đốt. Tên Ngô Kha, kẻ nghi ngờ số một, hiện có mặt tại đây và đang lảng vảng ngoài

vòng rào.

Bích Thu không chịu đựng nổi nữa, hét lên :

- Thôi, thằng ranh, cút đi ! Ai bảo mày dẫn cái tên Kha đến đây làm gì ? Ghét cái mặt !... Xéo về ngay và dắt thằng cha cô hồn đó đi chỗ khác mau. Hải !

Chú bé bị chị la, sợ cuống lên, nước mắt vòng quanh :

- Vâng, vâng, để em về ngay ! Chị đừng giận em tội nghiệp nghe, chị Thu !...

Lan Trinh thở ra, nhẹ nhõm :

- Nó đi rồi. Vậy là yên trí.

Bích Thu :

- Mong sao cho thằng ranh đừng gặp lại tên Kha nữa! Ủ, chẳng hiểu cha này bám riết thằng Hải tới tận đây để làm gì vậy ? Định dò xét gì chứ ? À, mà già Bến mua hơn trăm trứng để đem đi đâu vậy không biết ?

Lan Trinh hậm hực :

- Nhiều chuyện rắc rối như vậy mà tụi mình cứ phải bó tay ngồi bẹp trong nhà. Chờ đợi cái gì đây không biết nữa ?

Bích Thu bảo bạn :

- Hay là để mình chạy ra ngoài một chút, theo hút anh Tâm xem sao, nghe Lan Trinh ?

- Ấy, không được đâu ! Ba mình sẽ không cho Bích Thu đi đâu. Nguy hiểm lắm. À, này ! Mình đã cố thử tìm cách suy nghĩ rất nhiều về những việc kỳ quái xảy ra mà vẫn chẳng hiểu được cái gì hết, Bích Thu à !

- Đây mình có ý kiến này, Lan Trinh. Hai đứa mình bây giờ thử ghi lại mấy việc vừa qua thử coi. May ra... Này nghe : mấy chiếc mai cua đốm trong ngôi nhà hoang này - tên Ngô Kha đột ngột xuất hiện trong vùng - anh Tâm với chiếc xe cà tàng quái dị - chiếc mai cua trong túi áo tên Kha - già Bến mua thức ăn tích trữ này - Bác bị sụp hố này - Rồi đến sự xuất hiện của bộ mặt lạ lùng bên cửa sổ - người lười bì bõm lúc đêm khuya và sau hết là vết chân bên chiếc xe của anh Tâm... Theo mình nghĩ thì tất cả cái đó đều chỉ do một tên mà ra. Hết rồi chứ gì? ... À, việc tên Kha đi theo thằng Hải tới đây nữa.

Lan Trinh nhắc bạn :

- Bích Thu quên câu chuyện của hai ông cảnh sát duyên hải nói về tia đèn bấm bí mật rồi sao ?

Bích Thu lại nhớ thêm :

- À, còn tiếng mái chèo khua nước nữa chứ. Nhất định là cái xuồng của ông già Bến rồi. Nội vùng này, ngoài xuồng của ông ta ra, còn cái nào khác nữa đâu.

- Kỳ quá hả, Bích Thu ? Làm sao già Bến lại dính dáng vào vụ này được kia ? Trông lão quái dị khù khờ thế là dám cả gan nhúng tay vào buôn lậu ma túy ?

- Làm sao mà ngờ được ? Có thể tên trùm gian đảng đã đe dọa, bắt buộc lão, hoặc là nó chịu chi nhiều tiền...

- Ủ, có thể như thế lắm. Mà không hiểu tên trùm gian phi này nó ẩn nấp ở đâu chứ ? Về mùa này sương đêm lạnh buốt nó đâu dám ngủ ngoài trời. Mà ở ngôi nhà cỏ lại càng không dám nữa. Tội mình hay mò lên đó tất sẽ phát giác ra ngay...

Bích Thu :

- Điềm này khó hiểu nhất đấy. Cứ tới đây là mình lại nghĩ đến tên Ngô Kha. Hành vi của cha này đáng nghi quá. Hắn theo đuôi thằng Hải đi lang thang làm cái gì vậy. Để mình kêu điện thoại hỏi cô mình xem thằng Hải đã về chưa, nghe.

- ... Cô đây hả cô ? Con ở đầu dây đây. Bích Thu đây cô ! Cô gọi đồ ăn tới, tụi con thích quá ! Em Hải về tới nhà chưa hả cô ? ... À, à, nó vừa về tới ạ ! Ở đây ra từ lâu rồi đó, cô... Vâng, đúng ! Nó đi với tên Kha, và bây

giờ chỉ về có một mình, hả cô ?... Vâng, vâng con sẽ để ý. Lan Trinh gởi lời cảm ơn cô đã cho ăn cháo gà ngon quá.

Gác máy, Bích Thu quay lại nhìn Lan Trinh :

- Thấy chưa ? Thằng Hải ở đây ra từ lâu rồi mà bây giờ mới về tới nhà đó. - ngược mắt nhìn đồng hồ, - vậy là tên Kha, thay vì đứng chờ thằng Hải, lại bỏ đi, để thằng ranh phải đi tìm ngót tiếng đồng hồ mà không thấy. Hắn bỏ đi đâu mới được chứ, nếu không phải là ẩn nấp gần đâu đây để rình rập ?

Chương 7

SÀO HUYẾT

Khi Minh Tâm từ biệt thự Dạ Lan bước ra, trong đầu đã có một chương trình hành động rõ rệt. Khom mình lẩn lút sau các lùm cây, anh dè dặt từng bước chân thận trọng, muốn đi nhanh cũng khó lòng, vì sương mù còn dày đặc bung bít mắt.

Tới chỗ đậu xe. Trước khi nhảy lên lái về nhà để xe trong biệt thự, anh cúi xuống chăm chú nhìn mặt đất. Mới đầu không thấy một dấu vết gì khả nghi. Sục sạo từng lùm cây bụi cỏ, mãi sau Minh Tâm chợt bắt gặp một mẩu giấy con gấp thật nhỏ, cũ mèm, cáu bẩn, chứng tỏ là đã bị kẹt trong túi áo từ lâu. Lật đặt mở ra coi, bất giác Minh Tâm chúm môi huyết gió một tiếng dài. Và anh xếp miếng giấy lại, nhét cẩn thận vào túi trong của chiếc áo blouson.

- Có thể chứ ! - Anh buột miệng lẩm bầm.

Định quay về đưa cho hai cô bạn gái coi, nhưng nghĩ sao Minh Tâm lại tiến bước nhằm địa điểm cái hồ bùn ông Lâm bị sa xuống hồi hôm qua. Anh ngậy người sừng sốt : cái hồ đã biến mất. Vết đất mới còn rãnh rãnh, cạnh, lá cây liệng bừa bãi chung quanh và dấu giày còn in rõ trên mặt đất ướt. Những dấu giày y hệt

những dấu chung quanh chiếc xe cam nhông của anh.

Ngồi bệt trên mặt cỏ, Minh Tâm thù người suy nghĩ. Ai đã lấp đầy cái hố này, và lấp để làm gì ? Rồi khi lấp xong thì người đi về đâu, về hướng nào ? Phải mò theo dấu vết giày của « nó » mới được.

Cúi lom khom, mắt đăm đăm nhìn những vết lờ mờ trên mặt đất, chàng trai thả bước tiến dần vào một con đường mòn, hai bên lau sậy, mây rừng mọc dày như bức tường thành kiên cố. Đột nhiên, con đường rẽ ngoặt qua phía tay trái và biến mất hút dưới một vòm « ruối » lá rậm mọc xòe ra như một cái tán lớn. Sát đám lá sần sùi, một vết giày còn in hằn rõ rệt. Minh Tâm lẩm bầm :

- Đúng đây rồi ! Vào thử coi !

Dứt lời, chàng thanh niên đưa tay lên sửa lại gọng kính, khẽ nắn túi áo. Khẩu súng lục nằm gọn bên trong. Hơi thép lạnh thấm vào gan bàn tay nhom nhóp mồ hôi khiến anh cảm thấy thêm phần can đảm. Khẽ vạch đám cành ruối, anh nhẹ nhàng cúi người, chui vào.

Bốn bề vắng lặng. Màn sương mờ đục đã tan biến từ lúc nào. Mặt trời chiếu le lói trên bầu trời quang vắng. Lúc này, Minh Tâm lại mong điều trái ngược. Sương mù che giấu anh kín hơn. Càng vào sâu, đám ruối rừng lại càng thưa lá. Minh Tâm chậm bước, dè dặt hơn nữa:

anh linh cảm là sắp tới « nơi » rồi.

Minh Tâm nằm áp bụng xuống đất. Chắc chỗ này gần biển hay sao mà nghe văng vẳng tiếng mái chèo khua nước. Có lẽ tụi gian phi bị động ổ nhảy lên xuồng chèo đi tẩu thoát. Minh Tâm trườn mình tiến tới.

Con đường mòn, đầy cỏ rậm ngoặt sang mé tay mặt và chàng trai nhận ra một con suối nhỏ, nước rất sâu lững lờ chảy dưới một tàng cây sim rừng và lau sậy kín bùng như một cái mái nhà. Minh Tâm ngạc nhiên, sững sốt : « Quái ! Sim gì mọc cao dữ vậy, và lau sậy ở đây sao lại lả ngọn như nằm dài trên mặt nước ? Coi bộ có vẻ giả tạo quá !

Ngay lúc đó một cái gì đập mạnh trúng bờ vai sau, sát gáy chàng trai. Minh Tâm gục xuống và cảm thấy một khối đen xì úp chụp lên toàn thân, nhận chìm thể xác anh trong một biển nước trùng dương sóng loạn. Cái kính cận văng ra, móc vào bụi ruồi thấp. Minh Tâm ngã sấp mặt xuống nền đất lạnh, ngất đi...

Tiếng giáo sư Lâm bảo Lan Trinh :

- Sắp sửa ăn cơm chưa con ? Ba chỉ muốn đi nằm một lúc. Nếu nấu nướng chưa xong thì ba đi nghỉ vậy, nghe !

- Con đã dẫn anh Tâm về ăn cơm trưa đó, ba ! Độ hơn tiếng đồng hồ nữa là được cơm ba à ! Ba có thể đi nằm một lúc đi !

- A ! Sương mù tan hết rồi này Lan Trinh ! Trời đẹp quá !

Lan Trinh và Bích Thu tiến tới gần bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật tươi sáng dưới ánh bình minh. Không nói ra nhưng hai cô gái cùng chung một ý nghĩ :

- Trời nắng đẹp vẫn hơn chứ ! Anh Minh Tâm lại chỉ thích trời lúc nào cũng mù sương để ẩn nấp, theo rình bọn gian phi cho dễ. Kỳ cục ghê !

Chợt có tiếng Bích Thu :

- Ê, Lan Trinh ! Coi kìa ! Già Bến chèo xuồng đi đâu kìa. Chà xuồng « dầm » quá. Coi bộ chở đồ gì nặng dữ !

Lan Trinh lơ đãng, ánh mắt như mãi tìm một hình bóng nào nơi khoảng không gian trước mặt :

- Có lẽ ông ta lại đi câu cá thu chớ gì.

Mười hai giờ hai mươi ! Cơm đã dọn sẵn sàng. Vẫn không thấy bóng dáng Minh Tâm. Lan Trinh lại thần thờ tiến đến bên cửa sổ ngóng trông. Chợt em nói nhanh :

- Bích Thu ! Lại già Bến kìa ! Lão không đi câu hay

sao, mà lại... Làm gì mà chèo vôi chèo vàng thế kia ?

- Ủ, mà xuống hết « dầm » rồi, nổi cao ghê, thấy không ? Chẳng hiểu lão dỡ đồ bỏ đâu hết rồi. Mà thôi, đói rồi, đi ăn đi. Anh Tâm chẳng dặn là quá mười hai giờ là đừng chờ nữa đó sao.

Cơm xong, giáo sư Lâm cho biết là ông về phòng nằm nghỉ ngơi và bảo hai cô gái đem cờ cá ngựa ra mà chơi :

- Hôm nay không ra ngoài được, hai chị em đánh cá ngựa đi cho vui.

Lan Trinh giọng bồn chồn :

- Ba ơi !... Liệu anh Tâm có sao không ba ?

Ông Lâm bình tĩnh :

- Ba cũng chưa biết được. Tâm nó cũng khỏe mạnh, thông minh, tháo vát lắm, đâu có gì đáng ngại.

Lan Trinh nhè nhẹ thở ra :

- Con đi viết thư cho má, nghe ba ! Để coi bé Khôi đã khá chưa !

Bích Thu, tay cầm một cuốn sách tiến lại chiếc ghế bên cửa sổ. Nhưng chưa được mười phút sau, hai chị

em chẳng đọc, viết gì được nữa... Đồng hồ điểm ba giờ. Minh Tâm vẫn biệt tăm.

Lan Trinh cười gượng :

- Đánh một ván cá ngựa đi Bích Thu !

Một giờ nữa lại qua nhanh. Bích Thu lại thua liền hai bàn.

Năm giờ thiếu mười lăm, ông Lâm bước vào :

- A, trời đã chiều rồi đó. Chẳng mấy lúc tối. Giờ này mà thằng Tâm chưa về. Lạ thật ! Nó đi về hướng nào, hai đứa con biết không ?

Lan Trinh đứng dậy :

- Biết, ba ! Ba định làm gì chứ ?

Ông Lâm ngáp ngừng :

- Thôi được. Hai chị em cùng đi với ba. Còn hơn là để các con ở nhà lỡ xảy ra sự gì, trở tay không kịp. Đi nhiều người vẫn hơn. Mặc quần áo dày dày một chút. Phải rúc bụi nhiều đấy. Trời chiều lại nổi gió, e đêm lạnh, mặc thêm áo len vào nghe. Ba còn run chân chưa đi bộ xa được. Vậy phải đi xe hơi của ba. Rồi chưa, đi các con !

Sau khi khóa cửa trong cửa ngoài cẩn thận, ông Lâm cùng hai cô gái ra xe. Hai chị em lo lắng cho Tâm vô cùng, được lên đường tìm kiếm anh, Lan Trinh và Bích Thu sốt sắng vui mừng vô hạn.

Chiếc xe hơi của ông Lâm từ từ lăn bánh, đèn tắt tối thui. Cả bọn lại đi theo con đường chỗ ông Lâm bị sụp lỗ.

Giáo sư Lâm ngừng xe :

- Hai chị em phải nhớ là đừng đi xa ba đó nghe ! Rút đèn bấm ra cầm tay và chỉ được bấm khi nào ba cho phép thôi nghe. Có ánh sáng là tội gian phi biết ngay đó. Nào, xong chưa ?

Hai cô gái, cổ họng khô rang, nuốt nước miếng thấy đau, nhẹ nhẹ gật đầu bước theo sát ông Lâm tiến vào phía vịnh. Ánh chiều thoi thóp còn chiếu lờ mờ trên giải đường mòn ẩm ướt.

Cả ba tới sát bìa rừng, bóng tối âm u. Tiếng giáo sư Lâm thì thâm như hơi gió thoảng :

- Bây giờ ba bấm đèn soi đường nghe !

Chiếu thẳng đèn xuống đất, ánh sáng không đi xa nhưng soi rõ đường đi. Như vậy bọn gian không thấy được mình. Đi hàng một, theo ba. Nhẹ chân kéo gậy

tiếng động.

Lan Trinh ghé vào tai cha :

- Ba có đem súng theo không hả ba ? Lỡ có động dụng gì !

- Yên trí đi con ! Súng có sẵn đây... nhưng ba mong sẽ không phải dùng tới. Hai đứa có thể tin ở tài bách phát bách trúng của ba.

Ba bóng người khuất trong rừng cây rậm. Có lẽ suốt đời, hai cô nữ sinh sẽ không thể nào quên được chuyến dạ hành tối hôm đó. Ba người như bóng ma, nhẹ bước trong rừng cây đen tối, đi theo vòng ánh sáng chập chờn từ chiếc đèn bấm nơi tay ông Lâm chiếu ra, run rẩy lung linh trên mặt đất rừng khuya.

Tinh thần các em căng thẳng, nơm nớp đợi chờ cuộc tấn công của những kẻ địch vô hình có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Lan Trinh nhận ra chỉ còn chừng hơn một trăm thước nữa là tới mép vịnh nước xanh. Đột nhiên, ông Lâm dừng bước, nói rất khẽ :

- Suyt ! Có tiếng động lạ... núp đằng sau lùm cây kia, mau !

Ba người chạy nhanh lại, ngồi thụp xuống đằng sau một bụi dừa gai, lắng tai nghe ngóng : Rõ ràng có tiếng

chân người bước thình thịch đang tiến lại... Quái ! Ai vậy ? Bước chân của Minh Tâm hay của...ai ? Ông Lâm nhẹ nhàng đặt tay lên vai hai cô gái đang nép sát vào ông, không dám cả thở mạnh.

Chưa đầy phút sau, một bóng người in hình mờ ảo trên đường mòn. Giáo sư Lâm và Lan Trinh, Bích Thu nhận ra không phải Minh Tâm mà là một gã đàn ông thấp lùn, người hơi mập. Lan Trinh run bắn người lên với ý nghĩ :

- Tên gian này định làm cái gì đây ? Liệu nó đã phát giác ra chỗ ba người ẩn núp chưa ? Và... lỡ hấn tiến ra con lộ lớn, bắt gặp chiếc xe hơi...

May quá, tên lùn mập lại rẽ lối, băng rừng tiến ra phía bờ vịnh, chân bước nhanh. Chưa tới ba phút sau y đã biến mất.

Giáo sư Lâm nhẹ gỡ tay hai cô gái :

- Hai chị em ngồi đây để ba đuổi theo rình xem tên gian này đi đâu. Chút xíu ba trở lại liền. Ngồi đây cho ba yên trí. Chớ rời chỗ đó nghe !

Dứt lời ông vút đi, mất hút trong bóng đen dày đặc.

Hai chị em ngồi thu hình nép sát vào nhau, nín thở gần như muốn ngạt luôn. Bốn cái tai ngưng thần nghe

ngóng, hai trái tim khắc khoải đợi chờ một phát súng nổ chát chúa trong rừng khuya.

Chợt lại có tiếng chân người bước trên đám lá khô xăm xăm tiến lại. Đôi bạn tròn tròn đôi mắt... thở ra một hơi dài khoan khoái : bước chân của giáo sư Lâm.

Ông trầm giọng khẽ :

- Thấy rồi ! Tên gian men dọc theo bờ vịnh đi xa lắm. Có quay trở lại cũng còn lâu. Mình phải cấp tốc sục vào tận ổ của nó, biết đâu lại chẳng gặp Minh Tâm : bước lên, không sợ nó nghe tiếng chân đâu.

Ông Lâm chiếu đèn soi đường bước nhanh. Hai cô gái bén gót. Cũng may là cả ba người đều mặc quần áo dày đỡ bị gai cào xước và dây rừng chằng chịt cũng vẫn lách chui qua được dễ dàng.

Vậy mà Lan Trinh cũng vẫn bị một vết cứa trên má và Bích Thu thì rách soạc một ống tay áo sơ mi. Thoáng một cái, ba người đã bước tới một khoảng rừng hoang, trên bờ một con suối.

Tiếng giáo sư Lâm :

- À, thì ra giòng suối này đổ ra vịnh đây. Ba nhiều lần lội qua mé dưới chứ chưa đi ngược nguồn lên tới đây bao giờ cả. Coi xem có gì lạ không.

Ánh đèn bấm từ nơi tay ông lại loang loáng quét một vòng. Kỳ quái ! Giòng suối sao như lại chui vào trong một đám lau sậy, sim rừng che kín phía trên như một cái mái nhà ?

Dưới ánh đèn « pin », một vật gì sáng lấp lánh. Lan Trinh cúi xuống lượm lên và khẽ la :

- Ba ! Đôi mắt kính trắng của anh Tâm này ba ! Đúng rồi ! Đôi mắt kính dày cộm, gọng đôi môi, đúng của anh ấy rồi... Trời ơi ! Chắc anh bị nguy ở đây rồi ba !...

Ông Lâm nhìn chăm chú đôi mắt kính trắng đoạn bỏ luôn vào túi áo ngoài :

- Đúng kính của thằng Tâm rồi. Hai chị em đừng có vội hoảng hốt. Biết đâu nó lại chẳng vô ý làm rớt kính tại đây trong khi đi thám sát quanh vùng.

Lan Trinh nhớ dai hơn ai hết. Nhất là khi đứng trước một vật gì thuộc về Minh Tâm. Lòng em lại rung lên một tình cảm êm đềm. Thứ tình cảm có khuynh hướng vượt cao hơn tình bạn :

- Khi không đeo kính, anh ấy có còn nhìn thấy gì đâu ba !... Không, con nghi là anh ấy đã bị nguy rồi đó.

- Được rồi để ba coi ! Để ý xem xét chỗ này cho kỹ một chút đã. Tên lùn mập hời nãy chắc chắn là từ phía

này đi ra. Thế tức là « ỏ » của nó phải quanh quẩn đâu đây. Hãy xem cho kỹ. Lẹ lên, kéo nó về tới là hỏng hết. Để ba coi cái tán lá sim và lau sậy khả nghi này xem sao.

Ông Lâm đoán đúng. Trong đám lá cành lòa xòa phủ ngang mặt suối, có nhiều lá úa vàng, cành khô héo rủ xuống thông thọt, trông như là bị chặt ở đâu đem tới đã được hai ba ngày.

Lan Trinh vớ được một cành cây khô dài, thọc vào đám cành sim bới bới :

- Ý ! Ba, Bích Thu ! Có cái cửa gì dưới đám lá sim này ba. Á ! Trên cửa sổ lại có mái che, ba ơi ! Đúng chỗ núp của tên lùn mập đây rồi !

- Con nói đúng ! Hai đứa đứng đây ! Để ba xem kỹ coi !

Quơ cái cây dài trên tay Lan Trinh, giáo sư Lâm lùa vào bên dưới tán lá hết sức nâng lên. Một chiếc xuống máy có mui che bằng vải tuôn hiện ra dưới ánh đèn bầm. Mỗi tay, ông Lâm vừa hạ cành cây, cái tán lá lại phủ xuống kín mít. Ông khẽ bảo hai chị em đi kiếm thêm một thanh cây dài nữa.

Hai thanh cây được đưa vào phía dưới tán lá. Vừa nâng lên, Bích Thu đã la to, kinh ngạc :

- Đồ ăn khô của già Bến !

Đúng vậy. Một đồng lớn hộp thịt, hộp cá, gói mì tôm, trà, cà phê, thuốc lá nằm lù lù một góc sạp xuống máy. Quả là những món đồ do chính tay Bích Thu đã bán cho ông già kỳ quái tại tiệm.

Móc đầu cây vào thành xuống kéo gần tới bờ suối, ông Lâm nhảy xuống, đưa tay đẩy cánh cửa nhỏ trước buồng máy. Cứng ngắt.

Ông rít qua kẽ răng :

- Cửa khóa rồi ! Ba phải mở bằng được, dù có phải phá tung ra.

Mấy cái dụng cụ xếp gọn nơi đầu xuống gồm hai cái xẻng và một cái cuốc chim. Ông Lâm vớ cuốc chim tông mạnh vào ổ khóa. Một tiếng « rắc » cánh cửa mỏng mảnh vỡ toác, đổ sụm xuống. Ông Lâm liệng cuốc khom lưng bước nhanh vào. Ánh đèn bấm lóe lên. Hai cô gái lao tới, tái mặt, miệng há hốc rú lên những tiếng thất thanh.

Minh Tâm nằm áp má trên sạp xuống. Hai cổ chân bị trói bằng dây da, hai cánh tay quặt lên lưng, cột bằng dây thừng. Miệng bị dán kín bằng keo và một chiếc khăn quàng cổ băng chặt hai con mắt.

Anh nằm bất động như một cái thây ma. Lan Trinh òa lên khóc nức nở :

- Anh Tâm ! Trời ơi ! Anh Tâm... chết rồi !

Giáo sư Lâm nói nhanh :

- Cởi trói cho nó, mau ! Và đem nó ra ngoài, lẹ lên, nó còn thở mà. Ba cởi chân, tay, hai chị em gỡ miệng và mắt nó đi.

Lan Trinh và Bích Thu riu ríu làm theo, hai tay run lấy bầy. Chiếc khăn bịt mắt vừa tuột. Minh Tâm đã hấp háy đôi mắt, nụ cười lợt lạt hiện trên môi, miệng lẩm bẩm :

- Cám ơn hai em bé ! Trời ơi, may quá, sao các em lại đến kịp, hay quá vậy ?

Đôi bạn nói nhanh :

- Để nói chuyện sau. Ra khỏi đây đã. Anh bước đi được không ? Anh Tâm ?

Lan Trinh chột rú lên : .

- Úi cha ! Anh bị thương ! Gáy, máu không hà !

Tiếng Minh Tâm mệt nhọc :

- Anh bị đánh trúng sau gáy và ngất đi đó !

131 | Chiếc Mai Cua Đốm

Ông Lâm :

- Chớ nói nhiều, mệt, Tâm ! Hai đứa con ra ngoài đi. Để ba coi anh Tâm có đi được không đã !

Hai cô gái lui ra ô cửa. Ông Lâm xốc nách đỡ Tâm cố gượng đứng lên. Anh lão đảo, người xiêu vẹo :

- Cháu chẳng nhìn thấy gì cả, bác à ! Có kính thì tốt quá !

Ông Lâm thò tay vào túi áo ngoài :

- Đây, kính của cháu đây ! Lan Trinh lượm trên bụi cây ngoài kia ! Thôi chúng ta chuồn mau đi. Tên gian phi cũng sắp về tới đó !

Minh Tâm lắc đầu bướng bỉnh :

- Không, cháu phải tìm bằng ra cái này đã !

Giáo sư Lâm ngạc nhiên :

- Ủa ! Cái gì chứ ?

Minh Tâm không nói mà chỉ đưa tay lên miệng và tai, nhái cử chỉ của người nói và nghe điện thoại.

Ông Lâm gật đầu :

- À, đúng rồi ! Bác quên khuấy mất đấy ! Nó chỉ nội

ở đây thôi ! Tìm kỹ thế nào cũng có !

Hai bác cháu quay người lục lọi thật nhanh. Trong ô xuống chật hẹp chỉ có một cái đi văng nhỏ, một cái bàn, cái ghế dựa và một vài cái soong nồi. Sau hết, dưới gầm đi văng có cái va li nhỏ, mỏng, hình dáng như một cái cặp da. Minh Tâm chỉ tay bảo ông Lâm kéo chiếc va li và mở ra : bên trong là một bộ máy đầy dây điện, bóng đèn, ống kim khí ngắn dài đủ loại. Đôi mắt Minh Tâm sáng lên long lanh sau cặp kính trắng trong :

- Bác để xuống mặt sàn cho cháu !

Rồi anh co chân đạp mạnh để giày lên cái va li « đồ nghề » đó.

- Cho mày tiêu tùng luôn ! - Nụ cười thỏa mãn điểm trên viên môi tươi... máy phát thanh của tụi nó đó, bác !

Anh quay nhìn giáo sư Lâm, vẻ mặt như đứa con nít đòi ăn thêm bánh kẹo, chờ đợi một cái gì khác nữa :

- Dưới gầm đi văng còn gì không bác ?

Giáo sư Lâm thò tay khoắng, lôi ra một chiếc va li nữa.

- Bác mở ra coi !

Ông Lâm lại vớ cái cuốc chim. Một xấp quần áo là ủi

133 | Chiếc Mai Cua Đốm

phẳng phiu, bên trên nằm ngay ngắn một khẩu súng lục.

Minh Tâm reo lên :

- Súng của cháu ! Tên gian lục túi tước của cháu đó, bác !

Giáo sư Lâm nhét khẩu súng vào túi, tiếp tục lục soát đồng áo quần không còn gì khác lạ.

Nét mặt Minh Tâm vẫn đăm chiêu :

- Bực quá hả bác !... Cái món « nhựa đen » nhất định phải có ở đây chứ.

Giáo sư Lâm chột cau cặp chân mày : ông lo vấn đề an ninh của mấy cô gái. Chần chờ nấn ná tại nơi hang hùm thế này quả là một điều rất nguy hiểm.

- Bác cho là... đột nhiên ông bỏ dở câu nói.

Có tiếng chân người bước nhẹ, đang tiến vào.

Hai cô gái quay ngoắt người ngó ra khẽ rú lên thảng thốt : có người đang đi vào phía xuống máy, tiếng lá cây bị vạch rẽ ra, kêu loạt soạt trên lối mòn nhỏ hẹp.

Giáo sư Lâm móc khẩu súng của Tâm đưa cho anh, đồng thời chìa nòng khẩu súng của ông về phía lối đi vào xuống.

Chưa đầy hai phút sau, một bóng người đã xuất hiện sừng sững ngay đầu mũi chiếc ca nô.

Lan Trinh, Bích Thu nhận ra ngay mái tóc cắt ngắn và khuôn mặt tươi cười... của Ngô Kha.

Chương 8

ĐOẠN KẾT

Trong giây phút kinh hoàng, hai cô gái cảm thấy hết hy vọng thoát. Ngô Kha ! Tên khả nghi số một ! Đồng bọn của hắn chắc đang kéo tới. Vậy là cả bọn bị sa bẫy rồi !

Vẫn mỉm nụ cười tươi, Ngô Kha lên tiếng :

- Hạ súng xuống... các « cụ » ! Chớ có bắn đó !

Minh Tâm reo lên :

- Ê ! Ngọc Khanh ! Sao lại lò mò tìm được tụi này ở đây, tài quá vậy ?

Lan Trinh ngây người :

- Ngọc Khanh ! Ủa ! Thế này là thế nào ?

Em chưa kịp tìm hiểu thì tiếng giáo sư Lâm đã vui vẻ cất lên :

- Trời ! Gặp anh tụi tôi mừng hết sức. Còn đang lúng túng lo tên trùm gian quay trở lại đây. Tên mập lùn đó. Đây là sào huyệt của nó này. Minh Tâm bị tụi nó đánh chết ngất rồi trói chặt liệng vào đây. Thôi, để sau nói chuyện lâu hơn. Chuồn lẹ đi cái đã. Anh chàng Tâm này

còn cứ dùng dằng muốn tìm món nhựa đen mãi. Tôi chỉ lo vương có hai đứa kia kìa.

Ngô Kha, hay đúng hơn, Ngọc Khanh đưa tia mắt loáng nhìn chung quanh thật lẹ :

- Ra đây là sào huyệt của tụi khốn kiếp. Hèn gì mà tìm mãi không ra. Quỷ quái tinh ma thật. Thôi được rồi. Yên trí đi Tâm ! Tôi sẽ tiếp tục tìm ra cái món đó cho. Liệu cậu bước đi được không ? Thôi để tôi dìu cậu ra xe của bác Lâm, đề phòng tụi nó tấn công giữa lúc mình rút lui. Rồi tôi quay lại đây để thộp cổ nó.

Minh Tâm gật đầu :

- Được ! Mình gượng đi tạm được ! Nhưng chỉ muốn tìm bằng được cái món « thuốc độc » đó.

Ngọc Khanh nghiêm nghị sắc mặt :

- Cứng đầu hoài, Minh Tâm ! Để đó tôi làm nốt mà ! Việc cần gấp là cho hai cô nhỏ chuồn lẹ đã.

Anh chàng kính trắng lại gật đầu :

- Ủ nhỉ ! Nhưng... đại phá sào huyệt của chúng cho tiêu luôn đi đã !

Ngọc Khanh tán thành :

- Ý kiến hay !

Và anh quay lại mỉm cười nói với hai cô gái còn đang tròn mắt ngây người đứng ngó :

- Lan Trinh, Bích Thu ! Thành thực khen ngợi sự cộng tác của hai cô nữ sinh trừ gian... Làm ơn né ra một chút, để tôi « tu bổ » lại chiếc ca nô quý hóa này.

Dứt lời, quơ tay mấy vòng thật nhanh, Ngọc Khanh đã tháo ra được mấy bộ phận quan trọng ở máy xuống liệng xuống nước. Anh nhìn Minh Tâm :

- Rồi, Tâm ! Bây giờ... lên đường !

Cả bọn năm người quay ra, lên bờ, men theo con đường mòn um tùm lau sậy, ruối rừng. Với một người bị thương, bước chân không vững, quả là một chuyến dạ hành trong rừng sâu mà rồi ra suốt đời hai cô gái chắc sẽ không bao giờ quên được.

Ngọc Khanh mở đường, dìu nách Minh Tâm, chốc chốc lại đỡ cho anh ngồi xuống nghỉ mệt. Hai cô gái bước liền phía sau. Giáo sư Lâm đi đoạn hậu, súng lục chĩa lăm lăm. Một thời gian tưởng chừng như dài vô tận, cả bọn mới ra tới đường lớn chỗ đậu xe.

Ngọc Khanh :

- Thôi, bác đưa Tâm và các em về đi. Cháu phải quay

lại... phục kích chờ tên xếp sòng ngay và lục soát chiếc xuồng cho kỹ càng một lần nữa.

Minh Tâm lắp bắp :

- Xong việc cho biết tin ngay nghe Ngọc Khanh !
Chúc vạn điều may mắn !

Dứt lời anh ngả người trên nệm xe, thở ra một hơi khoan khoái.

Hai cô gái nóng ruột chỉ muốn hỏi chuyện chàng trai tức khắc, nhưng mí mắt Minh Tâm đã nhắm lại, vẻ mặt mệt nhọc, nhưng nhẹ nhàng thư thái. luồng sinh khí tản mát tận đâu đâu như đang quy tụ lại, trở về trên làn da mặt đã bớt vẻ xanh xao, dồn xuống đường môi tươi biến thành một nụ cười con nít trong giấc ngủ thiên thần.

Về tới biệt thự, sau khi vết thương được Lan Trinh rửa ráy, sát trùng, băng bó cẩn thận, Minh Tâm được ông Lâm đỡ vào giường nằm nghỉ.

Hai cô gái đem tới cho anh một ly sô-cô-la sữa nóng và một chiếc bánh kem thật thơm.

Lan Trinh ghé sát tai chàng trai thì thào :

- Cho em hỏi một câu, anh Tâm ! Một câu thôi ! Cho em và Bích Thu biết : Ngô Kha đích thực là ai vậy ?

- Ngô Ngọc Khanh ! Cánh tay phải của bác Đông đây! Ngọc Khanh tài giỏi và tử tế lắm. Các em có thể tin tưởng hoàn toàn nơi anh ấy được. Ngọc Khanh sẽ bắt được trộm ổ tụi gian cho các em coi.

Sáng hôm sau, khoảng chín giờ, hai cô gái lúi húi vừa rửa chén bát vừa nói chuyện. Lan Trinh :

- Thật là hú vía, hả Bích Thu ! Nhưng câu chuyện mình mới chỉ hiểu lơ mờ, bức ghê đi !

Mười giờ đúng, chuông điện thoại trong biệt thự Dạ Lan bỗng reo vang. Tiếng Ngọc Khanh ồm ồm ở đầu dây :

- Cả hai tên bị thộp cổ cả rồi và đã giao cho chi Cảnh sát Duyên Hải. Báo cho Minh Tâm biết và bảo anh cứ việc nằm tĩnh dưỡng. Ngày mai tôi sẽ tới thăm.

Chỉ có thế. Công việc quan trọng đi đến đoạn kết vẫn tất chỉ có thế. Nhưng cũng đã đủ giải đáp một phần thắc mắc trong đầu óc hai cô gái. Lúc này hai em mới thấy mệt nhọc hết chỗ nói, và sau khi nghe lời ông Lâm, lết vào giường, nằm vật ra... đánh một giấc ngủ thật ngon suốt mười tiếng đồng hồ...

Sáng hôm sau, Ngọc Khanh đến thật sớm. Anh yêu cầu ông Lâm và Minh Tâm đi cùng với anh có việc cần. Ba người đàn ông đi khỏi, ở nhà còn có hai cô gái. Hai

chị em vui vẻ sửa soạn bữa ăn thật ngon. Trong lòng thanh thoi yên trí. Tụi gian phi đã bị bắt giữ và... mấy nhân viên Cảnh sát chi Duyên Hải, chắc có lệnh đặc biệt, cứ thấy lảng vảng đi tuần thám nhiều lần quanh khu biệt thự.

Lan Trinh chợt hỏi Bích Thu :

- Hôm qua Ngọc Khanh nói là tụi gian đã bị bắt cả hai. Thế là sao, Bích Thu ? Sao lại hai ? Một là tên lùn mập vẫn ẩn úp trong xuồng máy, còn tên thứ hai là ai ?

- Già Bền chứ còn ai nữa ! Cái xuồng sào huyết đó đúng là xuồng của lão rồi. Và mớ đồ ăn mua tại tiệm, do chính tay mình bán còn rành rành ra đó.

- Vậy mà ông ta dám bảo là đem xuồng đi làm máy và sơn phết lại.

- Thì lão nói dối để đem cho tụi buôn lậu thuê đặng chúng dễ bề hành động mà khỏi bị nghi ngờ gì hết.

Cánh cửa chợt mở, giáo sư Lâm bước vào, theo sau là Minh Tâm.

Ông cất tiếng vui vẻ :

- Thế nào, hai chị em ngủ một giấc ngon chứ ?

Minh Tâm ngả người lên cái ghế bành nghỉ mệt, thở

ra một hơi dài khoan khoái :

- Ôi chà ! Vụ này hoàn tất, thật cháu mừng hết sức vậy đó !

Lan Trinh nguýt chàng thanh niên một cái bằng đôi mắt toàn lòng trắng, giọng chua như dấm, lên tiếng âu yếm trách :

- Trân trọng yêu cầu anh Tâm làm ơn kể lại cho chúng em nghe câu chuyện này từ đầu đến đuôi cho rõ ràng gốc ngọn cái coi. Chúng em đã kiên nhẫn nhiều rồi. Tối giờ phút này là chịu hết nổi rồi đó.

Giáo sư Lâm và Minh Tâm liếc mắt cho nhau thật nhanh trong một cái nhìn thông cảm và ông Lâm khẽ gật đầu. Tiếng Minh Tâm nghiêm nghị nhưng vẫn xen phần tinh quái :

- Có nhiều việc cần phải giữ bí mật cho tới khi đạt được kết quả tốt đẹp, tuy nhiên, trong vụ này do sự tiếp tay rất hữu hiệu của các em, anh Ngô Ngọc Khanh đã cho phép anh và bác nói lộ cho hai em biết một vài nét chính của nội vụ buôn lậu ma túy vĩ đại này.

Bích Thu thở mạnh nghe « phào » một tiếng :

- Trời đất ! Ngọc Khanh..., Ngô Kha mà chúng em vẫn nôm nớp đề phòng coi như kẻ địch số một.

Minh Tâm cười khanh khách :

- Thế lại là một cái hay ! Vì lẽ nếu các em biết Ngô Kha đích thực là ai, rõ được chân tướng của anh ấy, tất nhiên các em sẽ không giữ được thái độ và cử chỉ tự nhiên, hoạt động thêm khó ra. Rút cục, chỉ có anh ở giữa là thú vị và buồn cười muốn vỡ bụng khi nhận thấy các em nghi ngờ anh Khanh quá xá.

Hai cô gái đều nheo mũi làm mặt xấu và Lan Trinh bĩu dài môi, lườm Minh Tâm, bắt anh kể lại đầu đuôi câu chuyện.

- Được các em nghe đây.

Từ bốn tháng nay, bác Đông, bạn thân của bác đây, vốn là Phó Giám Đốc Nha Cảnh Sát vùng này, nhận được tin mật báo là một tổ chức buôn lậu ma túy quốc tế vẫn lén lút giao hàng tại khu vực Long Hải này. Tiện dịp bác Đông có sẵn tòa biệt thự Dạ Lan tại đây, lại có bác Lâm ngỏ ý muốn ra nghỉ mát tại bờ biển trong vụ hè. Bác Đông liền đề nghị bác Lâm cộng tác trong vụ này.

Ông Lâm tiếp lời Minh Tâm :

- Đúng như thế. Bác Đông cho rằng ba ra đây để rồi ngày nào cũng mò mẫm vào bãi sinh lầy nước đọng theo dõi đời sống của đám vịt trời, sẽ một công đôi việc,

khám phá ra được tung tích hoặc sào huyệt của tụi buôn á phiện. Quả nhiên, bác Đông đã tính đúng. Tụi nó coi ba như cái gai nước mắt nên tính nhử phút đi bằng cách cho ba sụp hầm suýt chết đó.

Tiếng Minh Tâm :

- Vẫn theo bác Đông thì tin mật báo cho biết là có một chiếc tàu buôn ngoại quốc thường hay lảng vảng ngoài khơi Long Hải những lúc đêm khuya. Bác nghi chiếc tàu buôn đó chở thuốc phiện lậu và có ý dỡ hàng đổ vào bến vịnh này. Do đó, bác đặc phái vị phụ tá cự phách của bác là Ngô Ngọc Khanh tới mai phục dưới lớp anh chàng Ngô Kha thất nghiệp đi kiếm việc làm tại tiệm Nam Hải. Nhiệm vụ của Ngọc Khanh là ngấm ngầm kiểm soát toàn khu vực, đặc biệt là thu lượm tin tức về tổ chức buôn lậu á phiện này qua các câu chuyện trao đổi tại quán ăn nhà Bích Thu.

Ngọc Khanh quả là khôn khéo. Ai cũng tin anh là một chàng trai đi tìm việc làm... trừ Bích Thu. Nhưng rồi về sau Bích Thu cũng lại đi từ cái lằm này qua cái lằm khác.

Bích Thu nhe răng cười trừ :

- Thật tình... thì em bắt đầu nghi lằm anh Khanh từ bữa bất thần ngó thấy anh ấy vượt hàng rào đột nhập

khu biệt thự.

Minh Tâm cũng cười :

- Đó là điểm sơ ý đáng trách về phần Ngọc Khanh. Anh ấy vẫn biết chỗ anh giấu cái xe cà khồ và có việc gấp cần gặp anh, nên trèo đại vào không kịp giữ gìn ý tứ gì cả.

Tiếng Lan Trinh :

- Thế còn anh, anh đóng cái vai trò gì trong vụ này hả anh Tâm ?

Minh Tâm liếc mắt nhìn ông Lâm :

- Anh hả ? À, nhiệm vụ của anh thì bình thường thôi. Bác Đông và bác biết rằng tụi gian có một đài phát thanh bí mật tại đây nên giao cho anh nhiệm vụ truy tầm vị trí đặt máy của chúng. Như anh đã nói, cứ mỗi lần bắt lén được làn sóng phát thanh của nó, xác định được vị trí, sục vào đến nơi là y như nó đã dòi chỗ mất rồi. Bây giờ anh mới hiểu là trụ sở phát tin của tụi buôn lậu đặt trên một chiếc ca nô. Cứ phát tin đi xong là nó cho xuống rồi chỗ ngay lập tức. Và anh biết chắc là phải có hai người trở lên mới làm được công việc truyền tin như thế, nghĩa là phải có một tay nào tại địa phương đã tiếp tay với tụi gian.

Bích Thu lẩm bẩm :

- Già Bեն !... Già Bեն trông khù khờ ngây ngốc thế mà sao lại có thể a tòng theo tụi nó để làm ăn phi pháp như vậy được chứ ?... Thì ra lão ta cũng lưu manh thiệt!

Minh Tâm, sau một hơi thở dài nói tiếp :

- Kể ông già Bեն cũng tội nghiệp. Thật ra thì ông ta không lưu manh như Bích Thu nghĩ đâu. Ông ta chỉ là nạn nhân, bị tụi gian phi nó lừa mà thôi. Các em thử nghĩ coi. Một ông già khù khờ, tai điếc, báo chí chẳng bao giờ chịu đọc, làm sao mà biết mách khéo lọc lừa của tụi lưu manh, nhất là tụi lưu manh buôn lậu đồ ma túy... Chỉ thấy nó đưa nhiều tiền là lao đầu vào bắt cần suy tính hoặc tìm hiểu gì hết. Thậm chí, ông ta còn nhận cả « chìa khóa » ám ngữ ghi vào một mảnh giấy mà anh đã lượm được nữa đó !

Cũng như các em có ý nghi về mấy chiếc mai cua đóm đó. Thật là chí lý. Anh cũng đồng ý với các em là số lượng mai cua khi ít, khi nhiều, lúc đặt ở cửa sổ này, sau lại đặt ở cửa sổ hướng kia đều có một ý nghĩa ngầm ngầm gì đó chỉ riêng tụi nó biết với nhau mà thôi. Phải công nhận là sáng kiến của chúng xuất sắc, đặc biệt lắm. Người thông minh, ranh mãnh cũng chưa chắc gì chú ý đến mấy mảnh mai cua chỉ đáng vứt đi đó chứ đừng nói gì đến việc tìm hiểu ý nghĩa của nó nữa.

Lan Trinh cười sáng sặc :

- Vậy mà em và Bích Thu cứ nghi ngờ đồ riết cho anh « Ngô Kha » đã đặt mai cua đóm tại chóp nhà kính. Và rồi cứ băn khoăn mãi không hiểu tại sao anh ấy lại có chiếc mai cua cùng loại trong túi áo vét.

Minh Tâm vui vẻ cười theo :

- Có, anh cũng có hỏi anh Ngọc Khanh về cái đó thì anh cho biết là trong lúc đi lang thang dò tìm dấu vết tội gian, thấy chiếc mai cua đẹp, lạ, nằm vạ vật trên bãi cát thì lượm lên ngắm rồi tiện tay bỏ vào túi đoạn quên bẵng đi, có vậy thôi. Thành ra vô tình lại khiến cho hai em nêu lên biết bao nhiêu giả thuyết, mà giả thuyết nào cũng... ghê gớm cả.

Riêng về phần anh, dò tìm địa điểm phát thanh của tội gian mãi không thấy, anh còn đang lo không biết tính sao thì được Bích Thu cho biết một tin tức bổ ích nhất : già Bến mua nhiều đồ ăn khô, một điều trái với thông lệ của một người ăn bữa sáng lo bữa tối. Anh quyết định theo dõi già Bến. Nhưng theo dõi già Bến về hướng nào! Buổi tối đang say ngủ trên cái đi văng kia, Lan Trinh dựng cổ anh dậy đó, nhớ không ? Chính đêm đó anh đã định được hướng đi.

Sáng hôm sau tên gian phi đang ngồi tại sào huyết chờ đợi già Bền thì anh lần mò đặt bước tới. Sợ anh phát giác ra chỗ ẩn nấp nó liền đánh cho anh ngất đi, trói nghiêng lại kéo vào trong khoang ca nô. Vừa may lúc đó già Bền về tới. Tên gian không dám xuống tay giết chết anh trước mặt già Bền. Nó liền bỏ đi, có ý đợi cho già Bền cũng bỏ đi luôn nữa, mới sẽ quay về ra tay hạ sát. May sao bác Lâm và các em lại đến kịp... Rồi cả Ngô Kha nữa...

Ngọc Khanh mò được đến đây hợp thời như thế cũng không phải là tình cờ đâu. Anh ấy đã được anh báo trước là nội ngày hôm đó anh sẽ hướng mũi dùi truy tầm về phía cuối bờ vịnh này nơi tên gian đã mất hút đêm hôm trước.

Linh cảm của anh nhạy lắm. Lúc già Bền, sau khi gặp tên trùm buôn lậu rồi, quày quả ra đi, anh đã nắm chắc cái chết trong tay, may sao bác Lâm và hai em lại đến trước tên gian rồi lại anh Khanh nữa... Đúng là ở hiền lại gặp lành, không biết thế nào mà nói trước được cả.

Rồi Minh Tâm đứng phất lên, nghiêng người như diễn viên đứng trên sân khấu :

- Dạ, thưa nhị vị... khán thính giả, tôi xin hết lời.

Kèm theo là một tràng cười ròn rã.

Lan Trinh chau môi :

- Hết sao được mà hết ? Anh chưa kể lại cho tui em nghe tên trùm buôn lậu và già Bến đã bị thộp cổ ra sao mà !

- Thì đây ! Ngọc Khanh và anh đã yêu cầu sự tiếp tay của mấy nhân viên Cảnh Sát Duyên Hải. Và họ chỉ chờ có lệnh của tui anh là bắt tay vào việc... Trước khi lên đường đi tìm anh, anh Khanh đã chỉ thị cho họ đến khám xét nhà già Bến và nếu cần bắt giữ luôn ông ta.

Cảnh Sát Duyên Hải lập tức bao vây nhà già Bến. Mỗi nhân viên đều được lệnh bắt giữ bất cứ người nào bước chân vào nhà lão tối hôm đó. Bất ngờ khi bao vây nhà già Bến, Cảnh Sát xộc vào thì bắt quả tang tên trùm đang bàn luận với già Bến kế hoạch chuyển hàng lậu ngay đêm đó.

- Thế mớ hàng quốc cấm bắt được ở đâu ?

- Chánh và tòng phạm buôn lậu á phiện đã dẫn Cảnh Sát trở lại xuống của lão Bến. Sập xuống có hai lớp gỗ, chứa có tới năm trăm bịch thuốc lá. Bóc lớp giấy bao ngoài... bên trong toàn là nhựa bông thuốc phiện đen nhánh.

Lan Trinh ngả người trên ghế bành :

149 | Chiếc Mai Cua Đóm

- Thiệt vui mừng hết sức khi thấy vụ này đi tới thành quả tốt đẹp như vậy. Chỉ tiếc rằng Bích Thu và em chẳng được cái tích sự gì hết.

Minh Tâm nhòm người lên :

- Lầm ! Em lầm lớn rồi đó Lan Trinh ! Sự thật trái hẳn với lời em nói. Các em đã giúp tụi anh nhiều lắm chứ. Những chiếc mai cua đóm đó ! Phát hiện ra và để ý nghi ngờ tìm hiểu do đâu mà chúng lại « bò » lên cửa sổ tại chóp nhà kính, không phải là Lan Trinh và Bích Thu thì còn ai vào đó. Người khác vô tâm chắc chắn đã không để ý và cho buông xuôi rồi chứ còn đâu.

- Đừng chế tụi em nghe, anh Tâm. Thú thực rằng lúc đầu, chúng em nghi anh đã đặt mấy chiếc mai cua tại đó vì anh sao có vẻ bí mật khó hiểu quá hà. Rồi sự nghi ngờ của chúng em lại đi đến chỗ trở thành tin hẳn khi thấy anh, không biết cố ý hay vô tình đã theo chân chúng em vào ngôi nhà cổ buổi sáng hôm đó.

Minh Tâm cười vui :

- À, đúng rồi ! Bữa đó là lần đầu tiên, đích mắt anh nhìn thấy mấy chiếc mai cua lạ ấy đó. Và chính anh cũng không hiểu được ý nghĩa thâm kín của nó và nhất là thái độ kỳ quái của hai em cũng đã khiến anh thắc mắc không ít...

Nhưng tới khi các em cho biết mấy cái mai cua đôi chỗ, anh sinh nghi ngay. Và rồi Bích Thu lại cho biết tin già Bến mua nhiều đồ ăn khô tích trữ trái hủn với thói thường, không bao giờ mua hai thứ hàng cùng một lúc. Đó là một tia sáng rất quý báu đã giúp anh soi thủng được phần nào tấm màn đen bí mật.

Như vậy thì sao có thể bảo là các em không làm nên trò trống gì.

Trái hủn thế ! Các em đã phụ tá tụi anh rất đặc lực và can đảm, khôn ngoan ít ai bì được.

Lan Trinh, Bích Thu ửng hồng đôi má khi được nghe lời khen ngợi thành thật của Minh Tâm.

Chàng thanh niên, sức khỏe vẫn chưa bình phục hẳn, có vẻ thẫm mệt, liền xin phép ông Lâm, mỉm cười chào hai cô gái xinh đẹp để vào buồng trong nằm nghỉ. Mới được hai ba bước chân, gã trai đã quay lại cười tươi nói với ông Lâm :

- À, thưa bác ! Bác nhớ nói lại hai em biết bác Đông hẳn tin gì cho hai em đó, nghe bác !

Giáo sư Lâm mỉm cười đôn hậu :

- À, ừ, cháu Tâm không nhắc thì bác quên khuấy đi mất đấy. Bác Đông nhờ ba chuyển lời cảm ơn tới hai

151 | Chiếc Mai Cua Đóm

chị em và ngày mai bác ấy sẽ đích thân tới đây để cụ thể hóa lòng biết ơn đó. Chắc hai chị em các con sẽ có... quà thưởng.

Tiếng Minh Tâm :

- Bác Đông là một người tử tế hết sức. Bác đã hứa dành cho cháu một chỗ làm thật tốt trong xưởng ráp máy truyền thanh của bác ấy ở đường Tự Do Saigon đó bác.

Lan Trinh nôn nóng :

- Ba ơi ! Bác Đông cho tụi con quà thưởng gì đó, hả ba ?

Giọng nói ông Lâm như lây cái vui vẻ hân hoan của bọn trẻ :

- Nào ba đâu có biết !...

Một ngày lại sắp sửa lụi tàn... trong bầu không khí thanh bình như những ngày đầu, khi gia đình ông Lâm mới ra hứng gió biển tại Dã Lan Trang.

Lan Trinh tựa bên cửa sổ, tia nhìn phóng ra vùng nước xanh bát ngát. Em băng khuâng nghĩ ngợi :

- Vậy là chấm dứt những ngày sôi động. Kể thì nguy hiểm thật, nhưng không phải là không có một vài điểm

kỳ thú... Những ngày buồn tẻ lại sắp tiếp diễn... nhất là sẽ vắng mặt anh Tâm, vắng những tia nhìn tinh quái nhưng nồng nàn, nụ cười ranh mãnh nhưng tràn đầy âu yếm.

Lan Trinh lắc lắc cái đầu làm rung lên sợi tóc đen mịn đẹp như có ý xua đuổi những ý nghĩ buồn rầu :

- ... À bác Đông sẽ cho món quà gì đây ? Mình chỉ mong bác sẽ giúp cho Bích Thu một cái gì thật xứng đáng. Tội nghiệp, mình thương Bích Thu ghê.

Cũng trong giây phút đó, Bích Thu ngồi im lặng trong chiếc ghế nệm êm nơi phòng khách ấm cúng, đôi mắt đăm đăm ngắm mấy bông dạ lan đang nở cánh dịu mềm trên miệng bình pha lê trong suốt. Giữa đám lá hoa thơm ngát, em mơ màng thấy hiện lên nét mặt cương nghị và mái tóc hơi ngắn của Ngọc Khanh... lúc bước chân xuống xuống của lão Bến, tươi cười « ra lệnh » cho ông Lâm và Minh Tâm buông súng. « Chẳng hiểu giờ này anh ấy ở đâu ? »

Một cơn gió nhẹ lướt qua khuôn cửa sổ. Hơi lạnh khiến Bích Thu khẽ rung mình đồng thời xóa nhòa tan biến những hình ảnh êm đềm, những ý nghĩ ám lòng nhưng câm nín. Trí óc em quay về thực tại và liên tưởng tới những ngày mai của cuộc đời một cô gái đứng bán hàng, dọn đồ ăn, luôn luôn phải tiếp xúc với những ông

bà khách cầu kỳ, khó tính. Một cái chép miệng :

- Nhưng dù thế nào mình cũng sẽ không bao giờ quên được chuyến mạo hiểm cam go đầy bất ngờ thú vị vừa chung sống với Lan Trinh.

Nơi bàn làm việc, ông Lâm xoa xoa hai tay vào nhau khoan khoái tự nhủ thầm :

- Công việc nặng nề khó chịu này thế mà cũng kết thúc một cách êm đẹp. Vậy là từ nay mình được rảnh tay chân, đầu óc thanh thoi, tha hồ mò mẫm theo dấu vết trời, thâm thập tài liệu để hoàn thành cuốn sách. Nghĩ chỉ thương lũ trẻ. Rồi không biết chúng sẽ ra sao. Thằng Trung thì đã đi rồi. Thằng Tâm rủi mà lại hóa may. Sự nghiệp chuyên môn đúng sở trường như một cánh cửa hạnh phúc đang rộng mở trước mặt nó. Cái thằng thật ngoan. Xem ý thì nó cũng thương yêu con Lan Trinh lắm. Vợ chồng mình sẽ bàn nhau để liệu mà tác thành cho chúng nó. À, nhưng cũng phải để con bé giật được nót bằng Tú Tài toàn phần đã. Rồi bác Đông sẽ xin cho nó cái học bổng lên đại học chuyên khoa được.

Còn anh chàng Ngô Ngọc Khanh nữa. Sau một thời gian ở trọ tại tiệm Nam Hải, « dò xét » Bích Thu khá kỹ, anh ta đã đi đến một kết luận khá vui vẻ, đầy tính chất xây dựng đấy. Được lắm ! Không lên tiếng thì thôi, chớ một khi đã nói ra miệng nhờ mình mai mối

thì được lắm. Con nhỏ Bích Thu cũng hiền lành ngoan ngoãn và đảm đang hết sức...

Trong khi mọi người, ai nấy cũng trầm tư mặc tưởng với những ý nghĩ riêng tư như vậy, thì, trong phòng riêng, Minh Tâm, chàng trai tinh quái, nằm thẳng cẳng, thoải mái trong giấc ngủ say, môi điểm nụ cười tươi và hai bàn tay nắm thật chặt.

Saigon, 18-4-71

NAM QUÂN

Nguyễn Hoài Chúc